بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه:

کتاب نوم:	یو اځې شوی
لیکوال:	ایف سکاټ فیټزجیرالډ
ژباړن:	طارق نجیب
ډیزاین چارې:	عبدالهادي اثر
خپرندوی:	مازیګر کتاب پلورنځی
چاپ کال:	۱۳۹۴ل/2015م
چاپ شمیر:	۱۰۰۰
خپرونوبر	۲

د چاپ حقوق خوندي دي

Ketabton.com

ې شوی

ف سکاټ فیټزجیرالډ

ق نجیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

هغه چاته چې زړه مې غواړي د بر څه ورته ډالۍ کړم !
خپل ګران او قدرمن ورور:
- ډاکتر شمس نجیب ته -

ط. نجیب

له ملګرو مننه:

ښاغلی مبارک خاموش، چې ژباړې ته یې هڅولی یم.
ښاغلی سید عباس هاشمي، چې مینه یې د قدر وړ ده.
ښاغلی جلال خان صدیقي، چې د ژباړلو لپاره یې دا کتاب را ډالۍ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربي جزیره کې د جې ګیټس بې
مانۍ تل د روښانه څراغونو،
نڅاګانو او د هغې فوق العاده کرکټر
باره کې ګونګوسیو یو بې ساري
محفل ګڼل کېده. خو ګیټس بې
یوشتمن ځوان چې تل د سلګونه
خلکو ترمنځ یوائې، د یو شي په لټه
او منتظر معلومېده خو هیچا سره
ددې پوښتنې ځواب نه و.

د هغې د ژوند ګردجنې سطحې
لاندې یو اوږد راز پروت و چې تر
لاسه کول یې شاید امکان نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیلیزه

د لوی څښتن تعالی ډېر شکر گزار یم، چې زه یې ددې جوگه کړم دا کتاب وژباړم او خپلو افغانانو او پښتو ژبې لپاره خدمت وکړم. وړاندې تر دې چې د ناول باره کې څه ووایم، اړینه بولم د هغه شخصیت قدردانی او یادونه وکړم چې د ادبیاتو په ډگر کې یې تر هر چا ډېر هڅولی یم. ډاکټر شمس نجیب چې په لومړي ځل یې ناول لوستو ته اړ کړم، د پښتو ادبیاتو ډگر ته مې لاره پیدا کړه او نن دې حد ته راورسیدم چې تاسې ته د مینې ډک ناول (زه گناهگاره نه یم) وژباړم.

دا ناول د اردو ژبې نامتو لیکوالې آغلې عمیرا احمد لیکلی دی. چې د ناول له کیسې څخه د اردو یوه مشهوره ډرامه هم جوړه شوې ده. دا ناول (زه گناهگاره نه یم) زما د ژباړې درییمه هڅه ده او د ملگرو په غوښتنه

او هڅونه مې وژباړه.

ددې ناول کیسه دوه برخې لري، چې په ماضي کې د یوې انجلۍ په ژوند او څلورویشت کاله وروسته د همدې انجلۍ د لور په ژوند راڅرخېږي. د کیسې لوبغاړی پر ځای ددې چې د ریښتیا په لټه کې شي، تېروتنه کوي او پاتې ټول ژوند د پښیمانۍ او خفگان سره لاس او گریوان وي.

انجلۍ هم په هرچا بې باوري کیږي خو د خدای ج اسره له ځان سره ساتي. د ژوند تر پایه څه کوي، څوک ملامته وي او ددوی دواړو تر منځ د بې باورۍ دیوال ولې ودریږي. ددې پوښتنو ځواب به درته خپله دا کتاب ووایي.

په پای کې د یوې خبرې یادونه اړینه بولم هغه دا چې هر کله تر یو کار او پرېکړې کولو وړاندې څو ځله فکر وکړئ، هغه چې تاسو به یې وکړئ سم به وي او په راتلونکي ژوند کې به د پښیمانۍ پیټی په اوږو نه وړئ.

په درنښت
طارق نجیب کاموال

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوائې شوی

د څښتن تعالی له درباره ډېر شکرګزار یم چې ماته یې ددې ناول د ژباړلو توان راکړ.

د ناول باره کې درته لږ څه وایم؛ دا د امریکا نامتو لیکوال ایف سکاټ فیټزګیرالډ لیکلی، که څه هم دا ناول ۹۰ کاله وړاندې په ۱۹۲۵ م کې لیکل شوی، خو بیا هم د شلمې پیړۍ د امریکا تر ټولو غوره او د انګلستان دوهم غوره ناول نومول شوی او په ۱۹۲۵، ۱۹۵۰ او ۱۹۹۰ کلونو کې پرله پسې چاپ شوی. په اخبارونو او مجلو کې یې ځانته ځای پیدا کړی.

په دې ناول کې د امریکا له جګړې وروسته اوضاع او یوه ټولنه د شتمنۍ او مقام له ویرې د ناکامۍ سره مخ شوې، خو لیکوال ددې هر څه نه ډېر په ځانګړي ځای او مهال کې د ګیټس بي د خپلو خوبونو ویرجن لټون کې دا هر څه ځای پر ځای کړي دي.

لیکوال فیټزګرالډ د خیال او ریښتینتوب تر منځ ټوله ییز ټکر راپه ګوته کړی دی.

خپلې موضوع ته راځم، تر ډېره د پښتو ژبې ناولونه په یوې ځانګړې موضوع لکه حماسي، عشقي، پولیسي او داسې نورو باندې راڅرخي، کیسه یې تر ډېر حده جالبه او لوستونکي پرې اسانه پوهېدلای شي.

په دې ناول کې لیکوال خپله کیسه د الف نه تر یا پورې نه رسوي بلکې د کیسې هره برخه بیله درته مخې ته ږدي او لوستونکی هڅوي چې خپله فکر وکړي او ځان وپوهوي.

په لومړي سر کې د لوستونکو فکر خپلوا که پرېږدي چې کیسه هر لورې ته بوتلای شي، خو هغه څه چې لیکوال یې ویل غواړي، شېبه وروسته یې درته روښانه کوي.

که څه هم زه د پښتو ادبیاتو مسلکي نه یم خو تر ډېره ورسره اشنایي لرم، او غوښتل مې د پښتو ژبې لیکوالان د ناول لیکلو یوې بلې بڼې سره بلد شي او لوستونکي هم د ناول هرې برخې د باریکۍ پام کې نیولو سره د کیسې یو بشپړ انځور جوړ کړي.

په پای کې له ټولو افغانانو ورونو هیله کوم چې خپل راتلونکی د پوهې په رڼا روښانه کړي، چې د سیالانو سیال شوو.

په درنښت

طارق نجیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

لو مړی څپرکی

زما د وړوکتوب په حساس کلونو کې به پلار ماته نصیحتونه کول چې تر ډېره به یې زما مغزو کې انګازې کولې. هغه به ویل، کله چې هم په چا باندې نیوکه کوې بس دا په یاد لره چې په دې نړۍ کې ډېرو خلکو هغه څه نه درلودل کوم چې تا سره وو.

هغه به ډېر څه نه ویل، خو مونږ به ډېر وخت په داسې موضوعګانو سره بحثونه کول. خو دهغو ټولو خبرو نه د هغې یو اځنی مطلب زما پوهول ؤ. په پای کې به دې ته مایل شوم چې ددې هر څه قضاوت راتلونکې ته پرېږدم او کله چې به زما صبر پای ته ورسید ، نو په دې به پوه شوم چې دا هر څه یو حد لري.

تېر منی چې کله له ختیځ نه راغلم نو دا احساس مې کاوه چې دا ټوله نړۍ ثابته ده او د تل لپاره معنوي پاملرنې ته اړتیا لري، ما نور بې مقصده چکرونه نه غوښتل چې د هر انسان زړه یې خپل حق بولي، یو اځې ګیتس بي، د کوم شخصیت باره کې چې ددې کتاب پاڼې توري شوي دي، زما ددې عکس العمل نه یوه استثناء وه.

که چیرې شخصیت د بدن د حرکاتو یوه نه ختمیدونکې سلسله وي نو بیا په هغې یو ډېر ښایسته څه موجود وو. د ژوند د وعدو لپاره یو ډېر لوړ حساسیت، چې د هغه پیچیده ماشین نه یې تشبیه کولای شو چې په زرګونه مایله لرې زلزله حس کولای شي. دا یې د هیلو لپاره یوه فوق العاده ډالۍ وه. یو عشقي تیاری چې تر اوسه ما په بل کوم شخص کې نه وو موندلې او کیدای شي راتلونکې کې یې هم ونه مومم. خو ګیتس بي په اخره کې سم راووت؛ یو څه چې ګیتس بي یې ښکار شو ، یو څه الوده ګردونه دهغې د خوبونو په لاره پراته ول چې د لنډ مهال لپاره یې زما د ژوند د ناکامه خوبنیو لاره هم وتړله.

په منځني لویدیځ ښار کې زمونږ کورنۍ د دریو نسلونو را په دیخوا وتلی نوم لري. د ځان باره کې به یو څه ووایم؛ زمونږ د هارډ ویېر عمده سوداګري زما د نیکه ورور پیل کړې وه چې وروسته زما د پلار په واک کې شوه. ما تر اوسه داسې تره نه دی لیدلی خو زه هم غواړم د هغې په څېر و اوسم، دهغې انځور اوس هم زما د پلار په کارې دفتر کې ځړیدلی دی. زه د نیو هیون پوهنتون نه په کال **۱۹۱۵** م کې فارغ شوی وم.

په ځای ددې چې منځنی لویدیځ ښار د نړۍ ارامه مرکز وي، خو د نړۍ یوې زړې څنډې په څېر ښکاریده. ما پریکړه وکړه چې ختیځ برخې ته لاړ شم او هلته د بانډ سوداګري زده کړم ځکه هر څوک چې ما پیژندل د بانډ په سوداګرۍ کې بوخت وو ، نو فکر مې وکړ که زه پکې هم ورګډ شم نو څه به وشي؟

زما ترونو او خاله ګانو به ماته داسې لارښوونه کوله لکه چې په لمړي ټولګي کې مې داخلوي. په اخره کې به یې ویل ولې بانډ سوداګري شروع کوې او بیا به یې ویل، هو بیخي سم انتخاب دې کړی. پلار مې تر یو کاله پورې ماته پیسې جمع کولې، خو بیا یو څه وخت وروسته د تل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره ختیځ ته راغلم. د تل لپاره ! فکر مې لږ دوام وموند.

خبره اوس په دې نوي ښار کې د کوټې پیدا کول وو، تر څو پکې و اوسیږم، زه د پراخه چمنونو او ښایسته ونو وطن نه دلته راغلی وم. په دفتر کې یو ځوان راته وویل چې په خوا کې ښارګوټي کې یو ځای کوټه ونیسو، نور ما د خدای نه څه غوښتل؟ هغې یو وړوکی موسمي کور پیدا کړ، د میاشې ۸۰ سینټه غوښته. په اخرو شپو کې یې له دفتره زما ملګري ته وویل شو چې واشنګټن ته لاړ شي نو زه مجبوره شوم او کور مې یواځې ونیو. ما یو سپې هم درلوده خو یو څو ورځې وروسته هغه هم وتښتید. او یوه زړه ښځه هم وه چې د کور صفایي او اشپزي به یې کوله. زه د یوې ورځې لپاره یواځې وم، سهار مې یو کس ولید چې زما نه یو څو ورځې مخکې دلته راغلی و، په سرک ورسره ودرېدم.

- ته دې غربي کلي ته څنګه راغلې یې؟ هغه په ناهیلۍ پوښتنه وکړه.

ماورته وویل: زه نور یواځې نه یم! زه یو لارښود او دایمي اوسیدونکی شوم.

هغه به کله ناکله د ګاونډیانو په اړه خبرې کولې چې څنګه ورسره ژوند تېر کړو.

د لمر راختلو سره او په ونو کې پاڼو یو ځل بیا د زرغونېدو په حال کې داسې لکه فلمونو کې د ونو پاڼې زرغونېدل په تیزۍ ښایي، ما هم هماغه فکر کاوه چې ژوند یو ځل بیا د اوړي نه پیل شو.

ما سره دویلو لپاره ډېر زیات کتابونه وو او ورسره ښه صحت هم و چې باید یوه شپه مې د لوستلو پرته نه وی تېره کړې. د بانکې سستم او پانګه اچونې بیمې کتابونه مې اخستي وو، د لرې نه د سرو او سپینو زرو سیکو په څیر له ورایه پړقیدل خو په دوی کې دننه راز نه یواځې لیکوال خبر و.

دا خو هسې د چانس خبره وه چې ما په داسې یو بیګانه ځای کې یو کور په کرایه کړی و. دا ځای د شمالي امریکا په داسې یو نري او ګډوډ ټاپو کې پروت و چې یو سر یې تر نیویارکه رسیدلی و، د ښار نه شل مایله لرې دا ټاپو په دوه هګۍ ډوله ټاپوګانو چې د یوې جزیرې په واسطه سره بیل شوي وو پراته وو.

زه هم غربي هګۍ ډوله ټاپو کې پروت وم. زما کور د ټاپو په اخري سر کې و، د سمندر شور نه یواځې ۵۰ متره لرې، د دوه لوړو بنګلو تر منځ چې شاید دولس زره نه تر پنځه لس زره پورې د سیزن کرایه وي. یو اړخ ته اوږد برج، مرمرین د لامبلو حوض او ۱۲ هکتاره ځمکه کې یو چمن او بڼ پروت و. دا د ګیټس بي ماڼۍ وه او ریښتیا ما خو لا تر اوسه ګیټس بي نه پېژنده. په دې ماڼۍ کې په دې نوم یو ښاغلی اوسېده. زما کور بدرنګه کور و خو وړوکې و او په بره پروت و، د سمندر اوبه او د ګاونډي نیم چمن ترې هم ښکاریده.

د خلیج نه بلې غاړې سپین ښایسته څراغونه په اوبو کې ځلیدل او د اوړي تاریخ د هماغه ماښام نه پیل شو چې زه ډوډۍ خوړلو لپاره د ټام بکنین کور ته لاړم. ډیزي زما لرې خپلوانو کې راتله او ټام مې د کالج دورې نه پیژنده او د جګړې نه وروسته مې یواځې دوه ورځې هغې سره شیکاګو کې تېرې کړې وې.

د هغې خاوند یو نامتو پولو لوبغاړی و او که ووایو چې ملي څېره وه. یو د هغه اشخاصو نه چې د هغوی محدود لیاقت داسې یو ځای ته ورسیږي چې پایله کې هر څه مخ په ښکته روان شي. د هغه کورنۍ ښه شتمني درلوده، د کالج په مهال یې هم پیسو ته چندان اهمیت نه ورکاوه. خو اوس هغه شیکاګو نه راغلی دی او دلته په ختیځ کې په څنګه فیشن ژوند تېروي؟ ستاسو ساه ګانې به بندې شي، لکه د مثال په ډول، هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د پولو لپاره واړه بالونه د شیکاګو نه راغوښتل، په دې حقیقت به سترګې پټول وي چې مونږ وو ایو چې زمونږ په نسل کې دې یو څوک دومره شتمن شي.

دوی ولې شیکاګو ته راغلي وو، په دې زه خبر نه وم. بې له کومې وجې یې یو کال فرانسه کې تېر کړ او بیا دلته راغلل او د شتمنو سره د پولو لوبې کوي او خپل ساعت تېروي. ډېزي راته په ټیلیفون ویلي و چې دلته مونږه پاخه راغلي یو، خو زما پرې یقین نه وو. زه د ډېزي زړه نه نه وم خبر خو ټام راته معلوم و چې په یوځای کې ډېر وخت نه پاتې کیږي.

یو ماښام نری باد لګیده، د ټاپو ختیځې برخې ته د یو زوړ ملګري او لرې خپلوان چې ما ډېره پیژندګلوي هم ورسره نه لرله، لاړم. دا ماڼۍ چې ما څومره فکر کاوه د هغې نه ډېره ښایسته وه، چې د خلیج بلې لورې نه به سپینه او سره ښکاریده. چمن د سمندر د غاړې نه شروع او تقریبا څلور سوه متره تر کوره او بیا پکې بڼونه رانغښتل شوي وو، د چمن شاخوا خښتې نه جوړ پیاده رو او په منځ کې تاکونه هم وو. د کور مخه د ماسپښین باد په لور خلاصه وه او ټام د آس زغلولو جامې اغوستې، چاکې پښې برنډه کې ولاړ و.

هغه د کالج دورې نه بدل شوی و، متکبر انداز، غټه خولۍ او دوه تاره ویښته په تندي کې، یو دیرش کلن سړی و. دوه ځان ستایونکې سترګې یې په مخ کې له ورایه ښکاریدې. د ښځو په څېر آس زغلونکې جامو یې هم هغه مغروره څیره نه شوه پټولای. هغې یو ډبل اواز درلوده چې د خبرو پر مهال غیر اخلاقي لهجې په څیر څرګندیده. کرکه او چاته په ټیټه سترګه کتل ورته د پلار نه پاتې وو. په کالج کې هم ډېرو ورنه له دې کبله کرکه کوله.

"داسې فکر مه کوه چې په دې باره کې زما پرېکړه نهایي ده، ځکه یو

له تا نه او تاسو ډېرو نه پیاړوې یم" هغې به دا خبره ډېرو ته کوله. مونږ په یوه ټولنه کې راغټ شوي وو خو زه هیڅ د هغې په څېر نه وم.

مونږ د یو څو شیبو لپاره برنډه کې خبرې وکړې.

- دلته مې ډېر ښه ځای پیدا کړی. هغه سترګې په بې صبرۍ هاخوا دیخوا اړولې. د برنډې اخر سر پورې یې بوتلم او بیا یې په مودبانه لهجه وویل؛ دننه به لاړ شو !

دننه کړکۍ نیمه خلاصې وې، نری باد د کړکیو نه راننوته او کوټه کې دننه پردې چې د یو کونج نه بل کونج ته اوږدې شوې وې د سمندر د اوبو په څېر څپې یې وهلې. یواځینی شی چې په کوټه کې ساکن و هغه یو کوچ چې دوه جینکۍ پرې بې خاره پرتې وې. هغوی دواړو سپینې جامې اغوستې وې. زه باید د یو څو شیبو لپاره ولاړ وی او د پردو اوازونه او په دیوال نښتي تصویر ننداره مې کړې وی. ټام شاتنۍ کړکۍ بنده کړه. کوټه کې ارامي شوه، پردې، قالینې او دوه پیغلې په ورو په فرش رابښکته شوې.

هغه کشره یو څه نااشنا ماته ښکاره شوه. هغه په صوفې سر تر سره پرته وه، پرته د کوم حرکت، زنه یې بره خواته لکه یو څه یې چې پرې ایښې وي او نه غواړي وغورځي. هغې زه د سترګو په کونج کې وکتم خو هیڅ ځان یې راباندې پوه نه که. ما خو له ځان سره هغې نه ښښنه هم وغوښتنه تر څو زه یې مزاحم شوی نه یم.

هغه بله انجلۍ ډېزي وه، هغې د راپاڅیدو کوښښ کاوه، صوفه کې کیناسته او یوه وړه زړه راښکونکې خندا یې وکړه، ما هم وخندل او کوټې ته وردننه شوم.

- زه د خوښۍ نه بې هوشه کیږم.

هغې بیا وخندل، زما لاس یې یوې شیبې لپاره ونیو، زما په لور یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل او بیا داسې لکه ماته چې وایي په دنیا کې د بل هیچا په لیدو دومره خوشاله شوې نه ده. هغې په غیر مستقیمه توګه ماته هغه جینۍ راوپیژنده چې بیکر نومیږي. ما اوریدلي و چې د ډیزي په ورو خبرې دې لپاره کوي تر څو خلک ځان خواته مایل کړي.

په هر حال د اغلې بیکر شونډې وخوځیدې او ماته یې پخیر راغلی د سر په خوځولو وویل. یو ځل بیا د معذرت ټکی زما په زړه کې تیر شو.

ما یو ځل بیا ډیزي ته وکتل، هغې په خوږ او ورو غږ زما نه پوښتنې کولې. دا هغه غږ و چې غوږونه ځان سره بره ښکته کوي، د هغې غږ د خبرو یوه سلسله ده یانې که وانه وریدل شي نو بیا به هیڅکله وانه وریدل شي. د هغې مخ خفه معلومیده خو ښایسته او سپین و، ځلیدونکې سترګې او سپینه خوله، خو د هغې په غږ کې یو شوق پروت و، که څوک یې پروا کوي نو په مشکله به هغه غږ هیر کړای شي.

ما هغې ته وویل چې دلته راتګ نه مخکې یو څو ورځې شیکاګو کې پاتې شوم او څومره خلکو ورته خپلې مینې رالیږلې دي،

- هغوي ما پسې خفه ول؟ هغې د خوښۍ نه وویل.

- ټول ښار بې خونده وو، ټولو خلکو د موټرو شاتنې ټیرونه د خفګان له کبله تور کړي ول او یو اوږد مهال خفګان ټول ښار په سر اخستی و.

- څومره ښایسته! راځه چې بیرته لاړ شو. ټام! او بیا یې بې ربطه وویل، «راځه زما ماشوم وګوره!»

- زه به ډېر خوښ شم.

- هغه ویده ده. هغه درې کلنه ده. تا تر اوسه نه ده لیدلې؟

- نه!

- ښه نو ته یې باید وګورې.

ټام چې په کوټه کې یې په بې صبرۍ قدم واهه، زما خواکې ودرېد او

زما په اوږه یې لاس راکیښود:

- نن سبا څه کې بوخت یې؟

- زه د بانډ سړی یم.

- چا سره؟

- ما خو د دوی نوم ندی اوریدلې.

بحث پای ته رسولو په څېر یې وویل: زه دې په دې خبره ناکراره کړم.

ما هم په لنډه توګه ځواب ورکه

- خبر به شې. که دلته پاتې شې.

- زه همدلته پاتې کیږم، غم مه کوه. هغه په یو ځرک کې ډیزي ته او بیا ماته وکتل لکه د یو څه باره کې چې خبرداری ورکوي.

- زه به د خدای کم عقل یم چې بل ځای کې اوسیږم.

په دې وخت کې آغلې بیکر وویل؛ بالکل....

زه یې په خبره حیران شوم، دا د هغې لمړی حرف و چې د خولې نه یې راووت او په ریښتیا چې څومره زه حیران شوم هغومره هغه هم حیرانه شوه. هغې اسویلی وویست، ستوماني یې وباسله او په ځای ودریده.

- زه ستړی یم، خدای خبر زه د کله نه په دې صوفه پرته یم؟ هغې په ګیله من انداز وویل.

- ماته مه ګوره! درته مې وویل چې نن ما سپښین به لاړ شو نیویارک ته. ډیزي ورته وویل.

- نه. ډېره مننه! هغې یو څو تازه انګور میز د پاسه قاب نه راواخیستل؛ زه اوس د ټریننګ په حال کې یم.

کور به ورته وویل:

- ته بالکل په ټریننګ کې یې. ټام خپل ګیلاس په میز کیښود: هغه څه چې تا تر سره کړي زما نه ډېر لرې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیکر ته وکتل چې هغې به کوم داسې کار کړی وي، هغې ته کتلو نه مې خوند اخیسته. نرۍ وه، ورې سینې او راوتلی بدن درلود ،ه لکه تر اوسه د هیڅ کوم سړي لاسونو نه وي لمس کړي، خپل بدن یې د اوږو نه شاته غورځولو و ، لکه د عسکري ښوونځي زده کونکي په څېر، چې د هر چا توجه یې ځانته راجزبوله. د هغې خړ رنګه سترګو یو ځل بیا زما په لور وکتل خو دا ځل مودبانه او د یو څو پوښتنو سره، ښایسته مخ کې یې د خفګان نښې هم ښکاریدې. ماته داسې ښکاره شوه چې ما پخوا چیرته لیدلې ده او یا مې ددې کوم انځور لیدلی دی.

- ته په غربي جزیره کې اوسیږې؟، زه هلته څوک پیژنم.

- زه هلته هیڅوک...

- ته باید ګیتهس بي وپیژنې.

- ګیتهس بي ! کوم ګیتهس بي؟" ډیزي ځان پوهول غوښتل.

وړاندې تر دې چې زه ووایم هغه زما ګاونډي دی، د ډوډۍ لپاره اواز وشو. ټام په غیر طبیعي ډول زما په اوږه لاس کیښود او زه یې له ځان سره روان کړم. هغوی دواړو لاسونه یو د بل په کوناټو ایښي او مونږ ورپسې ګلابي رنګه برنډې ته لاړو. د برنډې مخه د لمر غورځیدو ته وه، په میز باندې د څلور شمعو رڼا نري باد څپانده کولې.

- دا شمعې ولې ایښې دي؟ ډیزي نیوکه وکړه او په خپلو ګوتو یې مړې کړې.

- په راتلونکي دوه اونیو کې به د کال اوږده ورځ وي. هغې په خوښۍ ټولو ته وکتل؛ آیا تاسو د کال اوږدې ورځې ته انتظار کوئ او بیا ورپسې خفه یې؟ زه خو یې انتظار کوم او چې تیره شي بیا ورپسې خفه یم.

- مونږ باید یو پلان جوړ کړو. بیکر اسویلې وکښ، په میز کیناسته

داسې لکه د خوب تیاری چې نیسي

- سمه ده، څنګه پلان به جوړ کړو ؟ خلک څنګه پلان جوړوي؟ ډیزي زما په لور داسې وکتل چې د خوښي رایه به ورکړم، وړاندې تر دې چې زه ځواب ورکړم، د هغې سترګې به خپلې وړې ګوتې شوې.

- وګوره ! ژوبل شوه.

مونږ ټولو وروکتل، د ګوتې بند یې شین او تور شوی و.

- دا تا ژوبل کړه، ټام ! زه پوهیږم چې تا داسې نه غوښتل خو ژوبله دې کړه، دا هغه څه و چې ما د یو غټ سړي سره واده کولو نه تر لاسه کړل، یو غټ، لوی وحشي سړي نه...

«- دا د وحشي لفظ په ما ډیر بد لګیږي، که څه هم په ټوکو کې وي. ټام د خبرو منځ کې راټوپ کړل.

- وحشي... ډیزي بیا تکرار که.

کله کله به ډیزي او بیکر په یو ځای خبره کوله، دا به د هغوی طنزیه خبرو یوه بیلګه وه چې د هغوی د سپینو جامو او ښایسته سترګو په څیر یوه نمونه وه. هغوی دواړو زه او ټام په خپله مودبانه ساعت تیرۍ کې شریک کړي وو. په دې پوهیدلې چې لږه شیبه وروسته به ډوډۍ وخوړل شي او دا ماښامنۍ به پای ته ورسیږي. دا ځای د غرب نه بیخي بیل و ، دلته به ماښام شیبه په شیبه ډیر زر پای ته رسیده.

ما د موضوع بدلولو لپاره د پرمختګ باره کې خبرې شروع کړې خو ټام پکې ځان راځای کړ او د څومره کتابونو نومونه یې واخیستل او لګیا شو. د هغې په خبرو کې بې ځایه دلایل تر سترګو کیدل. په همدې وخت کې د ټیلیفون غږ راغی، د مزدورانو مشر دننه لاړ تر څو ټیلیفون ته ځواب ورکړي، ډیزي زما په لور راکږه شوه:

- زه به درته یو کورنې راز ووایم، د مزدورانو د مشر د پوزې باره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، غواړې چې پوه شې؟

- زه خو راغلی یم چې ستا خبرې واورم!

- ښه نو دا د مزدورانو مشر چې و په نیویارک کې یې د نقرې پاکولو کارکاوه چې دوه سوه کسانو ته د نقرې پاکولو دنده یې لرله. هغې به سهار نه تر ماښامه کار کاوه، تر دې چې پوزه یې پکې داسې شوه.

یوه شیبه وروسته لمر د هغې ځلیدونکي مخ ته مخه ښه وویل. د هغې غږ زه مجبورولم تر څو بې ساه اخستلو د هغې خبرو ته غوږ شم. د لمر رڼا د هغې د مخ نه داسې په نه زړه روانه وه لکه مازیګر کې یو ماشوم د لوبو کوڅې نه وروسته خپل کور ته روان وي.

د مزدورانو مشر دننه راغی او ټام ته یې په غوږ کې څه وویل، ټام لږ غوندې نا خوښی شو، خپله څوکۍ یې په زوره شاته کړه او پرته د څه ویلو دننه لاړ. د ټام نه شتون لکه ډیزي چې ناخوښه کړه، ډیزي زما په لور راکږه شوه، د هغې غږ لکه سندره چې وایي، راته وویل:

- زه ډېره خوښه یم چې ته دلته راغلی یې. تا ماته یو ګلاب... یو په زړه پورې ګلاب رایاد کړ، همداسې نده؟

هغې بیکر ته د تایید لپاره وکتل.

- یو په زړه پورې ګلاب؟

دا خو سمه نه وه، زه هیڅ د ګلاب په څېر نه وم. هغې پرته د فکر کولو دا وویل، د هغې په بدن کې یو نا کراره خوځښت رامنځته شوی و، لکه زړه یې چې غوښتل بهر راووځي او هغه پټې خبرې ټولې ووایي. بیا یې ناڅاپه لاسپاک په میز کیښود او دننه لاړه.

ما او بیکر یو بل ته په سترګو کې وکتل، ما څه ویلو ته ځان تیار کړ خو هغې د خبردارۍ په توګه په شونډو ګوته کیښوده، ----شش...

یو ورو غوندې پس پسک دننه نه اوریدل کیده او بیکر دروازې ته

غوږ ورنږدې کړ تر څو څه واوري.

«- هغه ګیټس بي چې تا نوم واخسته، هغه زما ګاونډي دی.

- ته خبرې مه کوه، زه دا خبرې واورم، چې څه شوي؟

- ولې څه خبره ده؟ما ترې وپوښتل

- ته دا وایې چې نه یې خبر؟ ما فکر کاوه چې ټول به خبر وي. حیرانه شوه

- زه نه یم خبر!

- ټام نیویارک کې یوې ښځې سره لاره لري.

- ښځې سره لاره لري؟ ما د ځان پوهولو لپاره خبره تکرار کړه، بیکر یواځې سر وخوځاوه. ما غوښتل چې ځان پوه کړم خو د بوټانو ټک ټک سره هغوی دواړه راووتل.

- داسې وخت نه شي تېریدې؟ ډیزي مکرجنه ژړا پیل کړه.

د یو څو شېبو لپاره مې بهر ته کتل:

- ډېر عشقي موسم دی او یوه سندره ویونکي مرغۍ مې هم ولیده، ډېر خوږ غږ یې و، عشقي وو کنه ټام!

- ډېر عشقي» هغې په ناخوښۍ دا وویل، بیا یې اوږده کړه ؛ که ډوډۍ نه وروسته رڼا وه نو لاړ به شو د آسونو ځای ته.

دننه نه یو ځل بیا د ټیلیفون زنګ راغی، ډیزي سر د نا په خوځولو د ټام د آسونو خبره هم پای ته ورسیده، اصلا ټولې خبرې تیت شوې. د پنځه دقیقو لپاره د شمعې لمبې په حرکت وې او ما هم د شمعې په رڼا کې سترګې خښې کړې وې. زه نه پوهیدم چې ډیزي او ټام د څه باره کې فکر کوي. د څو شیبو لپاره حالات د پوښتنو نه ډک ول.

د آسونو خبره بې موخې منځ ته راغلې وه او بیا ځلې یاده هم نه شوه. ټام او بیکر پاڅیدل او کتابتون ته روان شول. ډیزي هم پاڅیده او زه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې وررو ان شوم. د څو دهليزونو نه تېر بهرنۍ برنډې ته ورسيدو. په توره تياره کې چې د لرې نه يو اځې رڼا ښکاريده، په لرګينه څوکۍ څنګ په څنګ کېناستو.

هغې خپل مخ دواړه لاسونو کې ونيو، د هغې په مخ کې ځورونکي احساسات ښکاريدل، ما فکر وکړ چې د ورې لور باره کې ترېنه پوښتنه وکړم خو بيا مې مناسبه ونه ګڼله؟

هغې ناڅاپه وويل: مونږ يو بل ډېر نه پيژنو کنه، نيک؟. که څه هم نږدې خپلوان يو خو ته زما واده ته رانغلې.

- زه د جګړې نه نه وم ستون شوى.

- دا خبره دې منم خو زه ډېره ستونزه کې وم او په هر چا بې باوري وم. د هغې خفګان پر ځای و، زه منتظر وم خو هغې نور څه ونه ويل. د هغې د لور نه پرته بل راسره د خبرو کولو لپاره نه و.

- لور به دې خبرې کوي، او ګرځي راګرځي که نه؟"

- هو ! هغې ماته وکتل،يوه خبره درته وکم نيک ! ته خبر يې چې هغه پيدا شوې وه ما څه ويل، غواړې درته ووايم؟

- ولې نه.مهرباني !

- د هغې د پيدا کيدو لا يو ساعت نه وو پوره او خدای خبر ټام چيرته و. زه د ډېرو ګڼو وډو سوچونو سره راپاڅيدم او نرسې راته وويل چې انجلۍ پيدا شوې، ما سر کيښود او ښه مې وژړل. ما ويل سمه ده چې انجلۍ ده، هغه به هم يوه کم عقله وي. کم عقلې جونې هسې هم په دې دنيا کې ډېرې دي، يوه وړه ښايسته کم عقله ! هر څوک هم دا فکر کوي او هغه ډېر پر مختللې خلک هم. د هغې سترګې راډکې شوې. د ناخوښۍ خندا يې وکړه؛ زه څومره مغلقه يم، خدايه زه څومره مغلقه يم ! د هغې غږ مات غوندې شو، زه يې اړ کړم تر څو خپل پام ترې بل ځای

ته يو نسم. زه يې نا کراره کړم او دا ماښامنې ماته يو چل غوندې ښکاره شو تر څو زما احساسات پکې راوپاروي. زه انتظار وم، هغې ماته وکتل، د هغې په مخ کې هماغه د پيغلتوب غرور پټ و. په دا سې يوه راز نه ډکه ټولنه کې هغې خپل او د ټام شتون فرضي ګڼل.

په توره کوټه کې سور رنګه څراغونه لګيدلي، ټام او بيکر د يو کوچ په دواړه څنډو ناست او بيکر ورته په لوړ غږ ناول لوستله. په کوټه کې د هغې غږ انګازې کولې دا سې لکه څوک چې سندرې زمزمه کوي. د سرو څراغونو رڼا د ټام په بوټانو کې ځليدله او د بيکر د خزان د پاڼو په څير زيړ ويښتان يې روښانه کړي وو، د هرې ورقې په ختميدو يې په خپلو نازکو ګوتو ورقه بل لورې ته اړوله. کله چې مونږ راننوتو د خپل چپ لاس په اشاره يې مونږ ته د چپ وويل.

- په راتلونکې کې به جريان ولرې. دا يې وويل او مجله يې د ميز په سر وغورځوله. خپل لاسونه يې د زنګنونو په سر کيښودل او پاڅيده.

- لس بجې دي او اوس به دا ښه انجلۍ لاړه شي او ويده به شي.

- جورډن بيکر به سبا ته په ټورنمنټ کې لوبيږي ډيزي وويل.

- ښه...ته جورډن بيکر يې؟

زه او س پوه شوم چې هغه ماته څنګه اشنا ښکاريده. ما د هغې باره کې ډېرې کيسې اوريدلې وې، په دې کې بې خونده او بحراني کيسې هم وې خو ماته يوه هم نه وه ياده.

- ښه شپه ! ! هغې په نرم غږ وويل. ما اته بجې راپاڅوه !"

- که ته پاڅيږې نو !

- بالکل پاڅيږم ! ښه شپه ښاغلې نيک کيروې، بل وخت بيا ګورو !

- بالکل به ورسره وګورې !. ډيزي د هغې خبره تاييد کړه. فکر کوم يو واده تيار کړو، دلته بيا کله کله راځه، زه غواړم تاسو دواړه په زوره سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ځای کړم. تاسو دواړو به کاټني پسخانه کې بند کړم او یوه کښتۍ کې به مو سمندر کې خوشې کړم، بس دغه شان ساعت تیري به وکړو.

- ښه شپه، ما خو هیڅ وانه وریدل. بیکر زینو ته په ختو کې وه. شیبه وروسته ټام وویل.

«هغه ډېره ښه انجلۍ ده، هغوی باید دلته یواځې نه وه پرېښې.

- چا باید نه وه پرېښې؟» ډېزي په پوښتنیز ډول وویل.

- د هغې کورنۍ!

«د هغې کورنۍ کې یوه سل کلنه ترور ده، خو څه نیک به یې خیال ساتي کنه، که څنګه نیک؟ هغه به ټول اوړی د رخصتۍ په ورځو کې دلته راځي.

- زه فکر کوم کور کې اوسیدل به ورته ښه وي. ټام او ډېزي یوې شیبې لپاره د سترګو په کونج کې یو بل ته وکتل.

- هغه د نیویارک ده؟ ما زر وپوښتل

- هغه د لیوزویلې ده. زمونږ دواړو ماشومتوب یو ځای تیر شوی دی، زمونږ ښایسته ماشومتوب...

- تاسو دواړو خو برنډه کې زړه خواله سره وکړه. ټام وویل.

- ریښتیا! زما خو څه نه یادیږي. ډېزي ماته وکتل، ما به پکې څه ویلي و. یو څو شیبې وروسته مې د تلو تکل وکړ. هغوی را سره تر دروازې راووتل، ما خپل موټر چالان کړ، ډېزي په تادۍ راغږ کړ:

- لږ ودرېږه!

- ما نه هیر شوي و چې تا نه پوښتنه وکړم، مونږ اوریدلي و چې تا کوژده کړې ده. ټام هم د هغې خبره تایید کړه.

- هو مونږ درې کسانو نه اوریدلي دي، دا باید سم خبر وي.

زه پوهیدم چې دوي ولې دا خبرې کوي. ختیځ ته راتلو سره دا خبره

ما پورې تړل شوې وه. ما داسې انګیرله چې زما په راتلو به ډېزي غیږ کې ماشوم او خوشاله زما مخې ته راشي، او ټام خو نیویارک کې نورو ښځو سره لاره درلوده.

ګرمي نیمایي ته رسیدلې وه، د هغوي کور نه راووتم. د لارې په سر د پټرولو پمپ سرو او شنو څراغونو روښانه کړې و. کله چې خپل ځای ته ورسیدم، موټر مې د خپل وړوکي کرایي کور په موټر تمځای کې ودراوه او بهر راووتم. د یوې شیبې لپاره د کور مخې چمن کې ناست وم. باد خپل زور ازماوه، ونو هم خپل مقاومت ښوده خو تر منځ یې پاڼو چغې سورې وهلې. زه یواځې نه وم. پنځوس شپیته متره لرې د ګاونډي د بنګلې په کوټه کې یو کس ولاړ و. په ځیر مې ورته وکتل، خپل دواړه لاسونه یې د پطلون په جیبونو ننباسلي وو. د هغه د دریدو انداز نه داسې ایسیدله چې همدا ګیټس بي وي.

ما غوښتل هغې ته ورغږ کړم. آغلې بیکر د ډوډۍ پر مهال د هغې نوم اخیستی و، ما غوښتل ځان ورسره معرفي کړم. خو ما ورغږ نه کړ. هغې جیب نه لاسونه راوویستل او د تورو اوبو په لور یې اشاره وکړه، زه ترې لرې وم خو زه پوهیدم چې هغه ریږدیده. ما هم د هغې په اشاره اوبو ته وکتل خو د یو شین څراغ پرته چې د اوبو هغه بله خوا و، نور هیڅ نه تر سترګو کیدل. ما یو ځل بیا ګیټس بي ته وکتل، خو هغه تللی و او زه یو ځل بیا د شور نه ډکه تیاره کې یواځې پاتې شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم څپرکی

د نیویارک او غربي جزیرې تر منځ لاره کې د رېل پټلۍ او خام سرک د پخوا زمانو انځورونه رابښودل. دا سیمه تقریبا ټوله تشه وه. دې ته د ایرو دره ویل کېده. په رېښتیا هم لکه یو صنعتي ځمکه، د بټیو لوګو نه ډکه، هر ځای کندې او نه ختمیدونکې د ایرو او لوګو نه ډکه هوا وه. دوړو او سترږیا نه ډک مخونه یې وو، چې مزدورانو به په ګرانه یو بل پیژندل او په خپلو کارونو به بوخت ول. په خوا کې تیریدونکو مسافرو به تر نیم ساعته د ایرو درې زړه بوږنونکې سیمې ننداره کوله. دلته یو وړوکی د ریل تمځای هم و، په همدې ځای کې می د ټام او د هغه یاره هم لیدلې وه.

که څه هم ټام ماته د هغې باره کې ډېر څه ویلي و خو ما بیا نه غوښتل چې ورسره وګورم. یو ماسپښین له ټام سره په ریل موټر کې نیویارک ته روان شوم. د ایرو درې ته په رارسېدو سره یې په روانه کې ریل موټر نه ټوپ کړه.

- راځه راپسې، زه غواړم زما جینۍ سره وګورې.

ما فکر کاوه چې یو ښه ځای ته مې بوځي خو د یکشنبې ماسپښین و، بل څه پلان مې نه درلود، که نه ټام سره زه چیرته راتلم.

زه ورپسې شاته روان وم، د ریل پټلیو نه لږ لرې د سپینو کټارو نه ور تېر شو، هلته یو ودانۍ وه، چاپیره تری د زیړو خښتو وړوکی دیوال هم و، د درې دوکانونو نه یو د هوټل دپاره و چې ټوله شپه به خلاص و، یو خالي و او دریم د موټرو ګراج (جورج بی ویلسن، د موټرو پیرل او پلورل)، زه ټام پسې همدلته ورننوتم. دننه ماحول ډېر ګډوډ و، یو زوړ فورډ موټر په کونج کې ولاړ و چې دوړو یې رنګ ورک کړی و. په دې کې د اپارتمان څښتن دفتر نه راووت، خپل لاسونه یې سره موښل. هغه سپین، کمزوری، بی پروا او یو څه ښایسته و. هغې مونږ ولیدو، راروان شو، آبي سترګې یې له ورایه ځلیدې.

- سلام ویلسن، کاروبار څنګه دي؟ ټام ورته خوشالۍ نه په اوږه لاس کیښود.

- شکایت نشم کولای، کله رابانديې موټر خرڅوې؟ ویلسن لکه قناعت چې یې تر لاسه نه کړ.

- راتلونکې اونۍ ته، زما سړي پرې کار کوي.

- کار یې ډېر ورو ندی روان؟ دا ولې؟

- نا هغه سست ندې، که ته داسې فکر کوې نو زه به یې په بل چا وپلورم. ټام ورته په ارامه ځواب ورکه.

- زما د خبرې مقصد دا نه و، ما یواځې غوښتل ووایم... ویلسن د خبرې صفایي ورکوله، د هغې غږ همداسې پسې ورک شو او ټام ګراج کې هاخوا دیخوا کتل. لږه شیبه وروسته زینو کې د ټک ټک غږ سره یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیرش کلنه ښځه راښکاره شوه، هغه لږه چاغه وه، توربخن لباس یې پر تن و، خو ښایسته ښکارېده او ډېر په ناز هم راروانه وه. هغې نرۍ موسکا وکړه، د خپل خاوند خوا نه داسې تېره شوه لکه هیڅوک چې نه وي ولاړ، ټام سره یې د لاس ستړي مشي وکړه، په سترګو کې یې ورته وکتل. ما سره یې هم په دوه ګوتو ستړي مشي وکړه او راکتل یې هم نه، په خپلو شونډو یې ژبه تېره کړه او بیا یې خپل خاوند ته وکتل، په نرمه لهجه یې ورته وویل:

- څوکۍ خو راوړه، چې یو څوک خو پرې کېني.

- هو ولې نه. ویلسن خبره واورېده او رهي شو، د ویلسن ښځه ټام ته ورنږدې شوه.

- زه غواړم درسره وګورم، زمونږ پسې بل ریل موټر کې راځه! ټام ورته په غوږ کې وویل.

- سمه ده! هغې سر وخوځاوه او لرې ودرېده، په دې کې جورج ویلسن هم دوه څوکیو سره راښکاره شو.

د جولایي څلورمه نیټه وه، مونږ ورته لاندې په سرک ولاړ وو، یو ماشوم ریل پټلۍ باندې ناهیلی ناست و، پیشو یې غېږ کې نیولې وه.

- ډارونکی ځای دی کنه؟

- ډېر بد ځای دی.

- هغې ته دا ښه ده چې دا ځای پرېږدي.

- ولې د هغې خاوند څه اعتراض نلري؟

- ویلسن؟ هغه فکر کوي چې میرمن یې نیویارک ته خپلې خور کره ځي. هغه بیړا دی، بیچاره په دې هم نه دې خبر چې هغه ژوندی دی.

زه، ټام او د هغې جینۍ درې واړه نیویارک ته روان شوو، د ویلسن

ښځې نری تنګ کارټني لباس په تن و چې پلن کوناټي او د بدن هر اندام پکې له ورایه ښکارېده. سټېشن کې یې یو اخبار او یوه رنګینه مجله هم راواخېسته، او بل دوکان نه یې آیس کریم او یو څه خوشبوی هم راواخېسته.

- زه غواړم ددې سپیانو نه هم یو واخلم، زه غواړم یو ځان سره کورته یوسم، یو وړوکې کوکری، ډېر خوند کوي.

زوړ سړي ټول سپي په پنجره کې بند کړي وو.

- کومې نمونې لري؟ آغلې ویلسن ورنه وپوښتل

- هره نمونه راسره شته، ستاسو کوم پکار دی، آغلې؟

- زه غواړم پولیسي سپې واخلم، زه پوهېږم هغه نه لري.

زوړ سړي پنجرې ته په ځیر وکتل، لاس یې ورننویسته او یو کوکری یې د ښټ نه راونیو.

- دا خو پولیسي ندی. ټام وویل.

- نه پولیسي ندی خو د همغې په څېر به وي. زوړ سړي په ناهیلۍ ځواب ورکه.

- رینښتیا هم څومره ښایسته دی. دا په څو دی؟ آغلې ویلسن وپوښتل.

- همدا سپی؟ دا په لس ډالره دی."سړي په خوښۍ ځواب ورکه. آغلې ویلسن تری کوکری واخېسته، په ملا یې ورته لاس ووهه بیا یې وپوښتل.

- دا نر دی که ښځه؟

- دا سپې؟ دا خو نر دی. سړي وویل.

- بس مردار سپی دی، دا واخله پیسې او لس دانې پرې نور واخله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټام یې خبرې ورختمې کړې. لږ وړاندې چې لاړ ما وویل،
- صبر وکړئ، زه همدلته ښکته کیږم.
- نه، ته دلته نه شې ښکته کیدای. د مارټل زړه به خفه شي که څنګه مارټل؟
- اووه...، ما خپلې خور کیټرین ته ټیلیفون کړی، هغه هم اپارتمان ته راځي، هغه خو مې تا لپاره راغوښتې ده. مارټل د مشورې په څېر وویل.
- ښه زه به ډېر خوښ شوی وم خو..."ټام په خپله خبره کلک ولاړ و، زه مجبور ورسره لاړم، عجیبه غوندې اپارتمان و، وړه کوټه، وړه اشفزخانه او وړوکی تشناب او هر څه تنګ تنګ. په دې ځای کې مې په خپل ژوند دوهم ځل لپاره شراب وڅکل بلکې په زوره راباندې وڅکل شول، ما بیا هم کوښښ وکه تر څو له دې ځای نه لاړ شم خو ټام او کیټرین پرینښودم. ټام خو اغلې ویلسن(مارټل) سره بلې کوټې ته لاړ، کیټرین راسره خواکې کیناسته، زما په اوږه یې لاس کیښود، یوه پښه یې زما غیږ کې کیښوده.
- ته هم غربي جزیره کې اوسیږې؟
- هو !
- ښه.. یوه میاشت وړاندې هلته یو محفل ته تللې وم، هغه محفل یو سړي جوړ کړی و، ګیټس بې نومیده، ته یې پیژنې؟
- هو، زما ګاونډي دی.
- ښه، خلک وایې د کایسر جرمني وراره یا بل څه خپلوان دی، ځکه دومره ډېرې پیسې لري.
- رېښتیا...
هغې سر وخوځاوه. کوټه د لوګو نه ډکه وه. هر ځای د شرابو بوتلونه،

یو نیم کس به ته بل به رانغوته، بیا هغه څه وشول چې کیدونکې ول. که څوک یې د ژوند خوند بولي او که څوک یې د لوې ګناه په څېر ارزوي. نیمه شپه وه، د ټام او اغلې ویلسن غږونه رالوړ شول.
- زه به یې نوم اخلم، ډیزي...ډیزي...ډیزي...
ټام د غوسې نه په سوک ورته پوزه ووهله، هر ځای وینې پرتې وې، اغلې ویلسن بد رد ویل. زما شپه همداسې په بې خوبۍ تېره شوه. بهر راووتم او د څلورو بجو ریل ته کیناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ریم څپرکې

د ګرمۍ په شپو کې د ګاونډي د کور نه د تیزې موسیقۍ غږونه راتلل. د هغې د کور په شنو چمنونو کې انجونې، هلکان، سړي او ښځې د پتنګانو په څیر د شمپین شرابو بوتلونه په لاس کې نیولي وو تلل راتلل. د ماسپښین مهال کې به ځینې میلمنو د سمندر غاړو کې یو نفري کښتۍ ځغلولې او څوک به د ساحل په غاړه لمر ته په شګو سر چپه پراته وو ، لنډه دا چې هر چا څه غوښتل هغه یې کول. د ګرمۍ شنبې او یکشنبې رخصتیو ورځو کې به دا محفل د سهار د نهو نه پیل تر نیمې شپې پورې دوام موند. د دوشنبې په سهار به اضافي صفاکاران راوبلل شول تر څو د تېرې شپې ورانکارۍ ترمیم، د چمنونو نه چټلي صفا کړي، لنډا دا چې دا کور یو ځل بیاد پخوا په څیر صفا او د راتلونکې اونۍ میلمنو ته تیار وي.

د هرې جمعې ورځ به پنځه غټ کارټنه نارنجان او لیموان د نیویارک نه راوړل کېدل او دوشنبه به همدغه د نارنجانو او لیموانو پوستکو

ډېرې د کور مخې ته پراته وو. هلته داسې یو ماشین و چې د یوې بټنې په فشار کولو سره به یې یوائځې نیم ساعت کې تر دوه سوه لیموانو نه جوس جوړاوه او دا بټن تر دوه سوه ځله ډېر د اشپزانو د مشر له خوا کیکاږل کیده.

هر دوه اونۍ وروسته به یو ډله خلک د کافي اندازه رنګ ډبو ، رنګینه څراغونو سره راتلل تر څو د ګیټس بې کرسمس ونه پرې سینګار کړي.

د محفل پر مهال به د میزونو په سر هر رنګه خواړه، نیمه پخ شوې سورخې غوښه، د فیلمرغ غوښې نه نیولې تر رنګینه سلادونو پورې هر څه ایښودل شوي وو ، خلکو به په خپله خوښه هر څه راخیستلای شوو. منځنی صالون د موسیقۍ ډلې ته ځانګړی شوی و ، ډېری میلمانه به پیغلې وې چې د شرابو ګیلاسونه به یې لاس کې نیولي و ، یوې بلې خوا تلل.

شاوخوا اووه بجې د موسیقۍ ډله راورسیده، ورسره شپیلۍ، واړه غټ ډولونه، دوه درې قسمه ستارونه او د سندرو لپاره هر رنګه الات موجود و. ځینې نور د سمندر غاړې لمبلو نه وروسته په زینو بره روان وو، تر څو جامې بدلې کړي، نویو میلمنو خپل موټر پارک کول. هر ځای خنداګانې او د مستۍ چغې وهل کیدې. بهر چمن کې میزونو باندې رنګارنګ میوې ایښودل شوې وې، هلک او جینۍ چې په لمړي ځل به یې یو بل همدلته لیدل، په یو کونج کې ناست یو بل سره خبرې کولې او خنداګانې به یې کولې.

د لمر پرېوتو سره څراغونه ورو ورو روښانه کیدل، سازکونکو هم نرمې سندرې پیل کړې، خنداګانې پسې زیاتیدې. خلک لا راروان وو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول راغلي خلک یوائځې کوربه ته نه بلکې یو بل ته هم نا اشنا وو، محفل نو نور شروع شوی و.

هیڅوک مې نه پیژندل، بې موخې یوې بلې خوا ګرځیدم. خو بیا مې هم هڅه کوله تر څو کوربه پیدا کړم. دوه درې کسانو نه مې پوښتنه وکړه خو هغوی برندې برندې راته کتل او اوږې به یې پورته اچولې. چمن کې میزونو باندې ایښودل شوې میوو خواته لاړم، دا یوائینی ځای چیرته چې یوائځې دریدل بې موخې یا یوائځې نه ښکاریدل.

زه همدلته ولاړ وم، چې دننه نه آغلې جورډن بیکر په مرمرینو زینو کې ودریده، لږه په شا لاړه او بیا یې چمن ته بې خونده نظر وکتل.

- ښه راغلاست به ورته ووایم که نه، خو بیا هم یو څوک خو مې پیدا کړ چې ورسره پیژنم.

- هیلو! ما په زوره ورغږ کړ او د هغې خواته وروان شوم.

- ما فکر کاوه چې ته به همدلته یې. ماته یاد ول چې ته همدلته اوسیږې او دلته به راځې. هغې زما لاس ونیو لکه چې وایې کوربه توب دې نور زه کوم. دوه جینکۍ د آغلې بیکر خواته ودریدې، ورته یې وویل:

- وبخښه... تا ونه ګټله!"اغلې بیکر تیره اونۍ کې د ګولف پایلوبه بایللې وه.

د جورډن بیکر نرم لاس زما په لاس کې و، دواړه زینو نه راښکته او د چمن په لور لاړو، څوکیو کې کیناستو، خوا کې درې سړي او دوه جینکۍ هم ناستې وې، دوی د ګیتس بې باره کې وویل چې ګیتس بې نه غواړي هیچا سره ستونزه ولري. یوې جینۍ ویلې چې هغې کوم څوک وژلی. یو بل پکې ویل چې د جګړې په موده کې د جرمنیانو جاسوس و، هر چا د ګیتس بې باره کې خپل نظر ورکاوه او د محفل په هر کونج کې د

هغې باره کې پس پسک روان و.

- راځه ووځو."بیکر راته په غوږ کې وویل، ما هم دا غوښتل ځکه نیم ساعت مې هسې تېر شو. مونږ پاڅیدو، هغې ویل راځه کوربه پیدا کړو. هغې ویل تر اوسه یې ګیتس بې سره نه دي لیدلي، زه هم نور بې صبره شوی وم.

مونږ د ګیتس بی په لټه شو، هغه برنډه کې نه و، دننه هم نه تر سترګو کیده، کتابخانې ته لاړو، دننه د ګونګې سترګو والا یو پوخ عمر کتابخانې مشري په غاړه لرله، یوه شیبه مو کتابونو کې تیره کړه.

ښه شیبه ووته، زه لا بیکر سره وم، زما ساعت لږ تېر شو، بیرته بهر راووتو، ما هم ځان سره وړوکي ګیلاس شمپین شراب راخیستي و، یو سړي راته د لرې وکتل او موسکی شو او خواته مې راغی.

- ستا څیره راته اشنا ښکاري، د جګړې په موده کې ته په پنځمه فرقه کې نه وې؟ هغه ډېر په مودبانه لهجه رانه وپوښتل.

- ولې؟ هو... زه په اته ویشتم پیاده ځواک کې وم.

- زه شپاړسم کې وم، د ۱۹۱۸ جون میاشتې پورې. زه پوهیدم چې ته مې چېرته لیدلی یې.

یوه شیبه مو د فرانسې ځینو زړه بوږنونکو سیمو باره کې خبرې وکړې. خبرو کې یې راته دا هم وویل چې همدلته اوسیږي او یو ښایسته موټر هم لري، او سهار ته یې پکې د چکر وهلو بلنه هم راکړه.

- غواړې راسره پکې چکر ووهې؟

- کله؟

- هرکله چې ستا زړه وي، زوړیاره! همدا مهال مې ترې د نوم پوښتنه کوله چې بیکر راغله او موسکۍ شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ساعت دې تیر دی نو. هغې وویل.
- مخکې نه بهتره. ما یو ځل بیا خپل نوي ملګري ته مخ واړوه.
- دا محفل ماته غیر عادي ښکاري. ما لا تراوسه کوربه نه دی لیدلی، زه هم هلته او سیږم.

ما خپلې جونګړې ته اشاره وکړه،

- او دا سړی، ګیتس بي نو میږي ماته یې بلنه راکړې او اوس خپله نشته.

د یوې شبې لپاره هغې ماته داسې کتل لکه چې پوه شوی نه وي.

- زه ګیتس بي یم ! هغه ناڅاپه وویل
- څه؟ اوه... ډېره بخښنه غواړم ! ما ورپسې زر وراضافه کړه.
- ما فکر کاوه تاسو ما پیژنئ، زوړ یاره ! زه ویریږم لکه چې یو ښه کوربه ثابت نه شوم. هغه موسکی شو، یانې هر څه یې درک کړي و، دهغې موسکا کې چې ډېر کم خلک یې لري یو راحت بخښونکې راز پروت و، چې تراوسه به مې خپل ژوند کې څلور پنځه ځله لیدلې وي. د هغې عمر څه د پاسه دیرش کاله و. د هغې هره خبره د خوند او ادب نه ډکه وه. که چیرې یې ځان راته معرفي کړی هم نه وای نو کیدای شي زه ورنه ډېر متاثره شوی وای، د خولې نه راوتلې هره خبره یې د احتیاط نه ډکه وه.

یوه شیبه تېره نه وه چې د کارکونکو مشر راغی او ګیتس بي ته یې غوږ کې وویل:

- شیکاګو نه ټیلیفون دی.

هغه سر لږ ټیټ کړ، بښنه یې وغوښته.

- هر څه چې مو اړتیا وي، ویلی شې، زوړ یاره ! وبښئ زه لږ

وروسته بیا راځم.

هغه چې لاړ زر مې مخ بیکر ته واړوه، ترڅو خپلې حیرانتیا باره کې ورته ووایم. ما فکر کاوه چې ګیتس بي به یو چاغ او ځان ښودونکی سړی وي.

- هغه څوک دی؟ ته خبره یې؟
- هغه بس یو سړی دی چې ګیتس بي نو میږي.
- هغه د کوم ځای دی؟ هغه څه کار کوي؟
- اوس نو تاته ښه موضوع په ګوتو درغله، یو ځلې یې راته چا ویلې و چې اکسفورډ کې یې درس ویلی دی. هغې دا خبرې په پیکه موسکا کولې. د هغه ماضي شخصیت ماته تت غونډې ښکاره شو خو بیا یوه شیبه کې بدل هم شو، ځکه هغه وویل.
- خو زه پرې باور نه لرم. بیکر وویل.
- ولې باور نه کوې؟
- زه نه یم خبره، بس زه فکر کوم چې هغه اکسفورډ ته هیڅ تللی ندی. هغې په خپله خبره ټینګار وکړ ددې نه ماته د هغې بلې انجلۍ خبره رایاده شوه چې ویلې یې؛ زما په فکر څوک یې وژلې. زما په فکر کې نورې پوښتنې هم راوټوکیدې. ما به د ګیتس بي باره کې دا خبرې په اسانۍ منلې وی ایا دا هر څه د منل کیدو وړ هم و، لږ تر لږه زه په دې خپلې نا څه تجربه ویلی شم چې ځوان خلک داسې نه کوي چې د یو نا معلوم ځای نه راشي او په داسې ځای کې دیره شي.
- په هر حال هغه ډېرې ستر محفلونه جوړوي. جورډن بیکر وویل. هغې موضوع بدلول غوښتل.
- او زما داسې محفلونه ډېر خوښ وي، وړو محفلونو کې دومره

شخصیت ساتنه نه کیږي

د ډول نه یو غټ ډنګ پورته شو او ورپسې سندرغاړې چغې شروع کړې، ویل یې د ګیټس بي په غوښتنه سندره وایي او بیا یې نور څه وویل تر څو خلک مست کړي، سندره یې پیل کړه.

ما یو ځل بیا ګیټس بي ولید ، مرمرینو زینو کې یوا ځې ولاړ او هرې یوې ډلې ته یې بیا بیا کتل. هغه تازه ښکاریده، لنډ ویښته لکه هره ورځ یې چې مشین کوي، ځیره یې زړه راښکونکې وه. ماته خو داسې ګناهګار سړی ښکاره نه شو. سندره چې ختمه شوه، ځینو ښځو د سړیو په اوږو سرونه ایښي، ځیني جینکۍ د هلکانو په غیږ کې د خوښۍ نه بې حسه پرتې وې.

- ښښنه غواړم ! د ګیټس بي د کارکونکو مشر ناڅاپه زمونږ مخې ته ودریده..

- آغلې بیکر ! بخښنه غواړم، ښاغلې ګیټس بي غواړي تاسو سره یوا ځې وګوري.

- ما سره؟ بیکر په حیرانۍ وپوښتل.

- هو آغلې !

هغه په ورو پاڅیده، ماته یې وکتل خپلې وریځې یې په حیرانۍ پورته واچولې او سړي پسې د بنګلې په لور روانه شوه. ما ولیدل د هغې د شپې لباس پر تن و ، د هغې په هر خوځښت کې یوه خوښي او خوند پروت و داسې لکه ښایسته سهار کې چې په لمړي ځل یې د ګولف په چمن باندې قدم وهل زده کړي وي.

زه یوا ځې وم، تقریبا دوه بجې وې، دننه لاړم، شا خوا مې وکتل د ډېرو ښځو خپلو میړونو سره لانجې روانې وې.

د کتابخانې مخې ته ولاړ وم. دننه نه ګیټس بي او بیکر یو ځای راووتل. ګیټس بي ورته راوتو کې څه ویل خو ډله خلکو ګیټس بي ته خدای پامانۍ لپاره نزدې راغلل او خبره یې نیمایي کې پاتې شوه.

د جوړډن بیکر ډله هم جوړډن ته منتظر وو او غږونه یې ورته کول، تر څو یو ځای بیرته لاړ شي. هغې ویل

- ما ډېر څه په زړه پورې واوریدل. زه څومره وخت دننه وم؟ ماته یې غوږ کې وویل.

- نیم ساعت، ولې؟

- ډېر په زړه پورې خبر دی، خو زه یې درته نه وایم، ځوروم دې پرې. هغې اسویلې وویست.

- مهربانې وکه راشه، ما سره وګوره... کتابچه...د آغلې هاروډ په نوم... د هغې بیړه وه، په نیمایي خبرو یې پوه نه شوم.

که څه هم ما په لمړي ځل په دې محفل کې ګډون کړی و ، خو زه تر ډېره ناوخته هلته پاتې شوم. زه د ګیټس بي د اخرني میلمنو د جملې نه وم، کوم چې د هغه شاوخوا راټول شوي وو. ما وغوښتل تر څو هغې ته روښانه کړم او ښښنه ترې وغواړم چې هغه ما نه و پیژندلې.

- ذکر کول یې اړین نه دي، هیڅ خبره نه ده زوړ یاره ! هغې په ډېرې لیوالتیا ښښنې نه منع کړم. د بیا ډاډ راکولو لپاره یې خپل لاس زما په اوږه کیښود.

- او هیر دې نه شي، سبا سهار چکر ته وځو. یو ځل بیا د کارکونکو مشر راښکاره شو ، خپله زنه یې د هغې اوږې ته نزدې کړه ،

- فیلاډیفیا غواړي تاسو سره خبرې وکړي، ښاغلیه !

- سمه ده، یوه دقیقه کې درځم، هغوي ته ووایه زه بیرته راځم... ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه.

- ښه شپه.

- ښه شپه. هغه موسک شو ، ښه شپه، زوړ یاره... ښه شپه !

زینو نه راښکته شوم، ومې کتل چې محفل لا ختم نه دی. دروازې نه تقریبا پنځوس متره لرې، لسګونه موټرې ګډ وډ ولاړ دي، څراغونه یې روښانه دي، خلکو یو شور ماشور جوړ کړی و ، د سړک غاړې لښتې کې د یو نوي ماډل موټر مخکې ټیر پروت و او موټر کوږ ولاړ و ، لسګونه خلک ترې راچاپیر وو ، د ځینو موټرچلونکو لاره چې بنده وه هغه ځای نه به یې چغې وهلې او هارنډونه به یې وهل او یو غالمغال یې جوړ کړی و.

یو سړي چې اوږده چپنه یې اغوستې وه، موټر نه راښکته شو ، په سړک ودرید او موټر ته یې په ځیر وکتل.

- وګورئ، دا خو په لښتي کې غورځیدلی. هغه خلکو ته ویل، خلک موټر چلونکي ته په غوسه وو.

- که موټر نه شې چلولې خو مه چلوه، د شپې پرې چل زده کوې. هغه بل ویل

- خودکوشي دې کوله. ښه ده چې یو ټیر ترې وتلی دی. موټر چلونکې ویل،

- موټر زما دې خو ما نه چلوه. ځینې نور هم خپلو موټرو نه راښکته شوو ، پیغلو د ډېر شرابو څښلو او اوږدو سینډلو له کبله سم دریدل هم نه شو کولای. د موټرو هارنډونه وو چې یو بد حال یې جوړ کړی و.

په دې کې یو بل اوقې غوندې راغی، دواړه لاسونه یې په تشو کیښودل، ویې پوښتل؛

- څه خبره ده؟ تیل پکې ختم شوي دي؟ دوه درې کسانو موټر ته

اشاره وکړه، هغه یوځل د موټر بیل شوي ټیر ته اوبیا بره وکتل لکه د اسمان نه چې راپریوتی وي. بیا یې وویل چې موټر چالان کړو او په شا به یې بوځو ، یو ورته وویل؛

- ټایر یې نشته نو څنګه یې شاته بوځې؟ اوقي بیا وویل.

- خو ځئ یوه هڅه خو به وکړو. په دې کې د شور او هارنډونه نور هم زیات شوو. زه هم د صحنې نه ووتم، یو ځل می شاته وکتل، د ګیټس بي کور د سپوږمۍ په رڼا کې د محل په څیر ښکاریده، دهغې په کور کې عجیبه ناڅاپي خاموشي خوره شوې وه، خپله زینو کې ولاړ و او خلکو ته یې د خدای پامانۍ لپاره لاسونه خوځول.

❋❋❋

ډېر وخت به مې کار کاوه. سهار وختي به کار ځای ته تلم. راسره کار کونکي مې هم یواځې په لمړي نومونو پیژندل. د غرمۍ ډوډۍ به مې هغوی سره په یو بیروباري هوټل کې خوړله، څه د غرمې ډوډۍ وه خو بس کوفته شوې غوښه، جوش کړي الوګان او قهوه به وه. جرسي ښار کې مې یوې جینۍ سره یارانه هم جوړه کړې وه خو د هغې ورور منځ کې خنډ شوی و ، د جولای په میاشت کې په رخصتۍ لاړه، ما هم پرې پرې سست کړ.

نیویارک ښار مې یوڅه خوښ شوی و ، زه به اکثره پنځم واټ لاره باندې پیاده تلم، په لاره به مې خیال کې یو څو ښځې ځان سره ملګرې کړې او خپل تصور کې به د هغوی ژوند ته ورننوتم. کله کله به په خیال کې همدې ښځو پسې د هغوي کورونو پورې لاړم، هغوی به کور ته ننوتو نه مخکې راوکتل او موسکۍ به شوې. دا هر څه زما د یواځیتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارندوی وې، د نورو کار کونکو هم زما په څير حال و، تر ډېره به هسې د کړکۍ مخې ته ولاړ وو، بيا به تير مازيګر د ډوډۍ په بهانه له کار ځايه راووتل او د خپل ژوند دردونکې شيبې به يې ضايع کولې.

يو څه وخت لپاره مې جورډن بيکر سره هم نه وليدلې. بيا مې د ګرمۍ نيمايي کې وليدله. په لمړي سر کې ماته ځان داسې غوره مال ښکاريده، چې هغې سره يو ځای لاړ شم ځکه هغه د ګولف لوبې اتله وه او هر چا پيژندله. خو دلته يو څه نور وو، په حقيقت کې زه مين نه وم، د خلکو پر وړاندې د هغې سلوک داسې مغرور غوندې و. جورډن بيکر به اکثره د هوښيارو خلکو نه ډډه کوله. ځاني بې اعتباره وه. هغې داسې هيڅ نه شو زغملای چې د هغې پکې تاوان وي. زما په فکر خپل احساسات نه ښکاره کوي. دنيا والو ته يې خپلې بدغونې موسکا سره خپلو غوښتنو او ځان ښودونکې بدن ته قناعت ورکاوه. خو ما ته يې هيڅ فرق نه کاوه. بې اعتباري داسې شی نه دی چې يو سړی دې پرې ښځه ملامته کړي. ما دا هر څه هغه وخت درک کړه کله چې مونږ يو ځای د يو محفل نه راتلو او هغې موټر چلاوه. په لاره کې يې د مزدورانو خواکې موټر دومره نږدې وځغلاوه چې دهغې سړي کورتۍ زمونږد موټر بانټ باندې ولګيده.

- دا څنګه موټر چلوې؟ يا خو بايد ډېر احتياط وکړې او يا هيڅ موټر ونه چلوې.

- زه احتياط کوم!

- دا څنګه احتياط دی؟

- ښه... نو دا نور خلک دې احتياط کوي.

- دا نو څنګه خبره شوه.

- هغوی احتياط کوي او زما موټر مخې ته نه راځي، او د يو ټکر کيدو لپاره بايد دواړه خواوې بې احتياطه و اوسي. هغې خپله خبره باندې ټينګار کاوه.

- کيدای شي تا هم د ځان په څير کوم سړي سره وخت تير کړی وي.

- زه اميد لرم چې هيڅکله نه، بې پروا خلک مې ډېر بد دې شي، نو ځکه خو ته را باندې ګران يې.

د هغې خړ رنګه سترګې په سرک وې، خو هغې زمونږ دواړو اړيکې ته نوم ورکړ. د يوې شېبې لپاره مې فکر کاوه چې زه پرې مين شوې يم. خو زه هر کله په ارامه مغزو فکر کوم او زما دننه قانون زما د خواهشاتو لپاره د خنډونو په څير کار کوي. په اونۍ کې يو ځل به مې ورته ليکونه هم ليږل او لاندې به مې ورته ليکل، (په مينه... نيک)

هر يو کس په ځان کې دننه يو حقيقي ښه والی ګوري او زما دا ؤ.

زه د ګوتو په شمېر ايماندارو خلکو د جملې نه يم، تر کوم حده چې ماته ځان معلوم و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځلورم څپرکی

د جولايي میاشت سهار نهه بجې وې، د ګیټس بي ښایسته موټر زما د کور په دروازه په تیزۍ راننوته او درې غړه هارنډونه یې شروع کړه. دا لمړی ځل و چې هغه زما خواته راغی که څه هم ما یې یوائې دوه محفلونو کې برخه اخستې وه. ماته یې خپل موټر کې د چکر وهلو بلنه هم راکړې وه.

- سهار په خیر. زوړ یاره ! د غرمې ډوډۍ به نن ما سره خورې او زه فکر کوم یو ځای به لاړ شو. د هغه هر یو انداز د یو بې جوړې شخصیت څرګندونه کوله. د هغې دغه خاصیت په متواتره توګه د هغې محتاط خوی له کبله چې د بې کرارۍ په شکل کې پروت و ، ماتیده. خپل موټر کې ناست و ، هغې ځای نه یې په خوښۍ راکتل،

- ښایسته دی کنه، زوړ یاره؟ تا مخکې دا نه و لیدلی؟"هغه د موټر نه راښکته شو ، یوائې ما نه بلکې هر چا لیدلی و ، طلایي زیړ رنګ، د نکل پواسطه روښانه شوی، دواړه خواوو ته پلن شوی او اوږد شوی اود

هر چا نظر راښکونکې پرانستی موټر و.

په تېره میاشت کې مې ورسره څلور پنځه ځله لیدلی و ، هغه لږ غږیده، زما په لومړي ځل لیدلو ، هغه د نه تعریف کیدونکې ځانګړتیاو څښتن و ، خو وروسته زما په اند لږ تت شوی، اوس هغه یو ساده سړی، زما ګاونډي د یو محل څښتن و.

او بیا د زحمت نه ډک چکر پیل شو ، ګیټس بي خپلې خوږې خبرې پیل کړې، د خبرو په منځ کې به یې خپل ورون په څپیړه هم وهه. هغې په منځ کې دا خبره راواچوله؛

- ګوره زوړ یاره ! زما باره کې ستا څه نظر دی؟ په هر حال ما غوښتل د پوښتنې ځواب ته عمومیت ورکړم، لږ فکر کې شوم. وړاندې تر دې چې ځواب ورکړم.

- ښه... زه به درته ځان باره کې یو څه ووایم. زه نه غواړم زما باره کې کوم غلط نظر ولرې. نو هغه لکه چې د خیالي تهمتونو نه خبر و ، کوم چې به ډېری وخت د هغه محفلونو پرمهال خلکو خپلو منځو کې پرې بحثونه کول.

- په خدای زه به درته ریښتیا خبره وکړم، منځني لویدیځ کې زه د شتمنې کورنۍ ځوی یم. اوس ټول مړه دي. بیا امریکا ته راوستل شوی وم، خو خپل تعلیم مې اکسفورډ کې تر سره کړ ځکه زما ټول نیکونه تعلیم یافته وو. تعلیم کول زمونږ د کورنۍ یو دود دی.

هغه ماته مخ راواړوه او ویل یې؛ زه پوه شوی وم چې ولې جورډن بیکر په دې باوري وه چې هغه دروغ وایي. هغه اکسفورډ کې تعلیم کولو خبره ډېره په تیزۍ وکړه او یا یې بیخي تېره کړه، داسې لکه مخکې یې هم دا خبره مزاحم شوې وه او په دې بې باورۍ کې د هغه ټولې خبرې تیت

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې.

- د منځني لوديځ د کومې برخې يې؟ما ترې سمدلاسه وپوښتل.

- سن فرانسسکو.

- ښه...

- زما د کورنۍ ټول غړي مړه شوو نو ځکه ټوله شتمني ماته پاتې شوه."د هغې غږ کې ريښتينولي وه، داسې لکه د کورنۍ ټول غړي ناڅاپي د لاسه ورکول يې اوس هم ځوروي. يوې شيبې لپاره شکي شوم لکه زما پښه چې کشوي خو هغې ته يو ځل کتلو سره مې قناعت تر لاسه کړ.

- هغې نه وروسته زه د يو ځوان راجا په څير د اروپا په ټولو هيوادونو کې ګرځيدم او د سرو زرو، غوره ډول ياقوت، لويو لوبو ته تلل، يو څه رسامي او دا هرڅه زما د ځان لپاره ول او کوښښ مې کاوه تر څو د پخوا نه راپاتې خفګان پرې هېر کړم.

د هغه په خبرو زما باور نه و، ځکه مې ځان هغه پسې خندا نه راقابو کړ.

- بيا نو جګړه پيل شوه، زوړ ياره. دا نو زما لپاره يوه هوسايي وه او د زړه نه مې غوښتل چې پکې مړ شم، خو بيا ماته ښکاره شول چې دا خپل خوږ ژوند تېر کړم. جګړې ته په ورتلو سره لومړی بريدمن شوم. د ارګونا په ځنګل کې چې زمونږ ليوا کې څومره سلا وه، ما راواخسته او همداسې پرې مخکې لاړم، زمونږ او دښمن تر منځ يوائې نيم مايل فاصله وه، هلته پياده عسکر نه شو ورتلای. هلته مونږ دوه ورځې او شپې پاتې شوو، مونږ ۱۳۰ عسکر او شپاړس ليوس ټوپکې وې. او کله چې پياده ځواک راغی نو د دريو جرمني فرقو ټول عسکر وژل شوي وو.

نو بيا يې ماته د تورن رتبه راکړه او هر يو متحد دولتونو ماته مډالونه راکړه اوله کې د هغه خبرې راته دروغ ښکاريدې خو اوس يې راته خوند راکاوه. هغې خپل جيب ته لاس کړ او يو ګلابي رنګ او سپينيزه ټوټه يې زما ورغوي کې کيښوده.

- دغه مډال د مونټي نګرې حکومت له خوا راکړل شوی دی.

زه حيران شوم، دغه شی خو په ريښتيا هم فوق العاده او اصل ښکاريده. ګرد چاپيره د دايرې په شکل پرې ليکل شوي ول، (مونټي نګري نيکولس ريکس).

- هغه بل مخ يې وګوره !

- تورن جې ګيتس بي، د فوق العاده کارنامو لپاره. ما ولوستل.

- دلته يو بل شی دی چې زه يې له ځان سره تل ساتم، د اکسفورډ د ورځو يادښت، چپ لاس ته ولاړ سړي نوبل جايزه تر لاسه کړې وه.دا يو انځور و، بې شميره ځوانانو سپورټي لباس په تن و، عکس کې ګيتس بي هم و، خو وړوکي او ځوان ښکاريده او يو د کرکټ بيټ يې لاس کې نيولی و.

اوس دا هر څه ماته ريښتيا ښکاره شول، د هغې په کورکې مې د پړانګانو څرمنې ليدلې وې، الماری کې د ننه ياقوت او لعلونه يې راته هم ښودلي وو. د هغه زړه ناکراره او مات شوی ښکاريده.

- نن در نه يوه غټه غوښتنه لرم. هغه وويل، خپل يادګاري عکس يې جيب کې ننويست.

- نو ما فکر وکه چې ته بايد زما باره کې پوی شې، زه نه غواړم زما باره کې داسې فکر وکړې چې زه هيڅ شی وم يا يم، زه د نااشنا خلکو ترمنځ راګير يم، نو ځکه کله دلته کله هلته، زه غواړم خپل تېر خفګان

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې هیر کړم. نن ما سپښین به زما خفګان نه خبر شې.
- غرمې ډوډۍ کې؟
- نا ما سپښین، زه خبر شوی یم چې ته آغلې بیکر سره کله کله چایو ته وځې.
- ته دا ویل غواړې، یانې ته آغلې بیکر سره مینه لرې؟
- نه زوړ یاره ! زه مېین نه یم. خو آغلې بیکر به تا سره د موضوع په اړه خبرې وکړي.

زه هیڅ پوی نه شوم چې د (موضوع په اړه) خبرې نه د هغه مطلب څه و، خو زه د لیوالتیا نه ډېر وارخطا شوم. ما آغلې بیکر ددې لپاره نه وه بوتلې چې زه ورسره د ګیټس بي باره کې خبرې وکړم. زه ډاډمن وم چې د هغې غوښتنه به په زړه پورې وي خو شیبه وروسته زه په دې پښیمانه وم چې ما ولې د هغه ګڼه ګوڼې کور کې پښه ایښې وه. هغه نور هیڅ و نه ویل، مونږ د ایرو درې نه تېرېدو کې و، یو نظر مې آغلې ویلسن هم ولیده. موټر ډېر په سرعت روان و، د هوایي پل سره تېرېدو کې یو موټر سیکل ډوله شی زمونږ د موټر مخکینۍ کونج سره یوځای شو، یو ترافیکي پولیس پرې سپور و.

- سمه ده زوړ یاره ! سرعت به لږ کم کړو. خپلې بټوې نه یې سپین کارت راوویست او د پولیس مخې ته یې ونیوه. پولیس هم سترګې ځیر کړې،
- ښه تاسو یې، بل ځل به مو پیژنم، ډېر وبخښئ، ښاغلې ګیټس بي ! پولیس وار سره سر وخوځاوه، خپله ترافیکي خولۍ یې په احترام لږه ټیټه کړه او خپله مخه یې ونیوله.
- دا څه و؟"ما وپوښتل.

- کمشنر سره مې یوځل ښه کړی و او اوس راته هر کال د کرسمس کارت رالیږي.

د پل نه ښار داسې ښکاریده لکه په لومړې ځل چې ورته ګوري او د دنیا ښایست همدې ښار کې راټول شوی دی. کله چې د بلیک ویلې جزیرې نه تېرېدو، یو لیمو ډوله موټر زمونږ خواکې تېرېده، موټروان سپین موټر چلونکی لباس پر تن و، شا ته درې سټایلش توریان او ورسره یوه جینۍ ناسته وه. ما په زوره وخندل، هغوی مونږ ته داسې بد راکتل لکه د هغوی د موټر سیالي چې مو ورخرابه کړې وي.

غوریدونکې غرمه وه، د ګیټس بي د غرمنۍ اراده وه. یوځای ته ورننوتو،
- ښاغلې کیروې ! دا زما ملګرې ښاغلې وولف شیم دی.

یوه شیبه مې وولف شیم سره خبرې وکړې. ګیټس بي هم بل خوا تللی و، بیا راغی.
- دیخوا وګوره، زوړ یاره ! نن سهار مې لکه چې په غوسه کړې او بیا یې هم هماغه موسکا وکړه.
- زما راز او پټ شیان نه خوښیږي. زه پوی نه شوم چې ته ولې ما ته د یو ملګري په څېر هر څه روښانه نه وایې، ولې دا هر څه آغلې بیکر پورې تړې؟
- اوه...داسې څه خاص خبره نشته، آغلې بیکر یوه لوبغاړې ده او ته پوهیږې هغه به هیڅکله داسې کوم کار ترسره نه کړي چې هغه غلط وي.

ناڅاپه یې خپل لاسي ساعت ته وکتل، پاڅید، زه یې وولف شیم سره پریښودم
- هغه چاته زنګ وهي، راځي. وولف شیم دا وویل او هغه پسې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته کتل.

- ښه سړی دی کنه؟ ښایسته هم او ځوان هم.
- هو...
- هغه... اکسفورډ کې درس ویلی.
- ښه...
- د اکسفورډ کالج نوم خو دې اوریدلی کنه؟
- هو... نوم مې اوریدلی.
- د نړۍ نامتو کالجونو نه یو دی.
- ګیتس بي د څه وخت راهیسې پیژنې؟ ما ترې وپوښتل.
- یو څو کاله کیږي. هغه په قناعت بخش ډول ځواب راکه؛ هغه سره مې د جګړې وروسته وپیژندل او ملګری مې شو. یو ساعت خبرې مې ورسره کړې وې او ما پیژندلی وچې کره نسل سړی دې پیدا کړی.ما ځان سره وویل؛ که دومره دې خوښ وي، نو کورته یې بوځه او خپلې خور او مور سره یې معرفي کړه.
- زما تاته خیال دی، ته زما د لستوڼو تڼیو ته ګورې ما یې تڼیو ته نه کتل خو اوس یې ورته زما پام که،
- خالص انساني غاښونو نه جوړې دي.
- ښه...«ما له نړدې وکتل،» ډېر ښه سوچ دې کړی دی.
- هو... خپل لستوڼي یې بډ وهل.
- هو... ګیتس بي د ښځو باره کې ډېر احتیاط کوي، هغه د خپل ملګري ښځې ته هم نه ګوري. په دې وخت کې ګیتس بي هم بیرته راغی. ښاغلي وولف شیم خپله قهوه وڅښله او په یوه جټکه کې پاڅید.
- ما خپله ډوډۍ وخوړه، تاسو دواړه ځوانان ماته اجازه راکړئ.

- څه ناوخته دی درباندې؟" ګیتس بي ترې بیخونده لهجه کې وویل. ښاغلي وولف شیم د دعا په څېر خپل لاسونه پورته کړه.
- ته ډېر موادبه یې او زه د یو بل نسل پورې اړه لرم. ته همدلته کېنه، خپلو لوبو باره کې وغږیږه، پیغلې انجونې او... او...زما لپاره، زه خو پنځوس کلن یم، زه به اوس څه تاسو سره ځان برابروم. مونږ ته یې لاس راکړ، خپله نمونه یې پوزه یې کش کړه او لاړ. زه حیران شوم لکه چې ما دهغه باره کې څه بد ویلې ول.
- هغه کله کله ډېر احساساتي کیږي، دا ورځې اوس د هغه احساساتي کیدو دي.
- څوک دی هغه، په هر حال، فلمي لوبغاړی دی؟
- نه
- د غاښونو ډاکټر دی؟
- څوک؟ وولف شیم؟ نه هغه قمارباز دی. هغه زړه نازړه شو او بیا یې په ارامه پسې اوږده کړه،
- دا هغه سړی دی چې د ۱۹۱۹ کال نړیوالې لوبې یې فیکس کړې وې.
- لوبې یې فیکس کړې وې؟ ما د هغه خبره تکرار کړه. زما ښه یاد شي چې ۱۹۱۹کال کې داسې څه پیښ شوي ول. یوه شبهه وروسته مې ترې بیا وپوښتل.
- هغه دا کار څنګه کړی و؟
-" بس هغه موقع نه ګټه اخستې وه.
- نو بیا یی پولیس ولې نه نیسي؟
- هیڅوک یې نه شي نیولای، زوړ یاره ! هغه ډېر هوښیار سړی دی. ما ټینګار وکه او د ډوډۍ پیسې ما ورکړې، خدمتګار چې زما باقي پیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړې، ما ولیدل چې ټام بکنن هم د کوټې نه راووت. ما ګیټس بي ته وویل.

-زه ورځم یو چاته باید سلام ووایم.

کله چې ټام مونږ ولیدو ، زمونږ خواته په تیزۍ راروان شو.

-ته چېرته وې؟ ډیزي وارخطا وه، تا تر اوسه ټیلیفون نه و کړی.

-دا ښاغلي ګیټس بي دی، ښاغلې ټام بکنن.

دوی په لنډه توګه سره لاسونه ورکړل. د ګیټس بي مخ کې نا اشنا غوندې شرم راڅرګند شو.

-ته چېرته وې. په هر حال، دومره لرې ډوډۍ خوړلو ته څنګه راځې؟ ټام رانه وپوښتل.

-ښاغلي ګیټس بي سره ډوډۍ خوړلو ته راغلې وم.

ما ګیټس بي ته وکتل خو هغه تللی و.

***

د اکتوبر میاشت، ۱۹۱۹ کې جورډن بیکر د پلازه هوټل په څوکۍ ناسته خپله کیسه یې شروع کړه:

-د یوځای نه بل ځای ته پیاده روانه وم، ما ته به چمن کې ګرځېدو خوند راکاوه. ځکه زما بوټان د انګلستان نه وو ، چې په پوخ سرک به اکثره ښویدل، د ټولو نه غټ چمن هغه وخت کې د ډیزي فې په کور کې و ، هغه اتلس کلنه وه یوائځې دوه کاله مانه مشره وه. د لیوز ویلې د ټولو نه نامتو جینۍ وه. سپین لباس یې پر تن و ، یو سپین سپورټي موټر یې هم درلود ، په ټوله ورځ کې یو ټیلیفون زنګ راغلی و ، یو څو هیجاني ځوان افسران د کیمپ نه راغلي وو. هغوی غوښتنه کړې وه تر څو ډیزي سره په یوائځې وګوري.

کله چې د هغې کور نه تېرېدم، د هغې سپین سپورټي موټر د سرک غاړه کې ولاړ و او هغه یو تورن جنرال سره موټر کې ناسته وه چې ما لا تر اوسه نه و لیدلی. د یو بل خبرو کې داسې ورک وو چې ما ته یې هیڅ پام نه و تر څو زه پنځه فوټه ورنږدې شوم.

-سلام جورډن، مهرباني وکه راځه ! هغې ناڅاپي وویل،

هغې غوښتل ما سره خبرې وکړي، ځکه د هغې ټولو همزولو کې ما نه ډېره متاثره وه. هغې ما نه وپوښتل که ریډ کراس سره کار کول غواړې، نو زه یې کار ورسره مولای شم. هغې ما سره خبرې کولې او ښاغلې افسر د ډیزي خولې ته کتل.

آفسر ورته په داسې انداز کې کتل چې هره پیغله غواړي یو څوک ورته داسې وګوري. ما ته هم عاشقانه غوندې چاپیریال ښکاره شو، ځکه تر اوسه مې هغه صحنه یاده ده. د هغې نوم ګیټس بي و چې بیا مې تر څلورو کالو پورې ونه لید. که څه هم ما هغه شپه محفل کې ولید خو ما فکر نه کاوه چې دا دې هماغه سړی وي.

دا مهال نو ۱۹۱۹ کال و ، راتلونکې کال لپاره مې څلور رسامۍ هم کړې وې او ټورنمنټ کې مې هم برخه اخستې وه، نو ما به ډېری وخت ډیزې سره نه لیدل. د هغې باره کې وحشي افواګانې خپرېدې، د ژمي یوه شپه ډیزي خپل سامانو نه ټولول تر څو نیویارک ته لاړه شي او خپل مېین افسر ته خدای پاماني ووایي، مور یې پرینښوده چې لاړه شي، خو بیا تر څو اونیو پورې یې د کور هیڅ غړي سره خبرې نه وې کړې. بیا یې افسر سره ونه کتل او په سیمه کې هم هاغه ځوانان پاتې ول کوم چې د عسکرۍ جوګه نه وو او هسې خوشې ګرځېدل.

خو راتلونکې منې پورې بیرته خوشاله شوه، لکه د پخوا په څېر خوشاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جګړې اوربند نه وروسته مې واوریدل چې نیو اورلیون کې یو چا سره کوژده کړې، خو بیا د یې د جون په میاشت کې د شیکاګو نه ټآم بکنن سره واده وکړ. هغې ډولۍ پسې سلګونه خلک خپلو شخصي موټرو کې راغلي وو او واده لپاره یې د ملباک په نوم د یو هوټل هال هم نیولی و. د واده نه یوه ورځ وړاندې ورته ټام بکنن د ملغلرو یو هار چې درې سوه پنځوس زره ډالره ارزښت یې درلود، ډیزي ته ورکړ.

زه د ناوې ملګرې وم، واده خلکو ته ډوډۍ ورکولو نه نیم ساعت وړاندې د هغې کوټې ته ورغلم. هغه د خپل ګلابي لباس په څېر ښایسته په خپل کټ کې بې خوده پرته وه. هغې یو لاس کې د شرابو بوتل او بل لاس کې یو خط نیولی و. هغې په ورو وویل،

-ماته مبارکي راکړه، تر اوسه مې شراب نه دي څښلي، خو اوس ترې ډېر خوند اخلم.

-څه خبره ده؟ ډیزي..زه ویریدلې وم او زه ویلی شم چې ما تر اوسه داسې جینۍ نه وه لیدلې. هغه کټ کې کېناسته او د غاړې هار یې وشکوه او د ملغلرو دانې په فرش تیت شوې،

-دا لاندې ویسه، د چا چې وي هم غې ته یې ورکړه او ورته ووایه ډیزي خپله پریکړه بدله کړه... ډیزي خپله پریکړه بدله کړه. هغې په ژړا پیل وکړ، هغې ژړل او پسې ژړل یې. زه ووتم او د هغې د مور مزدوره مې پیدا کړه. مونږ دواړو دروازه بنده کړه او هغه مو په یخو اوبو ولمبوله. هغې د ماشومانو په څېر لا خط لاس کې نیولی و، خط یې ځان سره تشناب ته هم یوړ او د لمبلو وخت کې یې لاس کې کلک نیولی او زیبښل شوی و، هغې هغه وخت خپل موټې خلاص کړ چې پوی شوه خط د اوبو سره ټوټې شوی دی او نور د لوستو وړ ندی.

خو هغې نور هیڅ ونه ویل، یو څه یخ مو د هغې په تندي کیښود او کالي مو ورته بدل کړل. نیم ساعت وروسته کوټې نه راووتو، د ملغلرو هار یې غاړه کې پروت او پېښه نوره پای ته رسیدلې وه.

راتلونکی سهار پنځه بجې یې ټآم بکنن سره واده وکړ، پر ته د کومې لړزې نه، جنوبي سمندر خواته یې درې میاشتینی سفر پیل کړ.

کله چې بیرته راغلل نو ما هغوی دواړه په سانتا باربره کې ولیدل. ما تر اوسه داسې ښځه نده لیدلې چې خپل خاوند سره داسې چلند کوي، که چیرته به هغه د کوټې نه هم بهر وتلو نو هغه به بې کراره کیده او پوښتل به یې؛ ټام چیرته لاړ؟ تر هغې چې به ټام کوټې ته رانتوت نو د هغې حالت به همداسې و.

ډیزي به په شګو کې ناسته او ټام به ورته غېږ کې سر ایښی و، ډیزي به یې سترګې موښلې او هغې ته به یې په خوښۍ کتل. دا وخت د اګست میاشت وه.

راتلونکی اپریل ډیزي وړه لور وزیږوله او یو کال د پاره فرانسې ته لاړل. دوی مې بیا کینز او بیا وروسته ډې ویلي کې هم ولیدل، بیا وروسته شیکاګو ته راغلل. لکه څنګه چې ته خبر یې ډیزي شیکاګو کې ډېره مشهوره وه. که څه هم هلته شتمن او وحشي ځوانان ول خو ډیزي پکې خپل عزت وساته دا ځکه چې ډیزي شراب نه څښل او دا ډېره ګټوره وي چې د شاوخوا شرابیانو منځ کې څوک شراب ونه څښي. او ډیزي هم کوم هلک سره یارانه نه وه جوړه کړې.

نو دا دی شپږ اونۍ وړاندې یې د ډېرو کلونو وروسته د ګیټس بي نوم یو ځل بیا واوریده. هغه وخت چې ما درنه د ګیټس بي پوښتنه وکړه، تا ته یاد شي؟ غربي جزیره کې ګیټس بي پیژنې؟ کله چې ته لاړې، ډیزي زما کوټې ته راغلې وه، زه یې له خوبه پاڅولې وم او ما نه یې پوښتلې ول.

-تاسو د کوم ګیټس بي باره کې خبرې کولې؟ زه نیمه ویده وم. هغې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نااشنا غږ کې داسې څه ویل لکه په دې نوم سړی یې چې پېژندہ. ګیټس بې هماغه افسر و چې پنځه کاله وړاندې یې دهغې په سپورټې موټر کې ورسره خوا په خوا لیدلی و.

کله چې جوړېدن بیکر کیسه وا وروله نو مونږ پلازه هوټل نه نیم ساعت وړاندې راوتلي وو. لمر هم یو اځې د جګو ودانیو په څوکو کې ښکارېده او د ماشومانو غږونه لکه په چمن کې د چیمچارانو په شېر،

-دا خو ډېر عجیبه تصادف و. ما وویل

-خو دا هر څه تصادفي نه دي

-ولې نه

-ګیټس بې دا کور ځکه اخستی چې ډېزي مخامخ د اوبو هاغاړه اوسېږي

دا یو اځې ستوري نه ول چې هغې خپلې هیلې او غوښتنې ورښوولي، هغه زما مخې ته یو ځل بیا ژوندی راغی، هغه غواړي پوه شي، که ته چیرته ډېزي ته خپل کور کې د چایو یا ډوډۍ بلنه ورکړې او بیا ګیټس بې هلته درشي

د دې غوښتنې محبوبیت زه ډېر حیران کړم. هغې پنځه کاله انتظار کړی و او یوه بنګله یې اخستې وه. چیرته چې هغې غوښتل د ستورو رڼا د تصادفي پتنګانو په شېر ووینې او یو وخت هغه د یو نا اشنا باغ ته لاړ شي،

-آیا دا اړینه وه چې تا ماته دا هر څه ویلي ول تر څو د هغه دومره وړو کې عرض پوره کړم

-هغه ویرېدلی دی، هغه ډېر انتظار کړی دی، هغه فکر کاوه چې ته به یې ونه منې

ذهن کې مې یوه بله پوښتنه وزېږېده،

-هغې ولې تا ته ونه ویل تر څو دا کار وکړې؟

-هغه غواړي چې خپل کور ورو ښایي او ته د هغه ګاونډی یې. نو ځکه.. بیا یې خلکو ته پوښتنې شروع کړې که څوک ډېزي وپېژني او زه لومړنی کس وم چې هغه وموندلم. ما ورته هماغه وخت وړاندیز وکړ چې زه به یې نیویارک کې کوم هوټل ته بوځم او ته هم هلته راشه هغه راته وویل

-زه نه غواړم هغه هوټل کې وګورم، زه غواړم هم دلته نږدې یې وګورم زما د کور خوا کې. کله چې مې ورته وویل چې ته د ټام ملګری یې او ډېزي ستا خپلوانه ده نو هغه خپله نظریه بدله کړه. هغه ټام دومره خاص نه پېژني، که څه هم هغه به هر وخت د شیکاګو اخبار د دې لپاره اخسته که چیری پکې د ډېزي نوم راڅرګند شي.

نور ما ښام شوی و، د یو وړوکي پل لاندې تېرېدو، ما خپل لاس د هغې د شا نه راچاپېر که او د ماښام ډوډۍ مې ورته وویل، نور ما د ډېزي او ګیټس بې باره کې فکر نه کاوه، دا پاک، نرم، محدود شخص چې جهاني شکاکیت سره تړاو لري، کوم شخصیت چې اوس مهال یې ملا زما په مړوند راګیره ده.

-او ډېزي باید خپل ژوند کې څه ولري؟ زما په غوږ کې پس پسک وویل،

-ایا هغه غواړي ګیټس بې سره وګوري؟

-هغه لا نده خبره، او ګیټس بې نه غواړي هغه خبره شي. بس ته ورته د چایو لپاره بلنه ورکړه.

مونږ د ګڼو ونو خوا کې تېر شوو، هغې زما لاسونه کلکول د هغې خفه، سترې او کر کې څیره کې مسکا راغله نو زه ورته نور هم نږدې شوم، دا ځلې د مخ په لور...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکې

په هغه شپه چې کله غربي جزيرې ته راغلم، د لرې مې وليدل داسې راته ښکاره شوه چې کور مې اور اخستی دی، دوه بجې به وې، د ټاپو هماغه کونج نه د ځراغونو شغلې تر سرکه رارسيدلې وې. په کونج کې راتاو شوم چې ومې ليدل د ګيټس بې کور دی، د سر نه تر بېخ پورې يو سپين پړق و. په لومړي ځل ليدو مې داسې وانګيرله لکه چې بيا کوم محفل جوړ دی، يا پکې خلک پټ پټونی کوي او ټول کور د لوبو لپاره تيار شوی دی. خو هلته هيڅ کوم غږ نه و. هلته يوائې باد و چې د ونو سره يې ډغرې وهلې. کله چې زه ټيکسي خپلځای ته رارسولم، ومې ليدل چې ګيټس زما په لور راروان دی، خدای خبر د کله نه به يې زما لاره څارله.

- ستا کور خو ډېر روښانه ښکاري. ما ورته وويل.
- رېښتيا...؟ هغه خپلې سترګې بنګلې ته واړولې؛ ما خو پکې يو څو

کوټو ته کتل، راځه لاړ شو کاني جزيرې ته، زوړياره! زما موټر کې.

- ډېر ناوخته دی.
- نو بيا راځه يوه شيبه خپل حوض کې ولامبو. په ټول اوړي کې مې پکې نه دي لمبلي.
- زه ځم ويده کيږم!
- سمه ده.

هغه منتظر و، ماته يې په ځيونکي نظر وکتل. يوه شېبه وروسته مې ورته وويل،

- ما اغلې بيکر سره خبرې وکړې، سبا ته ډيزي ته زنګ وهم او د چايو لپاره ورته بلنه ورکوم.
- اوه... ښه خبره ده! هغه په بې پروايې وويل: زه نه غواړم تاته کومه ستونزه جوړه شي.
- کومه ورځ تا لپاره غوره ده؟
- هره ورځ چې ستا خوښه وي. هغه بيا وويل" زه نه غواړم تاته کومه ستونزه جوړه شي.
- سبا نه بله ورځ څنګه ده؟

هغه يوه شېبه فکر وکړ، بيا يې بې ميله وويل: زه غواړم د کور مخې چمن دې برابر کړم.

مونږ دواړو د چمن وښو ته وکتل.

- يوه بله وړه خبره هم ده. هغه زړه نا زړه وويل.
- ولې؟ که ته غواړې يو څو ورځې وروسته به يې راوغواړم.
- اوه... دا خبره نه ده. هغه لالهانده غوندې ښکاريده؛
- ما فکر کاوه... دلته ماته وګوره... زوړ ياره! ته ډېرې پيسې نه ګټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنه؟

- دومره نه. ددې خبرې په اورېدو لږ ډاډمن شو.

- ما هم دا فکر کاوه، بخښنه غواړم، ته خو ګورې کنه، زه یو وړوکی غوندې تجارت کوم، ته خو پوهېږې کنه، نو ما فکر کاوه چې ته هسې هم ډېرې پیسې نه ګټې...ته باندېونه خرڅوې کنه، زوړ یاره !

- بس خپله هڅه کوم.

- ښه... دا به ستا لپاره ګټوره وي او ستا وخت به هم کم مصرفېږي او پیسې به هم ډېرې وي، دا به زما او ستا ترمنځ وي.

زه اوس پوه شوم، د مختلفو حالاتو تر سیورې لاندې دا مذاکره زما د ژوند یو بحران ځرګندوي، خو دا وړاندیز په ښکاره ډول د یو خدمت په بدل کې و. ما سره هم بله لاره نه وه نو د هغه خبرې مې ورپرې کړې.

- زما لاسونه ډک دي، زه درنه ډېر مننندوی یم. خو زه د خپل کار پرته نور څه نشم کولای.

- زه درته داسې نه وایم چې ته وولف شیم سره تجارت شروع کړه.

ما هغه په دې وپوهوه چې خپلې خبرې نه نه اوړم. هغه تر ډېره منتظر واو هیله من و چې زه به بیا خبرې شروع کړم، خو بیا لږه شېبه وروسته مجبور شو او په نه زړه کور ته روان شو.

هغه ماسخوتن زما سر لږ غوندې سپک شو او لږ خوشاله هم وم. زه فکر کوم کوټې ته راننوتو سره په ډوب خوب ویده شوی وم. نو زه نه یم خبر چې ګیټس به کاني جزیرې ته تللی و او که هماغسې ولاړ به یې دخپل کور کوټو ته کتل.

راتلونکې سهار وختي مې دفتر نه ډیزي ته ټیلیفون وکړ او هغې ته مې د چایو بلنه ورکړه.

- ټام ځان سره مه راوله. ما هغې ته خبرداری ورکړ.

- څه...؟

- ټام ځان سره مه راوله.

- ټام څوک دی؟ هغې په معصومه لهجه وویل.

هغه ورځ ډېر تیز باران و، تقریبا د غرمې یوولس بجې به وې چې ډله سړي زما انګړ ته چې بارانې کوټونه یې اغوستي وو راننوتل، ګیټس بې مخکې او لس دولس مزدورکاران ورپسې، ګیټس بې خلکو ته لارښوونه وکړه تر څو واښه وریبي او د چمن خوا وشا سیمې صفا کړي. هغه بیرته لاړ. ماسپښین دوه بجې وې، د ګیټس بې له خوا د چایو اړوند بې شمیره لوښې راوړل شول. یو ساعت وروسته دروازه په زوره پرانستل شوه او ګیټس بې وړین ټوکر نه جوړه دریشي، نقره یي شرټ، طلایي نیکټایي غاړه کې، ترور د ننه راننوت. د هغه رنګ سپین تښتیدلی و او په مخ کې یې د بې خوبۍ نښې له ورایه ښکاریدې،

- هر څه خو سم دي کنه؟ هغه زر وپوښتل.

- هو، ستا خلکو ښه کار کړی دی. چمن یې هم ښه برابر کړی دی.

- کوم چمن؟ هغه زر وپوښتل... ښه... ستا د کور چمن. هغه د کړکۍ نه بهر وکتل، خو هغه ته په کتلو راته داسې ځرګندیدله چې هیڅ نه ګوري.

- ډېر ښه ښکاري. هغه بیا په نا اړونده توګه وویل؛ یو اخبار کې ویل شوي چې کیدای شي باران تر څلورو بجو ودریږي، تا هر څه تر لاسه کړي؟ د چایو لپاره خو ټول لوازم پوره دي کنه؟ هغه مې د لوښو خونې ته بوته. بیا مونږ یوځای د خوړو دوکان ته لاړو او هغې نه مو لیموي کیک راواخیست.

- دا به بس وي کنه؟ ما وپوښتل.

- هو ډېر دی... ډېر ښه دی... زوړ یاره !

تر درې نیمو پورې باران یو څه ورو شوی و ، خو بیا هم نرې نرې څاڅکي د پرخې په څېر د ځمکې په لور راروان وو. ګیتهس بې په کراره نه شو کیناستی. شېبه وروسته به یې د کړکۍ نه بهر کتل. اخر له ځایه پاڅید او ماته یې په غیر عادي لهجه کې وویل:

- زه ځم نور...

- ولې...؟

- چایو ته هیڅوک نه راځي. ډېر ناوخته شو.هغه خپل لاسي ساعت ته وکتل.

- زه ټوله ورځ انتظار نشم کولای.

- ځان نه ساده مه جوړوه. د څلورو نه خو یواځې دوه دقیقې تېرې دي.

هغه بیرته غمجن کېناست لکه ما چې په زوره حصار کړی وي، په همدې کې د بهر نه د موټر غږ راغی چې زما د کور انګړ ته راداخل شو ، مونږ دواړو خیز کړ. زه بهر ورووتم.

د لغړو ونو لاندې یو موټر راروان و ، ډېزي شاته سیټ کې ناسته وه، درې کونجه یو ډول سنبلي خولۍ یې په سر وه او د همغې ځای نه لیوا له موسکۍ شوه ،

- په ما ګرانه ! په همدې ځای کې او سیږې؟ د هغې غږ د باران ټک ټک سره یوځای شو ، ما هم خپل غوږونه ورڅک کړل. د زلفو یوه برخه یې لمده تر زنې رارسیدلې وه. ما یې لاس ونیو تر څو موټر نه راښکته کیدو کې ورسره مرسته وکړم.

- ته خو په ما میین شوی نه یې؟ ماته یې غوږ کې په ورو وویل... نو بیا ولې زه باید یواځې راشم؟

- دا د کیسل ایکرنټ یو راز دی، خپل موټر چلونکي ته وا یه چې لاړ شي او یو ساعت وروسته درپسې راشي.

- فرډي ! یو ساعت وروسته راشه !

مونږ دننه لاړو ، دننه یوه درنده او حیرانونکې صحنه رامنځته کیدونکې وه.

- ښه نو... دا ډېره خندونکې خبره ده !

- څه شی خندونکی دی؟

هغې مخ راواړوه، په کې دروازه هم وټکیده، زه دروازې ته ورغلم، ګورم چې ګیتهس بې ولاړ دی، په شاته دروازه بیرته بهر تللی و ، رنګ یې مړګونی سپین تښتیدلی لکه هیڅ وینه چې ونه لري. خپل لاسونه یې د کوټ په جیبونو کې ننباسلي او باران لوند خیشت کړی دی. زه مخکې هغه راپسې دهلیز ته راننوت. لا یې زړه نه ښه کاوه چې کوټې ته ننوځي. په زوره مې دننه ولیږه، ما د دهلیز دروازه بنده کړه ځکه باران بیا زور اخستی و.

تر یوې شیبې پورې هیڅ خبرې نه وې شوې بیا مې نرې پس پسک واوریده، زه هم دهلیز کې بې موخې ولاړ وم. زه هم دننه ورغلم.

ګیتهس بې لا تر اوسه لاسونه جیب کې ننباسلي، دیوالي بخاري د پاسه الماری باندې یې ډډه وهلې ولاړ و. هغې خپلو پښو ته کتل. سر یې راپورته کړ تر څو یو نظر ډېزي ته وګوري. الماری په سر اېښودل شوې ساعت یې سر سره ټکر شو او لاندې راوغورځید ، په خپلو لړزیدلو لاسونو یې د نیولو ناکامه کوښښ وکه.

- مونږ مخکې سره لیدلي ول. ګیتهس بې ورو وویل، ماته یې یو نظر وکتل او د هغه شونډو د خندا یوه ناکامه هڅه وکړه. د مات شوي ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړولو هڅه یې وکړه خو بیرته په خپل سم ځای کینښودل شو، بیا هغه کیناست، ځنګل یې په صوفه او د زنې لاندې یې لاس کینښود او نیغ کیناست.

- د ساعت ماتولو لپاره بخښنه غواړم. هغه وویل.

- زوړ ساعت و. ما ورته په احمقانه لهجه وویل، زه فکر کوم مونږ درې واړه په دې باوري وو چې ساعت په ځمکه غورځیدو سره ټوټه ټوټه شوی و.

- مونږ ډیر کلونه یو بل سره نه دي لیدلي. ډیزي وویل

- راتلونکې نومبر میاشت پنځه کاله پوره کیږي. د ګیتس بی غیر ارادي ځواب مونږ یو ځل بیا د خاموشۍ په لور بوتلو. زه ووتم تر څو دوی ته چای راوړم. چای تیار هلته ایښی و. ګیتس بي غلی ناست و، ما او ډیزي خبرې کولې، هغې په عصبانیت کله ماته او کله ډیزي ته کتل. کله کله چوپتیا هم د هرڅه ځواب نه شي ویلای نو ځکه ما بښنه وغوښته او پاڅیدم.

- ته چیرته ځې؟ ګیتس بي زر وپوښتل.

- زه بیرته راځم.

- مخکې تر دې چې له دې ځایه لاړ شې، تاسره مې کار دی. هغه ما پسې تر اشپزخانې راغی، دروازه یې بنده کړه او پس پسک کې یې خبرې پیل کړې:

- څه خبره ده؟

- ته ډیره غټه سهوه کوې. هغه وویل، سر یې د نه په ډول ښې چپې لور ته اړوه،

- دا غټه سهوه کوې، غټه سهوه.

- هیڅ خبره نده، ته شرمیږې؟" له نیکه مرغه ما ورسره دا هم ورزیاته کړه؛ ډیزي هم شرمیږي... د هغه لکه چې باور رانغی؛

- ډیزي هم شرمیږي...؟

- څومره چې ته شرمیږې، هغومره هغه هم...

- لږ په ورو غږیږه...

- ته د ماشومانو په څیر کارونه مه کوه. ما یې خبره ورپرې کړه: یوائې دا هم نه، ته سپین سترګي توب کوې، ډیزي هلته یوائې ناسته ده... هغه خپل لاس اوچت کړ لکه ماته چې وایي بس دی، ماته یې وکتل او د کوټې دروازه یې په احتیاط پرانسته او یو ځل بیا کوټې ته ننوت.

زه د کور شا دروازه باندې بهر ووتم، په کومه دروازه چې ګیتس بي د ډیزي په راتلو وتلی و، تر څو خپل احساسات قابو کې راولې، هغه خو خپل ټول ځان باران کې لوند کړی و. باران یو ځل بیا ښه تیز شوی و. زه لاړم د خپل کور چمن کې یوې غټې ونې لاندې ودریدم، د هغه ځای نه یوائې د ګیتس بی بنګله ښکاریده. د باران څاڅکي به د ونو پاڼو کې سره یو ځای کیدل او لاندې ورته زه ولاړ وم.

تقریبا نیم ساعت وروسته لمر هم د وریځو تر منځ سر راښکاره کړ. د خوراکي توکو ډک موټر د ګیتس بي کور ته تاو شو، زه فکر کوم چې دې خوراکونو نه خپله ګیتس بي ډیر کم خوري. زه بیرته دننه لاړم، باران ودریدو سره د هغوی پس پسک د هلیز کې هم اوریدل کیده. غږونه ورو ورو د احساساتو سیلۍ سره تیزیدل، خو د باران ودریدو سره ټول کور کې چوپتیا خپره وه. اشپزخانه کې مې تر خپلې وسې لوښي یو بل سره ووهل او څه شور مې جوړ کړ، خو هغوی هیڅ نه اوریدل. هغوی دواړه د کوچ دواړو څنډو کې یو بل ته مخامخ داسې ناست ول لکه د یو چا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ازموينه اخستل کېږي او د شرم هغه پل اوس له مينځه تللی و.

د ډيزي مخ د اوښکو نه ډک و او کله چې دننه ورغلم نو يو څه په زوره مې ټوخی وکه، نو پوی شول، ډيزي زر پاڅېده او د آينې مخې ته ودريده او د سمال باندې يې خپل اوښکې پاکولې. خو ګیتس بې ترور غوندې ښکاريده، خو په لفظي ډول هغه ځليده، پرته د څه ويلو او يا لاسونو خوځولو نه يې د ويار شغلي رابهر کيدې او دا وړه کوټه پرې ډکيدله.

- اوه... سلام... زوړ ياره ! هغه وويل، لکه د څو کالو راهيسې يې چې راسره نه وي ليدلي، ما خو فکر وکه کيدای شي لاسي سترې مشي هم راسره وکړي.

- باران خو ودريدلی دی.

- ودريدلې؟ کله چې هغه پوه شو چې زه د څه باره کې غږيږم نو پام يې شو چې د لمر وړانګې کوټې ته هم راننوتې دي. هغه د هوا حالاتو پيژندونکي په څېر وويل، ډيزي ته يې مخ واړوه،

- ته دې باره کې څه فکر کوې؟ باران خو ودريدلی.

- زه ډېره خوشاله يم، جی. د هغې ستونی د خفګان او درد نه ډک و. د ډېرې خوښۍ نه يې په غير ارادي ډول وويل.

- زه غواړم چې ته او ډيزي زما کور ته راشئ، زه غواړم ډيزي ته خپل کور وښايم.

- په ريښتيا غواړې چې زه هم درشم؟

- د زړه نه يې وايم، زوړ ياره !

ډيزي بره لاړه تر څو خپل مخ پريمينځي. زما ډېر وروسته پام شو چې هلته به ځان پاک هم نه وي. ما او ګیتس بی لاندې چمن کې د هغې انتظار کاوه.

«زما کور خو ښايسته ښکاري کنه، وګوره ! لکه څراغ ښکاري.»

ګیتس بې وويل او زه هم ورسره موافق وم، کور په ريښتيا ډېر ښايسته ښکاريده.

- هو...ښايسته دی.“هغه خپل کور ته بيا بيا کتل.

- يوائې مې درې کالو کې دومره پيسې تر لاسه کړې تر څو پرې دا کور واخلم.

- ما فکر کاوه تاته دا دومره پيسې د ميراث نه پاتې دي.

- ماته پاتې وې، زوړ ياره ! خو ما ټولې پيسې د جګړې له وجې له لاسه ورکړې. د جګړې له ويرې... هغه وويل.

زه فکر کوم هغه په مشکله پوهيده چې هغه څه وايي، کله چې ما ورنه وپوښتل چې څه کاروبار کوې نو د هغه ځواب په زغرده لهجه کې و.

- دا زما شخصي چارې دي. وړاندې تر دې چې خپل ځواب ته فکر وکړي چې دا يو ښه ځواب نه و،

- اوه... زه د ډېرو شيانو سوداګري کوم. هغه ته د خپلې بد ځوابۍ احساس وشو،

- لومړي سر کې مې د درملو سوداګري کوله، بيا وروسته د تيلو کاروبار او اوس يو هم نه کوم. هغه ماته په ځير کتل چې ګنې خفه شوی نه وي.

- زه فکر کوم ته د هغه شپې باره کې خبرې وکې، ما چې درته کوم وړانديز کړی و؟ وړاندې تر دې چې زه ځواب ورکړم، ډيزي دننه نه راووته. د هغې د کميس تڼۍ له ورايه د لمر په رڼا کې پرقيدې.

- دا غټ ځای؟ ډيزي په ژړغوني غږ کې وويل.

- ستا خوښ شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېر مې خوښ شو، خو زه نه پوهېږم ته پکې څنګه یوائځې او سیږې؟
- زه یې تل په زړه پورې خلکو نه ډک ساتم. شپه او ورځ، هغه خلک چې په زړه پورې کارونه کوي. لمانځونکي خلک...

پر ځای ددې چې بنګلې ته لنډ ورننوځو، مونږ د لاندې سرک د لارې د شا په دروازه دننه ورغلو، ډېزي هم د خوښې نه حیرانه پاتې وه. مرمرینو زینو پورې ورسیدو، د مرغیو پرته بل کوم غږ نه اوریدل کیده. ما فکر کاوه چې دلته دننه د هرې صوفې او میز شاته میلمانه ناست دي، د یوې ځانګړې قوماندې لاندې ټول غلي وي تر څو مونږ تېر شو. مونږ بره لاړو، پر له پسې د خوب خونې وې، هره خونه د ګلابو او سنبلې وریښمو او په تازه نوي ګلانو سینګار شوې وې. بیا ورپسې د کالو بدلولو خونې، تشنابونو کې دننه ورې کوټې چې د یني ناروغ خلک پکې خپل ورزش هم کولای شي. هغه د یوې شیبې لپاره هم ډېزي نه مخ نه اړوه. زما په فکر ګیټس بې هر څه ددې جوګه کړي و تر څو د هغې ښایسته سترګې پرې ډکې شي او تقریبا هر څه د ډېزي د خوښې وړ وګرځیدل.

ګیټس بې لکه د پخوا یې چې دا هرڅه پلان کړي وو. هغه ډېر خوشاله بریښېده، لکه د ډېرو کلونو موخې ته چې رسیدونکی وي او د خپل هدف تر لاسه کونکی وي. ډېزي همدلته ولاړه، ګیټس بې بره روان، هغې ویل لندن کې یو کس لري چې د هر موسم جامې ورته لیږي، یوه یوه الماری به یې خلاصوله او هغې نه یې شرټونه، دریشي، نکټایانې چې د هر یو لپاره بیله بیله الماری وه. بیا د ښځو د جامو الماری شروع شوې، بنډل به یې راخېسته او یو یو به یې لاندې ډېزي په لور غورځاوه. ډېزي هم د خندا نه شنه وه او د یو یو رانیولو هڅه به یې کوله، اخر لاندې ځای

د کالو نه ډک شو او ډېزي پرې سر کېښود او په ژړا شوه.
- دا څومره ښکلې کالي دي، زه ډېره خفه کیږم ځکه تر اوسه مې داسې ښآیسته کالي نه دي لیدلي.

د کور لیدو نه وروسته بهر راووتو، تر څو راته چمنونه او د لمبلو حوض او نوي موسمي ګلونه راوښيي. زمونږ راوتلو سره باران شروع شو.
- که دا لړه نه وي نو ستا کور د همدې ځای نه ښکاري، ستاسو کور مخې ته تل یو شین څراغ بل وي. ګیټس بې وویل.

ناڅاپه ډېزي خپل مړوند د هغې نه راچاپېر کړ خو ګیټس بې د تېرې خبرې باره کې سوچ کاوه، لکه د هغه شین څراغ ارزښت ورته د تل لپاره بې ارزښته شوی وي. هغه یوه لاره چې دوی دواړه یې سره جلا کړي وو اوس د دوی ترمنځ یوائځې اوبه او یو شین څراغ پروت و.

زه ترې هاخوا لاړم، هاخوا د ګیټس بې د ماشومتوب انځور ځوړند و، د بېړۍ تفریحې لباس یې پر تن و. هغه خپل سر شاته بې پروا نیولې و. هغه وخت تقریبا اتلس کلن ښکاریده، ډېزي وویل.
- زما ډېر خوښ شو، ستا دا پیکی! تا خو ماته نه وو ویلي چې تا یو وخت پیکې هم درلود او د تفریح بېړۍ باره کې...؟
- دلته وګوره! ګیټس بې زر وویل، ستا باره کې ډېرې سپینې ورقې تورې شوې دي. دوي خوا په خوا ولاړ انځور ته کتل. ما غوښتل لاجورد باره کې ترې وپوښتم. په دې کې د ټیلیفون زنګ راغی، ګیټس بې خپله غوږې پورته کړ،
- هو... ښه... زه اوس خبرې نشم کولای... زه اوس نه شم کولای دې باره کې خبرې وکړم... ما ورته ویلي و یو وړوکی ښارګوټی... هغه باید پوه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وړوکی ښارګوټی څه مطلب لري... ښه، نو هغه زمونږ ندی پکار که ډیټرایټ د هغه نظر وي، د وړوکي ښارګوټي..."

هغه غوږې کیښود.

- دلته راشه، زر... ډیزي کړکۍ کې ولاړه، ویل یې؛ باران اوس هم وریږي. تیاره د غرب خوا ته ډېره ده او دلته سمندر د پاسه ځګن وریځې ګلابي او طلایي ښکاري.

- هلته وګوره... ګیتسبي ورته په ورو وویل،

- زه غواړم هغه ګلابي وریځې راونیسم او تا پکې ونغاړم... ډیزي وویل.

ما غوښتل چې لاړ شم خو هغوی دواړو زما خبره هیڅ وانه وریده. خو کیدای شي دلیل یې دا و چې زما شتون د هغوی یوائځې والي لپاره قناعت بخش و.

- زه پوهیږم چې نور څه وکړو؟ ګیتسبي وویل؛ ښاغلی کلپ سپرنګر به راولم چې مونږ ته پیانو وغږوي" هغه د کوټې نه ووت، پونګ ته یې غږ کړل تر څو کلپ سپرنګر راوغواړي، هغه یوه شیبه کې راغی.

- ستا د تمریناتو مزاحم شوي خو نه یو؟ ډیزي په مودبانه لهجه کې ترې وپوښتل.

- زه ویده وم... زه ویده وم، خو اوس راپاڅیدم.

- کلپ سپرنګر به پیانو وغږوي. ګیتسبي د هغه خبرې ورپرې کړې.

- زه ښه پیانو نه شم غږولای. ډېر وخت کیږي تمرین مې نه دی کړی..."

- لاندې به لاړ شو. ګیتسبي یې یو ځل بیا خبرې ورپرې کړې. هغه یوه بټنه کیکاږله، خړې کړکۍ څراغونو بندیدو سره روښانه شوې، د ګیتسبي موسیقۍ کوټه کې پیانو سره څوا کې یوه ډیوه هم بله وه.

هغه اورلګید راواخست او د ډیزي لپاره یې پرې سګرټ بل کړ او په یو کونج کې ورسره څوا کې کیناست. د کوټې فرش باندې یوائځې باندینۍ رڼا انعکاس کاوه. کله چې کلپ سپرنګر پیانو غږول شروع کړل، شیبه وروسته په ناخوښۍ د ګیتسبي په لټه شو،

- ګوره زما تمرین نشته، ته ګورې، ما درته وویل چې زه نه شم غږولای. زما تمرین...

- ډېرې خبرې مه کوه... غږوه... ګیتسبي ورته په دریم ځل خبره خوله کې وچه کړه.

کله چې ما ګیتسبي ته د خدای پامانۍ لپاره وویل، د هغه په مخ کې مې د وارخطایي نښې ولیدې اګر چې یو شکمن پرکالتوب د هغې په خوشبینه څیره کې راڅرګند شو. تقریبا تر پنځه کالو، د ډیزي خوبونه نیمګړې پاتې شوي وو. دا د هغې غلطي هم نه وه او یا د ګیتسبي د ستر ژوند وهمونه وو، ګیتسبي یې د خپلو نوښتګرو جذبو تر منځ غورځولی و چې د وخت په تېرېدو پکې ورزیاتیدل.

هیڅ کوم اور یا تازه والی ددې چلینج نه شي ورکولای چې د یو سړي اروایي زړه تر کومه حده زیرمې ساتلی شي. ما چې کله هغه ته وکتل لږ مې ځان برابر کړی و. د ډیزي لاس یې کلک نیولی و، لکه ډیزي چې ورته غوږ کې څه وایي او د احساساتو ډک زړه یې د هغه په لور کوږ شوی وي.

هغوی دواړو زه هیر کړی وم، خو ډیزي بره وکتل او لاس یې راکړ خو ګیتسبي زه بیخي نه پیژندم. ما یو ځل بیا هغوی ته او هغوی ما ته وکتل. او بیا زه د کوټې نه راووتم او لاندې مرمرینو زینو کې باران ته یوه شېبه ودریدم او هغوی مې هملته ځانته پرېښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکې

جيمز ګيټز يې خپل اصلي نوم و. هغه خپل نوم اووه لس کلنۍ کې بدل کړى و. هغه وخت يې د خپل مسلک شروعات وکړه کله چې ډان کوډي د خپلې تفريحي بېړۍ سره د سمندر طوفاني او بو تر منځ راګير شوى و، هغه وخت جيمز ګيټز د ساحل په خواکې د خپل شليدلي جرسي او د لمبلو لباس کې ګرځيده. رېښتيا هغه وخت يې نوم ګيټس بي شو. هغه يوه کښتۍ له چا نه پور کړې وه او کرايه به يې ورکوله. په هماغه ماسپښين کې يې ډان کوډي د سمندري طوفان نه ژغورلى و. د هغه مور او پلار پرديو پټيو کې کار کوه، خو د هغه خيالاتو دا هرڅه نه شول زغملاى او خپل مور او پلار يې هم نه شول قبلولاى.

يو کال کې جنوبي ساحل سويرير ډنډ پورې ورسيده او بيا پنځه کالو پورې ډان کوډي سره پاتې شو. ډان کوډي پنځوس کلن ميلونر او عياش سړى و. يوه ورځ ځوان ګيټس بي د بېړۍ په راشپيل ناست او بره د بېړۍ عرشي ته ګوري، هغه ډان کوډي ته موسک شو، هغه په دې پوه

شوى وچې هغه چاته هم وګوري نو په هغه سړي بيا ګرانيږي. يو څو ورځې وروسته يې ورته نوې آبي رنګه کورتۍ، شپږ جوړه پتلونونه او کښتۍ خولۍ واخستل.

ګيټس بي خپل دهليز کې ولاړ او د هغه کيسې کولې، هغه ويل،

- هغه ما ته هرڅه رازده کړي وو، څنګه کالي واغوندم او څنګه د يو ښاغلي په څېر عمل او خبرې وکړم.

ګيټس بي ته دا ټولې پيسې ډان کوډي نه په ميراث پاتې شوې وې. هاغه وخت کې تقريبا پنځه ويشت زره ډالره کيدل، خو هغې پيسې وانه خستې، د امريکا هر اخبار همدا سر خط جوړ کړى و او مختلفې افواګانې يې خپرولې. چې ګيټس بي سره دا دومره پيسې د کومه راغلې.

هغه ماته دا هرڅه ډېر وروسته وويل. د هغې لنډه دمه چې د اسويلي ويستلو يا د غلط فهمۍ لرې کولو لپاره فکر کاوه. ما ترې ګټه اخسته او د هغه لومړنيو افواګانو باره کې مې فکر کاوه چې يو يې هم سم نه ول.

❊❊❊

په څرګند ډول د ډيزي بهر ته يوائې تلل ټام ځوراوه. نو ځکه د شنبې ورځې د ګيټس بي محفل کې ډيزي سره ټام هم راښکاره شو. کيداى شي د هغه شتون په دې محفل کې فشار راوړونکى ثابت شو. دا ځل بيا هماغه خلک يا هماغه شان خلک دې محفل ته راغلي ول. خو ماته يې دا ځل د پخوا په څېر خوند نه راکاوه او يا کيداى شي زه ورسره روږدى شوى وم او يا کيداى شي چې ما ورته د ډيزي د سترګو له مخې کتل او دا په ثابت ډول خفه کونکي وي چې يو څوک د بل په نظر ګوري.

هغوى ماز يګر تېر راورسيدل او مونږ د سلګونو خلکو تر منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځیدو ، ډیزي خوښۍ نه وویل،

- دا څومره خوند کوي. هغې غلي غوندې ماته وویل،

- که ته غواړې ما ښکل کړې، ما سخوتن هر مهال غړ کولای شې، زه تیاره یم. یواځې زما نوم واخله.

- خوا او شا وګوره ! ګیټس بي ورته وړاندیز وکړ.

- زه ګورم، ډېر حیرانونکی چاپیریال دی...

- ته کولای شې د هغه چا چې یواځې نوم دې اوریدلی وي دلته وګورې.

ټام په مغروره سترګو وروکتل، ویې ویل،

- مونږ ډېر نه ګرځو. او حقیقت خو دا دی چې زه خو دلته هیڅوک نه پیژنم.

- کیدای شي هغه ښځه وپیژنې...ګیټس بي د شفتالو ونې لاندې ښځو په لور اشاره وکړه، ټام او ډیزي دواړو وروکتل، غیر حقیقي احساسات ورسره مل و تر څو د فلم نامتو ستورې په لیدلو یې باور راشي.

- هغه ډېره ښایسته ده. ډیزي وویل.

- او هغه کس چې خوا کې ورسره ناست دی یو نامتو ډایرکټر دی. ګیټس بي هغوی ټولو ته وروپیژندل.

- دا ښاغلی بکنن... او دا آغلې بکنن... یوه شیبه زړه نا زړه شو بیا یې وویل: ښاغلی بکنن د پولو لوبغاړی دی...

- اوه... نه، زه نه یم.ټام نیوکه وکړه.

خو حقیقت کې د ګیټس بي په دې خبره ؛ د پولو لوبغاړی. ټام ته ډېر خوند ورکړ.

- ما تر اوسه دومره فلمي لوبغاړي نه وو لیدلي. زما هغه سړی هم ډېر خوښ دی، څه نومیږي؟ ډیزي وویل.

ګیټس بي هغه هم وروپیژنده او دا یې ورته وویل چې هغه د فلم تولیدونکی هم دی.

- زه که څه هم د پولو لوبغاړي په څېر نه ښکارم. ټام په خوښۍ وویل.

ګیټس بي او ډیزي نڅا کوله، هغه مې تر اوسه په نڅا نه وو لیدلي. بیا هغوی زما کور ته لاړل او هملته تر نیم ساعته زینو کې ناست وو. د ډیزي په غوښتنه زه هملته باغ کې د څوکیدار غوندې ولاړ وم. هغې ویل که چیرته سیلاب یا اور یا بل څه خدایي افت راشي چې له مخکې نه مونږ ته خبر راکړې.

ټام هم راښکاره شو ، مونږ ماښامنۍ ډوډۍ باندې ناست وو.

- خفه کیږئ خو نه چې زه هلته نورو خلکو سره ډوډۍ وخورم، هغوی ډېر مزاحیه سړي دي.

ما وویل: ورځه... ډیزي په مهربانۍ وویل؛ او که چیرته د کومې انجلۍ نه د کور پته اخلې نو ما سره یو وړوکی غوندې پنسل شته.

اخیرنی ځای چې زما یاد شي زه ډیزي سره ولاړ وم، د فلم ډایرکټر او نور فلمي لوبغاړي لا اوس هم د شفتالو ونې لاندې ناست وو. زه هملته مخکینو زینو کې ناست وم. زما ملګري هم خپلو موټرو ته منتظر ول، ما سره یو ځای کیناستل. بهر تیاره خپره شوې وه. د ګیټس بي د جامو اغوستلو خونه کې مې یو سیوری ولید ، ورپسې بل سیوری...

- هسې دا ګیټس بي څوک دی؟ په هر حال ټام پوښتنه وکړه.. ماته خو کوم غټ قاچاقبر ښکاري.

- دا دې چیرته واوریدل؟ ما ترې وپوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چا نه مې نه دي اوریدلي. ما ته دا سې ښکاري. دا ټول نوي شتمن شوي خلک ټول غیر قانوني کارونه کوي، ته خو پوهیږې.

- ګیتهس بې هغې ډله کې نه دی.ما په لنډ ډول ورته وویل.

هغه هم د یوې شېبې لپاره غلی و. په ولاړه سترګې غونډې شو، یوې بلې خوا ته کږیده، د پښو لاندې وړو تیږو کرنجار کوه.

- ښه، بیا کیدا ی شي د ډیرو هڅو جذبه وي چې دا ژوي یې سره راټول کړي دي.

یو نري شمال د ډیزي پوستین کالر ورپاوه.

- لږ تر لږه د هغه خلکو نه خو ښه دی کوم چې مونږ پیژنو. ډیزي وویل.

- ته خو خوشاله نه ښکارې...

- زه خوشاله وم.

ټام وخندل او ماته یې وکتل.

- ستا د ډیزي مخ ته پام و چې هغه جینۍ ورته ویل په یخو اوبو دې لمبوم.

- ډیری خلک چې دلته راځي، هغوي ته بلنه نه ورکول کیږي، هغې جینۍ ته هم بلنه نه وه ورکړل شوې. هغوی بس په خپل زړه دلته راځي او ګیتهس بې دومره مواد به دی چې هغوی باندې نیوکه هم نه کوي.

- زه غواړم چې پوه شم چې هغه څوک دی او هغه څه کوي؟ ټام ټینګار وکړ.... او زه فکر کوم چې زر به ترینه ځان خبر هم کړم.

- زه یې درته همدا اوس ویلی شم؛ ډیزي ځواب ورکه. هغه درمل ځایونه لري، بلکې د ډیرو درملځایونو څښتن دی. هغه هر څه خپله جوړ کړي دي.

لیمو موټر راښکاره شو.

- ښه شپه، نیک ! ډیزي وویل.

په هماغه شپه تر ډیره همتله پاتې شوم، ګیتهس بې راته ویلي و چې همدلته او سم تر څو هغه وزګار شي. زه هم باغ کې ورته کیناستم. د حوض لمبلو غویمنډ هم پای ته رسیدلی. کله چې هغه زینو کې راښکته کیده، سترګې یې ځلیدونکې او سترې ښکاریدې.

- د هغې محفل خوښ نه شو ؟

- بالکل یې خوښ شو.

- د هغې خوښ نه شو. هغه ټینګار وکه، د هغې دلته ساعت تېر نه شو. هغه غلی و او ما د هغې نه ختمیدونکې خفګان باره کې فکر کاوه.

- ځان د هغې نه ډیر لرې محسوسوم. د هغې پوهول به ډیر ګران شي.

- ته د نڅا باره کې خبرې کوې؟

-"نڅا؟ زوړ یاره ! نڅا ضروري نه ده.هغه ددې نه کم نه غوښتل تر څو ډیزي لاړه شي او ټام ته په ځغرده ووایې"ما تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې" ډیزي باید هغې سره څلور تېر کړي کلونه د خپل ژوند نه وتوړي او په همدې یوه جمله هر څه ورختم کړي. او لږ څه نور یې هم زړه غوښتل او هغه دا چې کله ټام سره معامله ختمه کړي، یو ځل بیا لیوز ویلي ته د ډیزي کور ته لاړ شي او هلته ورسره واده وکړي. لکه اوس وخت چې پنځه کاله وړاندې وې او هیڅ هم نه وي شوی.

- هغه به پوه نه شي.هغه هڅه کوي چې یو څه ځان پوه کړي، مونږ په ساعتونو ساعتونو ناست وو او...

دهغې خبرې نیمایې شوې، همدا سې بره او ښکته یې قدم وهه.

- ما به هغې نه ډیر څه نه ول غوښتي. ما جرآت وکړ؛ ته ماضي نه شې تکرارولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ماضي نه شم تکرارولی؟ سترګې یې ډکې شوې. ولې نه... ماضي تکراریدای شي... زه به هر څه د پخوا په څېر جوړ کړم. هغه به یې ګوري. هغه خپل سر خوځاوه.

هغه به د ماضي باره کې ډېر غږېده او یو څه تېرې شوې تېروتنې یې بیرته سمول غوښتل. هغه ډیزي سره مینه کړې وه. د هغه ژوند د هماغې ورځې نه ګډوډ شوی و. او که هغه یو ځل بیا د سره پیل وکړي او ورو ورو راروان شي نو ورته به خنډین ځای معلوم شي...

... پنځه کاله وړاندې د مني شپه وه، یو ماښام په سرک روان و، د ونو زیړو پاڼو ټول سرک لړلی و او دوی هغه ځای ته لاړل چیرته چې ونې او پاڼې نه وې او سرک د سپوږمۍ رڼا کې ښکاریده، هغوی هملته یو بل ته مخامخ پرته د څه ویلو ودریدل.

د هغه زړه درزا به پسې زیاتیده، کله چې به یې د ډیزي مخ ته کتل. هغه پوهیده که هغه جینۍ یې مچو کړې وي. هغه انتظار کړی و. شیبه وروسته یې مچو کړې وه، د هغې سرې شونډو جنګولو سره لکه د ګل غوټۍ په څېر پرانستل شي او مجسم کول پای ته ورسیږي.

اووم څپرکی

د ګیټس بي پر وړاندې پوښتنې هله راپورته شوې کله چې د شنبې په شپه د هغې کور کې هیڅ کوم څراغ روښانه نه شو، ما لیدل چې ډله ډله کسان خپلو موټرو کې د هغه د کور مخې ته ودریدل او شیبه وروسته به په ناهیلۍ بیرته ستنېدل، زه حیران وم چې هغه به ناروغ وي که څنګه؟ د هغه کور ته لاړم. یو نا اشنا ناظر دروازې ته راغی او ورانکارې غوندې څیره یې درلوده، ما ته یې په بدګمانۍ وکتل.

- ښاغلي ګیتس بیي ناروغ دی؟

- نه...لږ ځنډ وروسته یې وویل؛ ښاغلیه !

- هغه مې ډېرې ورځې کیږي نه دی لیدلی، هغه ته وایه چې ښاغلی کیرووي راغلی و.

- څوک؟" شډل غوندې انداز کې یې وپوښتل.

- کیرووي...

- کیرووي، سمه ده، زه به ورته ووایم. په زوره یې دروازه بنده کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځینه کارکوونکې ماته ویلي ول چې ګیتس بې یوه اونۍ وړاندې خپل ټول کارکوونکي شړلي او په ځای یې نور راوستي دي. خواړه راوړونکي هلک ویلي و چې هغوی اوس خوراکي شیان هم نه اخلي.

راتلونکې ورځ راته ګیتس بې ټیلیفون وکړ.

- چیرته روان یې؟ ما ترې وپوښتل.

- نه... زوړ یاره!

- ما اوریدلي تا ټول کارکوونکي شړلي؟

- زما داسې کسان پکار دي چې اوازې نه خپروي او د کور خبرې بهر نه وباسي، ډیزي به کله کله ماسپښیني دلته راتلله. ښه نو دا کاروان سرای د ډیزي له خوا رد شوی و.

- ښه...

- اوس خبره تر رسنیو هم رسیدلې وه. چې ګیتس بې د کومې جینۍ سره اړیکې لري. هغه د ډیزي په غوښتنه ماته زنګ وهلی و. ډیزي غواړي که کولای شې سبا غرمې ډوډۍ ته راشې. آغلې بیکر به هم راشي. نیم ساعت وروسته ډیزي خپله هم زنګ ووهه تر څو پوه شي چې زه ورځم که نه. یو څه خو روان وو. خو زما باور نه شي چې دومره زر هغوی دا صحنه رامنځته کړي. په ځانګړې توګه هغه صحنه چې ګیتس بې یې تېره شپه یادونه کړې وه.

راتلونکې ورځ ډېره ګرمه وه. په یقیني توګه لکه د اوړي اخري ورځ وي.

د ټام بکنن د کور په دهلیز کې نرۍ باد لګیده. د ننه کوټه هم یخه او تیاره وه. ډیزي او جورډن په یو اوږد کوچ باندې پرتې وې لکه د نقره یي

مجسمو په څېر، سپین کمیسونه یې د پکي باد هاخوا دیخوا کول.

- مونږ خو خوځیدی نه شو... هغوی دواړو په یوه خوله وویل.

- ښاغلی تومس بکنن، هغه د پولو لوبغاړی چیرته دی؟ ما وپوښتل، په همدې کې یو غټ او درووند اواز دهلیز کې واوریدل شو.

ګیتس بې د سرې قالینې منځ کې ودرید او په لیواله نظر یې ځیر ځیر کتل. ډیزي هغې ته وکتل او په خندا شوه، د هغې خوږه او زړه راښکونکې خندا.

- انګازې داسې دي چې ټام ټیلیفون کې خپلې یارې سره خبرې کوي. جورډن رانږدې شوه او ماته یې غوږ کې وویل. مونږ چپ وو، د ټام غږ هر ځای کې اوریدل کیده.

- سمه ده، زه درباندې خپل موټر نه خرڅوم... ما تاته هیڅ ژبه نه ده درکړې... که ته ماته داسې د ډوډۍ په وخت کې مزاحمت کوې نو... ډیزي بیا پرې شکمنه وه، ما ورته وویل چې ریښتیا هم یو کس سره یې د موټر معامله ده. ټام غوږې ایښې و، د کوټې دروازه یې پرانسته او په چټکۍ کوټې ته راننوت.

- ښاغلي ګیتس بې! هغه خپل غټ غوښین لاس په ناخوښۍ د ګیتس بې په لور وراوږد کړ.

- زه ډېر خوښ شوم چې تاسو مې ولیدئ...نیک...

- مونږ ته یوه یخه نوشابه تیاره کړه. ډیزي وویل.

همدې خبرې سره ټام ووت تر څو نوشابه راوړي. ډیزي چټکه پاڅیده او د ګیتس بې خواته لاړه، د هغه سر یې د ځان په لور راټیټ کړ او شونډو نه یې ورته مچو واخسته.

- ته پوهیږې چې زه تا سره مینه لرم. هغې په ورو وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا خو هېر کړي چې دلته يوه بله انجلۍ هم شته ! جورډن وويل، ډېزي په شکمن ډول شاوخوا وکتل،

- خو ته هم نيک نه مچو واخله !

- څومره بې شرمه يې...

- زه هيڅ پروا نلرم. ډېزي وويل. هغه بيرته لاړه او کوچ باندې کېناسته لکه هيڅ يې چې نه وي کړي. په همدې وخت کې نرسې يوه وړه ماشومه انجلۍ لاس نه نيولې کوټې ته راننوته.

- څومره ښايسته ! ډېزي زمزمه يې ډول وويل او خپل غېږ يې پرانسته،

- راشه خپلې مور ته، ته راباندې ډېره ګرانه يې.

ماشومې د نرس لاس پرېښود او د مور غېږې ته ورغله، زه او ګيټس بي ورټيټ شو او وړې سره مو ستړي مشي وکړه. ګيټس بي ماشومې ته په حيرانۍ کتل او زه فکر نه کوم چې د هغه په وړاندې د دې ماشومې شتون د باور وړ و.

- ما خو ډوډۍ نه مخکې کالي بدل کړه. ماشومې په خوښۍ مور ته وويل.

- ځکه چې ستا مور غوښتل چې تا ټولو ته وښايي، ته يو خوب يې... ته يو وړوکی ښايسته خوب..."

- هو..." ماشوم په معصومه لهجه وويل ؛ جورډن خاله هم سپين کالي اغوستي.

- تاته د خپلې مور ملګري ګران دي؟ ډېزي په همدې خبره ګيټس بي ته وکتل،...ته فکر نه کوې چې هغوي ډېر ښايسته دي.

- پلار مې چيرته دې؟

- هغه د پلار په څېر نه ښکاري کنه ! هغه زما په څېر ښکاري، د دې ويښته او مخ ماته تللي دي. ډېزي بيرته خپل کوچ کې کېناسته، نرسه بيا رامخې ته شوه او د ماشومې لاس يې ونيو.

- راځه... پامې.

- په مخه دې ښه ګرانې ! باسليقې ماشوم د نرسې لاس نيولی، په بې ميله نظر يې شاته کتل او لاړه. همدې وخت کې ټام راستون شو. د شرابو بوتل سره څلور ګيلاسونه د واورو ټوټو نه ډک وو. ګيټس بې خپل ګيلاس ترې واخست.

- په ريښتيا هم يخ دی. هغه وويل.

مونږ په دمه دمه يو ګيلاس وڅښل.

- ما يو ځای کې لوستي و چې لمر هرکال ګرمېږي. ټام په اجتماعي ډول وويل؛ که همداسې وي نو ډېر زر به ځمکه لمر کې وروغورځېږي، يوه شيبه، دا خو سرچپه ده، لمر هم هر کال خپل حرارت کموي. لږه شېبه وروسته يې وويل.

- راځه بهر ته ! هغه ګيټس بي د لاس نه ونيو، غواړم دا ځايونه درته وښايم. زه هم ورپسې ووتم. يو جاله وان په ورو ورو د اوبو خواته روان و. ګيټس بي همغې ته کتل، هغې د اوبو نه هاخوا اشاره وکړه.

- زما کور بيخي تاسو ته مخامخ دی.

- ښه نو ته هلته اوسيږې؟مونږ درې واړو هماغه خوا وکتل. بيا ټام وويل.

د خوړلو خونې کې مو د غرمې ډوډۍ وخوړه، د ګرمۍ له کبله يې ټولې پردې پرتې وې تر څو بهر نه ګرمه هوا رانشي.

- نن ماسپښين مو څه اراده ده، څه کوو ؟ او بيا بله ورځ او بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلونکو لس کالو پورې؟

- دا څنګه خبرې کوې، ژوند خو د مني نه یو ځل بیا شروع کیږي. جورډن وویل.

- خو اوس ډېره ګرمي ده. ډیزي وویل؛ هر څه ګډوډ دي، راځئ ټول ښار ته لاړ شو. ډیزي ټینګار وکړ، ګیټس بې د سترګو کونج کې هغې ته وکتل.

- اوه... ته ډېر ښایسته ښکارې" ډیزي وویل.

د هغوی سترګې سره بیا وجنګیدې او یو بل ته یې همداسې کتل. شیبه وروسته ډیزي خپلې سترګې ټیټې کړې.

- ته همیشه ډېر ښایسته ښکارې. ډیزي بیا خپله خبره تکرار کړه.

هغې ورته ویلي و، چې تاسره مینه لرم او ټام په خپلو سترګو لیدلي وو. ټام حیران و، د هغه خوله وازه پاتې وه. هغه کله ګیټس بې او کله ډیزي ته کتل لکه د ډېر وخت وروسته یې چې پیژندلې وي.

- سمه ده... زه تیار یم چې ښار ته لاړ شو. راځئ، ټول ښار ته ځو. ټام وویل

هغه پاڅید، هغه بیا کله ګیټس بې او کله خپلې میرمنې ته کتل. هغوی یو هم نه خوځېدل.

- راځئ کنه!" هغه لږ عصباني غوندې شو، څه خبره ده؟ که ښار ته ځئ خو راولاړ شئ چې ځو. د هغه لاسونه ریږدیدل، د ځان قابو کولو لپاره یې د شرابو ګیلاس راواخیست. د ډیزي غږ سره ټول راپورته شول.

- همدا اوس ځو؟ او په داسې حال کې؟ دومره وخت خو یو چا ته ورکړئ چې یو سګرټ وڅکي. ډیزي د نیوکې په څېر وویل.

- ډوډۍ نه وروسته خو ټولو سګرټ وڅکوه.

- اوه... راځئ خوند واخلئ، اوس ډېره ګرمي ده. ډیزي وویل خو ټام ځواب ورنکړ.

- راځه جورډن" هغوی دواړه بره لاړل چې تلو لپاره ځان چمتو کړي او مونږ درې واړه لاندې د هغوی په انتظار ودریدو. ډیزي د بره نه اواز وکړ

- د څښلو لپار باید یو څه راواخلو.

- زه به لاړ شم ویسکي به راواخلم. ټام دا وویل او دننه لاړ.

ګیټس بې زر ماته مخ راواړوه،

- زه خو دې کور کې هیڅ نه شم ویلای، زوړ یاره!

- هغه ډېره بې احتیاطه غږیږي، د هغه خبرې...ما زړه نا زړه وویل.

- د هغه خبرې د پیسو نه ډکې دي. هغه ناڅاپه وویل.

خبره نو داسې وه.زه به هیڅکله نه وم پوه شوی. دا د پیسو خبره وه... په لوړو ماڼیو کې د چا لور...یوه طلایي انجلۍ.

ټام بیرته راووت. یو لیټري بوتل یې یوه ټوټه کې تاو کړی و، ورپسې ډیزي او جورډن تنګ د ګرمۍ کالي او یوه نرۍ بې لستوڼو چپنه یې په لوڅو مټو راخوره کړې وه.

- زما په موټر کې به لاړ شو! ګیټس بې وړاندیز وکړ. هغه په خپل شین رنګه او لمر ګرم کړي څرمني سیټونو باندې لاس تېر اوه،

- دا مې باید سیوري ته ودرولی و.

- دا د کمپنۍ نه همداسې جوړ دی؟

- هو...

- ته راشه زما موټر وچلوه او زه به ستا موټر کې ښار ته لاړ شم. دا وړاندیز ګیټس بې لپاره بې خونده و.

- زه فکر نه کوم دومره تیل به پکې وي. هغه نیوکه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېر دي پکې... ټام په زیږه لهجه وویل. هغه د تیلو ستن ته وکتل؛ او که تیل پکې ختم شي بیا به یې یو ځای کې ودروو. د هغه په غیر منطقي دلیل ټول یوه شیبه غلي وو. ډیزي ټام ته کتل چې تندی یې تریو نیولی و او یوه عجیبه غوندې خیره یې جوړه کړې وه. په دې وخت کې هغه نا اشنا ښکاریده. هغه د ګیټسبي مخې ته تیریده ډیزي ته یې وویل،

- راځه ډیزي ! هغه یې له ځان سره د ګیټسبي موټر خواته روانه کړه. راځه په دې نمایشي موټر کې دې ښار ته بوځم.. هغه د موټر دروازه خلاصه کړه، ډیزي خپل ځان د هغې د لاسونو دایرې نه رابیل کړ

- تا سره به موټر کې نیک او جورډن لاړ شي، مونږ درپسې ستا موټر کې درځو. د ټام دوه کسي موټر و، هغه د ګیټسبي خواته روانه شوه، هغه یې د کورتۍ راونیو.

زه، جورډن او ټام د ګیټسبي موټر کې کیناستو، ټام موټر چالان کړ او د ټیرونو نه یې یو تریخ غږ پورته کړ، د موټر شاته یوه شنه دوړه جوړه شوه او په سرعت روان شو.

- تاسو دا ولیدل؟ ټام وپوښتل.

- څه شی؟

هغه ماته په ځیر وکتل، چې زه او جورډن باید په دې هرڅه پوه شوي وو.

- تاسو څه فکر کوئ، زه غول یم. همداسې نه ده؟ هغه وویل؛ کیدای شي زه یم خو زه یو بل اړخ هم لرم چې کله کله ماته وایي چې زه باید څه وکړم کیدای شي تاسو باور ونه کړئ خو ساینس..." هغه لږ تم شو او بیا لګیا شو،

- ما ددې ستاسو ملګري باره کې تحقیقات کړي دي، که چیرته زه

خبر وم زه به ډیر ژور تللی وم.

- ستا مطلب دا دی چې ته یو بزرګ یې؟ جورډن په ټوکو ترې وپوښتل.

- څه شی؟ مونږ دواړو وخندل هغه مونږ ته وکتل؛ یو بزرګ؟

- د ګیټسبي باره کې.

- ګیټسبي باره کې؟ نه ما خو داسې نه دي ویلي، ما خو ویل چې ما د هغه د تېر ژوند باره کې پوره څیړنه کړې ده.

- او ته به پوه شوی یې چې هغه اکسفورډ کې درس ویلی. جورډن لکه د هغه خبرې سره چې کومک کوي.

- اکسفورډ کې درس ویلی؟ خوشې چټې لګیا دی !

- هغه خو دا ثابتوي چې اکسفورډ کې یې درس ویلی.

- اکسفورډ، نوی مکسیکو یا کوم بل ځای. هغه کبرجنه لهجه کې وویل.

- واوره ټام ! که ته چیرته ځان په هغه بره ګڼې نو بیا دې ولې غرمې ډوډۍ ته بلنه ورکړې وه؟ جورډن وپوښتل.

- زه یې څه کوم، ډیزي راغوښتی و، زمونږ د واده نه وړاندې یې ورسره پیژندل، خدای خبر چیرته...

زمونږ درې واړو طبیعت سم نه و، تر یوې شېبې غلي وو.

- دومره تیل دي چې مونږ ښار ته ورسوي. ټام وویل.

- خو دلته نیزدې یو پمپ شته، تیل پکې واچوه، زه نه غواړم لاره کې تیل خلاص کړي او زه دې ګرمۍ کې ځان پوخ کړم. ټام په زوره بریک باندې پښه کیښوده او موټر د ویلسن په نوم ګراج ته ورننوت.

- راشه تیل واچوه، ته څه فکر کوې مونږ دلته د څه لپاره ولاړ یو، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې منظرې نه خوند واخلو؟

- زه ناروغ یم، بیګا ټوله شپه ناروغ وم. ویلسن پرته د خوځیدو نه ووېل.

- ولې څه خبره ده؟

- زه بس خراب یم.

- ښه، زه درسره مرسته کوم، په ټیلیفون کې خو ښه غږیدې. ټام ورته ووېل. ویلسن په ډېره مشکله له ځایه پاڅید، په زوره زوره یې ساه اخسته. د ټانکۍ سر پوخ یې پرانست، د لمر رڼا کې یې مخ شین ښکاریده.

- زما مطلب دا نه و چې ستا د غرمې ډوډۍ په مهال مزاحمت وکړم، خو پیسو ته مې ډېر سخت ضرورت دی، ما فکر کاوه چې ته خپل زوړ موټر راباندې خرڅ کړې.

- دغه موټر دې خوښ دی؟ تیره اونۍ مې اخستی." ټام ورته ووېل.

- ښایسته زیړ موټر دی" ویلسن ووېل.

- غواړې چې وا یې خلې؟

- زړه خو مې غواړي، خو زه باید په نورو موټرو باندې پیسې لاسته راوړم، بیا یې اخستلی شم. ویلسن بې خونده موسکا وکړه. پیسې دې څنګه داسې عاجل پکار وې؟

- ډېر وخت مې دې ځای کې تېر کړ. غواړم نور له دې ځایه لاړ شم. زه او زما میرمن غواړو غرب خوا ته لاړ شو.

- ستا میرمن هم ځي؟ ټام ناڅاپي ووېل.

- هغه خو د لسو کلونو را پدې خوا لګیا وه..." هغه پمپ ته ډډه ووهله؛ او اوس به راسره ځي که زړه یې ښه وي که بد. زه یې له ځان سره

بیایم.

- زه ستا څومره پور وړی یم؟ ټام ترې په زیږه لهجه وپوښتل.

- زه غواړم له دې ځایه لاړ شم ځکه مې تا ته د موټر لپاره ویلي و.

- ستا څومره پوروړی یم؟

- شل ډالره!

بې رحمه تود باد زما مخ راسیزه. ویلسن لکه په دې چې پوه شوی وي ښځه یې بل چا سره یارانه لري او ددې خبر اوریدو سره ناروغه شوی هم و. ما ویلسن او بیا ټام ته وکتل، ټام هم لږ تر لږه نیم ساعت وړاندې د خپلې میرمنې یارانې باره کې خبر شوی و. زه په دې پوه شوم چې د سړیو ترمنځ هیڅ توپیر نشته، لیاقت یا مسابقه کې، همدومره بنسټیز او ژور لکه یو روغ او ناروغ.

- هغه موټر به درته درکړم، سبا ماسپښین به یې درته راولیږم. ټام ورته ووېل. ما د ګراج نه بهر وکتل او مارټل ویلسن موټر ته په غور سره کتل لکه هغه هیڅ نه پوهیږي یا ناخبره دی چې څوک ورته ګوري، یو بل پسې یې احساسات په مخ کې څرګندیدل.

د هغې احساسات ماته اشنا ښکاریدل لکه ما چې نورو ښځو کې هم لیدلي وي خو د مارټل ویلسن په څیره کې بې موخې ښکاریده تر هغه وخته چې زه پوه شوم، د هغې په سترګو کې کینه کښنه وېره پرته وه. زه خو وایم چې د ساده خیال ګډوډۍ په څېر مغزو کې بله ګډوډي نشته. کله چې مونږ بیرته روان شو، د ټام احساسات هم له ویرې او حفګان نه ډک و. د هغې میرمن یوه ساعت وړاندې خوندي وه، خو اوس د هغې د قابو نه وتلې وه. د ډیزي له لاسه وتل او د مارټل ویلسن دا ځای پریښودل، دغې غریزي شعور هغه مجبور کړی و تر څو خپل احساسات په غیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مستقیمه توګه د موټر سرعت باندې راقابو کړي.

- هغه د پنځلسمې کوڅې غټ فلمونه ډېر ښایسته دي. د نیویارک ماسپښین مې ډېر خوښیږي کله چې ټول خلک په کورونو ننوځي. هلته څه احساس کونکي غونډې شته، لکه د ونې لاندې ناست او پخې میوې ستا په لاسونو کې راپریوځي.

احساس کونکي لفظ ټام نورهم ناراحته کړ. وړاندې تر دې چې هغه کومه نیوکه وکړي، یوه دوه نفري موټر تم ځای ته راورسیده، ډیزي مونږ ته اشاره وکړه

- کم خوا ځو؟ هغې وپوښتل.

- فلم کتلو ته به لاړ شو.

- ډېره ګرمي ده، تاسو لاړ شئ، مونږ به همدلته خوا وشا ګرځو بیا به تاسو سره وګورو. ډیزي وویل.

- د لارې په سر بحث نه شو کولای. ټام په بې صبرۍ وویل. یو غټ ټرک تریخ هارن سره زمونږ خوا کې تېر شو، "ما پسې راځئ، د پلازې مخې سنټرل پارک ته. ټام به بیا بیا د هغو موټر پسې شا لید هینداره کې کتل، هغوی که د بیړو بار یا ترافیکي اشارې شاته پاتې شول نو ټام به هم ورو ورو کیده تر څو هغوي بیرته راښکاره شي، زما په خیال هغه داسې فکر کاوه چې هغوی به په ډېره چټکۍ لاندېنې سرک باندې ووځي او د تل لپاره به ډیزي له لاسه ورکړي.

خو هغوي ونه تښتیدل. مونږ پلازه هوټل ته ورسیدو. اوږدې او بې خونده مباحثې مونږ تر دې کوټې راورسولو، که څه هم ما د داسې حالاتو نه ډډه کوله. زما لوند نیکر هم داسې د مار په څیر زما په ورونونو تاو شوی و، بیا بیا مې بره کش کوه اود خولو څاڅکې یو د بل پسې په

نوبتي ډول زما په ملا کې سره مسابقې کولې. دا وړاندیز د ډیزي له خوا وو چې پنځه تشنابونه به کرایه کړو او په یخو اوبو به ولامبو. هر یو بیل بیل د هغې دا نظر بې ځایه وګڼه. مونږ ټولو په یو ځای د هوټل منشي سره د خونو او تشنابونو کرایه کولو خبرې کولې.

کوټه ښه غټه وه او اوس تقریبا څلور بجې وې، د کړکیو پرانستلو سره اوس هم د باندې نه تود باد راننوته. ډیزي د آینې په لور لاړه، مونږ ته یې شاه کړه او خپلو ویښتو کې یې ګوتې وهلې،

- هغه بله کړکۍ هم پرانیزه. ډیزي پر ته شاته د کتلو وویل.

- نورې کړکۍ نشته.

- ښه... نو بیا ټیلیفون وکړئ چې اضافي کړکۍ...

- خبره یو اځې د ګرمۍ نه ځان خلاصول دي. ټام په بې صبرۍ وویل؛ او همدا تا لس چنده حالات خراب کړه. هغه د کپړې نه د ویسکي بوتل راوویست او د میز په سر یې کیښود.

- ولې یې یو اځې نه پریږدې، زوړ یاره! همدا تا غوښتل چې ښار ته راشو کنه!

د یوې شیبې لپاره چوپتیا خپره وه، ګیتس بې یوه کتابچه د میز په سر وغورځوله.

- دا ستا هغه، څرګندونې دي کنه؟ ټام وویل.

- څه شی دی؟

- دا ټول ستا (زوړ یاره) معاملې، دا دې د کومه کړي؟

- دلته وګوره ټام! ډیزي وویل، آینې نه یې مخ راوګرځاوه. که ته چیر ته شخصي څرګندونه کوې نو زه پکې څه نه وایم، زنګ ووهه او یو څه یخ راوغواړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټام غوږې پورته کړ تر څو زنګ وو هي. لاندې صالون کې د سيل غږ اوريدل کيده.

- فکر وکړئ دې ګرمۍ کې څوک واده کوي؟ جورډن غمجنه لهجه کې وويل.

- ما هم د جون په نيمايي کې واده کړى و. يو څوک خو پکې بې هوښه شوى و، څوک و هغه؟ ټام !

- بايلکس. ټام په لنډه ځواب ورکه.

- يـو سړى بايلکوسي، بـايلکس وکـه بـيلاکس نوميـده او هغـه کارټنونه جوړول، هغه لکه چې د بايلوکسۍ ټينيسي و.

- او هغوي بيا زمونږ کور ته راوستى و. جورډن وويل؛ ځکه زما کور هملته کليسا سره خوا کې و. او هغه سړى تر درې اونيو پورې زمونږ کره ديره و. تر څو مې ورته پلار وويل چې بايد لاړ شي. په کومه ورځ چې هغه تلو پلار مې هم مړ شو. يوه شيبه وروسته يې بيا وويل؛ د دواړو پيښو تر منځ څه اړيکه نه وه.

- ما هم د بيلوکسي په نوم يو کس پيژنده، هغه د ممفس و !ما وويل.

- هغه يې خپلوان و. ما دهغه ټوله کورنۍ پيژنده. هغه ماته يوه المونيې د ګولف ډنډه هم راکړې ده، اوس هم راسره شته.

لاندې صالون کې موسيقي پاته رسيدلې وه، لکه مراسم چې پيل شوې وي. وار په وار د کړکۍ د لارې د خلکو تيز غږونه اوريدل کيدل، يا...يا...او د يو ډنګ سره چغې نورې هم زياتې شوې.

- مونږ نور بوډاګان کيږو، که مونږ ځوانان واى نو مونږ به هم نڅا شروع کړې وه. ډيزي وويل.

- بايلکس دې ياد دى؟ او تا هغه څه پيژنده ټام !جورډن وپوښتل.

- بايلکس؟" هغه د فکر کولو هڅه کوله، ما هغه نه پيژنده، هغه د ډيزي ملګرى و.

- هغه نه و. جورډن يې خبره ورپرې کړه؛ ما هغه مخکې هيڅ نه و ليدلى، هغه خپل شخصي موټر کې راغلى و او هغه ويل چې تا پيژني. هغه هم ليوزويلي کې رالوى شوى و. جورډن مسکۍ شوه؛ هغې ماته دا هم ويلي و چې ستاسو د ټولګي نماينده هم و.ما او ټام زر يو بل ته وکتل.

- اوله خبره خو دا وه چې مونږ هيڅ نماينده نه درلود ، هسې ګيټس بې ما اوريدلي چې تا اکسفورډ کې درس ويلى؟

- نه..

-آه...هو ، زه پوهيږم چې ته اکسفورډ ته تللى يې.

- هو زه هلته تللى يم.

لنډ ځنډ چوپتيا رامنځته شوه او بيا د ټام دروند غږ؛

- ته به هغه مهال اکسفورډ ته تللى وې چې بايلکس نيو هيون ته تللى و.

يو بل ځنډ رامنځته شو ، خدمتګار دروازه وټکوله او د يخ سره دننه راننوت او د څو شيبو چوپتيا د خدمتګار د منني په لفظ سره پاى ته ورسيده. دا لړزونکي جزيات بايد روښانه شوي واى.

- ما درته ويلي و چې زه هلته تللى وم. ګيټس بې وويل.

- ما ستا خبره واوريده خو زه غواړم چې پوه شم چې کله؟

- په ۱۹۱۹ کال کې يواځې د پنځه مياشتو لپاره هلته تللى وم، نو ځکه په اسانۍ چاته نه وايم چې ما هلته درس ويلى دى.

ټام شاوخوا وکتل لکه مونږ ته چې وايي دهغه دروغ منځ ته راغلل. ټولو ګيټس بې ته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د جګړې اوربند نه وروسته یو څو افسرانو ته دا موقع ورکړل شوې وه چې د فرانسې او انګلستان په هر پوهنتون کې درس ویلی شي. ما غوښتل چې پاڅم او هغه یو څو څپیړې کش کړم چې ولې یې ماته دروغ ویلي و، خو اوس مې د هغه په خبرو لږ لږ باور راغلی و. ډیزي بې خونده موسکا وکړه او د میز خواته لاړه.

- ویسکي پرانیزه، ټام !"هغې امر وکړ؛ زه به درته لږ شراب یخ کړم تر څو ځان درته دومره کم عقل ښکاره نشي...

- یوه دقیقه، زه د ښاغلي ګیټس بي نه یوه بله پوښتنه هم لرم. ټام وویل.

- کولای شې...ګیټس بي مودبانه لهجه کې وویل.

- دا ته زما کور کې د څه خنډ رامنځته کولو هڅه کوې؟

- هغه هیڅ فرق نه کوي. ډیزي په مایوسۍ وویل، ته ولې ناندرې رامنځته کوې، مهرباني وکړئ لږ ځان قابو کړئ.

- ځان قابو کړم؟ټام یې خبره تکرار کړه؛ زه فکر کوم چې یوه ګوښه ځای کې کینم او ښاغلی هیڅ شی، د هیڅ ځای نه راغلی زه پریږدم چې زما میرمنې سره یارانه جوړه کړي... ښه... که چیرته زما نه دا طمع کوې نو... نن سبا خلک په کورني ژوند او کورني رواجونو باندې ملنډې وهي، بیا کیدای شي داسې وخت راشي چې توریان او سپین به سره خپلو کې ودونه وکړي.

هغه خپلې بې مانا خبرې وکړې او خپل ځان یې د تمدن پر وړاندې خنډ ځای کې یوائې وموند.

- دلته خو مونږ ټول سپین یو. جورډن پس پسک وکړ.

- زه پوهیږم چې زه دومره مشهور نه یم، زه غټ محفلونه هم نه

جوړوم، زه فکر کوم چې ته د خپل کور نه د خوړ شپول جوړ کړه چې یو څه ملګري پیدا کړې. په دې متمدنه نړۍ کې.

زه ډېر په غوسه وم، بلکې ټول په غوسه وو. کله چې هغه خبره پیل کوله نو ما به د هغه تېر ایستلو لپاره مسکا هم کوله، د بدغونې نه تر چالاکۍ پورې یې دا لیږدونه بشپړه کړه.

- زه به درته یوه خبره وکړم زوړیاره !ګیټس بي شروع وکړه، خو ډیزي د هغې په منظور پوی شوه.

- مهرباني وکړئ، مه کوئ. هغې په بې وسۍ د ګیټس بي خبرې ورپرې کړې؛ خیر دی راځئ ټول بیرته کور ته لاړ شو، مونږ ولې کور ته نه ځو؟

- دا خو ډېره ښه خبره ده. زه پاڅیدم؛ راځه ټام ! څوک خو څه نه څکي؟

- زه غواړم پوه شم چې ګیټس بي ماته خپله څه وو ایي.

- ستا ښځه تا سره مینه نه لري. ګیټس بي وویل؛ هغې تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې، د هغې مینه ما سره ده.

- ته لیونی شوی یې...ټام یو دم وویل.

ګیټس بي راپاڅیده او په تازه جوش سره یې وویل.

- هغې تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې، تا واوریدل؟ هغې صرف ددې لپاره تا سره واده کړی و چې هغه وخت کې زه غریب وم. ماته په انتظار ستړې شوې وه. دا یوه غټه تېروتنه وه، خو د هغې زړه کې زما پرته بل هیڅ چا ته مینه شتون نه لري.

په دې وخت کې ما او جورډن وغوښتل چې لاړ شو، خو ګیټس بي او ټام په دې ټینګار وکړ چې باید پاتې شو. ځکه هغوی یو سره هم د ټولو لپاره څه نه و او مونږ ته یې ددې هر څه باره کې د پوهیدو لپاره ځانګړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

حق راکړی و او د هغوی احساساتو نه خبر شو.

- ډیزي ! ته کینه ! د ټام غږ نور هم را ډډ شو. څه خو شته دی، زه غواړم د هر څه باره کې پوه شم.

- ما درته هر څه وویل، د پنځو کلونو راهیسې دا کیسه روانه ده او ته هیڅ نه یې خبر. ګیټس بې ورته وویل.

ټام ناڅاپه ډیزي ته وکتل.

- ته دې سره د پنځه کلونو راهیسې ګورې؟

- ګورم ورسره نه او نه مونږ یو بل سره لیدلي، خو په دې دومره وختونو کې مونږ یو بل سره په زړونو کې مینه کړې ده.

- اوه...دا هر څه دي.ټام د لاسونو ګوتې سره یو بل کې ننباسلې او په څوکۍ کیناست.

- ته لیونی یې، زه د تیرو پنځه کلونو باره کې نه شم ویلی چې څه شوي. ځکه هغه وخت خو ما ډیزي نه پیژنده. خو لعنت دې پر ما وي که چیري ما ته د هغې سره یو مایل نیږدې هم لیدلی وی او ما پرینبی وی، خو دا ټول لعنتي دروغ دي. ډیزي هماغه مهال هم ما سره مینه درلوده کله چې مونږ واده وکړ او اوس هم را سره مینه لري.

- نه... ګیټس بې خپل سر خوځاوه.

- هغې به تاسره مینه کړې وي... خو ستونزه دلته دا ده چې هغه کله کله د خپلو کم عقلو خیالونو په جال کې راګیره او نه پوهیږي چې څه کوي. هغه په ځیرکتیا سره خوځاوه؛ او نور څه پاتي، زه هم ډیزي سره ډېره مینه لرم، کله کله به ترې لرې تلم او ځان نه به مې کمعقل جوړوه خو زه همیشه بیرته ورغلی یم، زما په زړه کې تل مې ورسره مینه کړې ده.

- تاسو پاتې کیږئ....ډیزي وویل، د هغې غږ لړزیدونکې و، هغې

ماته وکتل.

- ته پوهیږې مونږ ولې شیکاګو پریښود؟

ګیټس بې لاړ او ډیزي سره خواکې ودرید

- ډیزي، هر څه پای ته ورسیدل، اوس هیڅ فرق نه کوي، ریښتیا ورته ووایه چې تا ورسره هیڅکله مینه نده کړې او دا هر څه د تل لپاره صفا کړه. هغه په غلا نظر ټام ته وکتل.

- ولې... څنګه ورسره مینه کولی شم، په ممکنه توګه؟

- دا ووایه چې تا ورسره هیڅکله مینه نه ده کړې. "ګیټس بې ورته وویل، هغه زړه نا زړه کیده، هغې کله ما ته او کله جورډن ته د عرض په خیر کتل او بیا ورته معلومه شوه چې هغه څه کوي او که څه هم هغې هیڅکله دا سې څه لپاره نه تیاری او نه تکل درلود، خو اوس او به له ورښه تیرې وې.

- ما هغې سره هیڅکله مینه نده کړې...هغې بې مینې ځواب ورکړ.

- کاپیولانې کې هم نه؟ د ټام سترګې ډکې شوې او زر یې ترې وپوښتل.

- نا...

لاندې سالون نه درز غوبل غږونه اوریدل کیده.

- هغه ورځ هم نا چې پنج بال نه مې په غیږ کې راوستې وې تر څو دې بوټان وچ پاتې شي.د ټام په غږ کې یوه غښتلې نرمي پرته وه؛ ډیزي...؟

- دا سې مه کوه...د ډیزي لهجه ارامه وه او هغه مخکینۍ کینه پکې نه وه. هغې ګیټس بې ته وکتل؛ واخله جی... د هغې لاسونه رپیدل، ګیټس بې ته یې سګرټ ونیو، د هغه د لاس نه سګرټ په ځمکه پریوت،

- ته ډېر څه غواړې، زه درسره اوس مینه لرم، دا تا لپاره بس ندي؟ زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پخوا باره کې هيڅ مرسته نه شم کولای. ډيزي په ژړغوني غږ وويل؛ ما هغه سره هم مينه کړې ده، خو زه تا سره هم مينه لرم.

ګيټس بې لکه سربداله چې شي،

- ته ما سره...هم لرې؟ هغه يې خبره تکرار کړه.

- کيدای شي دا هم دروغ وي. ټام په وحشي لهجه کې وويل؛ هغه ددې هم نه وه خبره چې ته ژوندی يې که مړ. ولې؟ دا ځکه چې زما او ډيزي تر منځ څه شته چې ته به هيڅکله پوه نشې، داسې څه چې مونږ دواړه يې هيڅکله نه شو هيرولای. دې خبرو د ګيټس بې اوضاع خرابه کړه،

- زه غواړم ډيزي سره يو اځې خبرې وکړم. هغه ټينګار وکه؛ هغه اوس ډېره وارخطا ده.

- که يو اځې هم شم بيا هم داسې نه شم ويلای چې ما ټام سره مينه نه ده کړې، دا به غټ دروغ وي. ډيزي په زړه سوی غږ کې وويل.

- ريښتيا هم دا به غلطه وي ! ټام يې خبره تاييد کړه.

هغې خپل خاوند ته مخ واړوه،

-که چيرته دا تاته څه فرق کوي.

- هرومرو ! ماته فرق کوي او دې نه وروسته به دې لا ډېر خيال ساتم.

- ته پوه نه شوې، ټام !" ګيټس بې وويل، د هغه په غږ کې وارخطايي وه، ته به ددې نه وروسته د هغې خيال نه ساتې، زه يم کنه.

- ته به يې خيال ساتې؟ټام سترګې رابرګې کړې او په خندا شو، هغې اوس ځان قابو کې راوستی و.

- او دا نو ولې...؟

- ځکه ډيزي تا پريږدي...

- چټيات...

- هغه ما نه پريږدي ! ټام د ګيټس بې په لور ورکوږ شو؛ داسې هم نه شي کيدای، ځکه د هغې په ګوته ګوتمۍ زما په نوم ده.

-زه نور نشم زغملای، ډيزي په ژړا شوه، خير دی، راځئ کور ته لاړ شو.

- دا ته يې څوک، په هر حال؟ ټام د خبرو منځ ته راودانګل؛ بس هماغه د وولف شيم يو معمولي ناظر يې. تر اوسه چې زه خبر يم. ما ستا باره کې يو څه تحقيقات کړي دي، سبا نه نور تحقيقات هم کوم.

- همدې کې ساعت تېروه، زوړ ياره ! ګيټس بې وويل.

-زه خبر شوی يم چې ستا هغه ګودامونه د څه لپاره دي" هغه مونږ ته راکتل

- دې او وولف شيم دلته او شيکاګو کې يو څه ځايونه په کرايه کړي دي او په غير قانوني توګه پکې شرابونه خرڅوي. دا خو يې لا ډېره وړه خبره ده. په لومړي ځل مې قمار خانه کې وکته.

- او دا خبره د څه باره کې وه؟ ګيټس بې موآدبه لهجه کې وويل؛ زه فکر کوم ستا ملګری والټر جيسن به هم خفه وي چې هلته رانغلې.

- او تا هغه کمين کې پرېښود، همداسې نده؟ تا هغه پريښود او هغې يوه مياشت نيوجرسي زندان کې تېره کړه، خدايه ! د والټر ښېرې تا پسې شه.

- هغه مونږ ته د هيڅ ښې نه و، د ډېرو پيسو شوقي و، زوړ ياره !

- ماته نور (زوړ ياره) ونه وای. ټام پرې ورچغه کړه، ګيټس بې غلی ولاړ و.

- والټر ته هم ځان سره زندان ته کش کولای شوې خو وولف شيم يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله وربنده کړه. دغه پټ تجارتونه خو دي وړه خبره ده، خو ته اوس داسې کارونه کوې چې والتر يې ماته هم نه شي ويلای.

زما ډيزي ته پام شو، چې په وارخطايي کله ګيتس بي، کله تام او کله جورډن ته ګوري.

ګيتس بي د ډيزي خواته ورغی، هغې سره يې په هيجاني توګه خبرې کولې، ددې ټولو خبرو نه يې انکار کاوه او ځان يې ورته سپيناوه. خو په ډيزي يې لا منفي اثر غورځوه، نو هغه خپله سلاح وغورځوله او د ماسپښين تيريدو سره د ګيتس بي مړ خوب جګړه هم پای ته ورسيده، هغه د هغه څه چې د حس کيدو امکان يې نه درلود، خپلول غوښتل، په نه زړه يې لا مقابله کوله، په يوې نوې هيلې سره...

- خير دی تام! زه نور وس نلرم.

د ډيزي ويرونکو سترګو ويل چې هر تصميم او هر تشويش چې هغې درلود، اوس له منځه تللی و.

- تاسو دواړه د ګيتس بي موټر کې کور ته ځئ. تام په خوښۍ وويل او لکه يو غټ جنګ چې يې ګټلی وي؛ ورځئ، هغه به تا نه ځوروي، زه فکر کوم هغه په ځان غره وړوکی غوندې ناز يې نور ختم شوی دی.

ډيزي پسې ګيتس بي ووت، پرته د څه ويلو. لکه د بلاګانو په څېر زمونږ نه وتښتيدل.

يوه شيبه وروسته تام پاڅيد او د ويسکي بوتل يې هماغسې بند بيرته ټوټه کې تاووه،

- غواړې خو نه؟... جورډن...؟ نيک...؟

ما ځواب ورنکړ.

- نيک؟

- څه...؟

- غواړې؟

- نه... هسې زما راياد شول چې نن زما کليزه وه.

- کليزه دې مبارک شه.

زه ديرش کلن وم، زما په وړاندې ويرونکې او د بدشګونۍ لسيزه پيل شوه. تقريبا اووه بجې وې چې تام سره د هغه موټر کې زه او جورډن کيناستو او د غربی جزيرې په لور روان شو. تام په ځان ډير وياړي، هغه خوشاله دی او د خبرو منځ کې خاندي هم. د انسان خواخوږي هم يو حد لري او زمونږ دخواخوږۍ اندازه هم پوره شوې وه او مخکينی بحث مو هماغه د رڼا په ښار کې پريښود. ديرش کلن، د يواځې والي يوه لسيزه، يو مجرد سړي ته د پوهولو لپاره همدومره بس وي. خو اوس ماسره خواکې جورډن وه، هغه د ډيزي په څير نه وه. هغه ډيره هوښياره وه چې تېر شوي خوبونه د وخت په تيريدو سره له ځان سره وساتي. کله چې مونږ د تور پل نه تيريدو، د هغې پرکاله سترې مخ زما په اوږو پروت و.

❋❋❋

ځوان عبراني مايکل چې د ايرو درې په يو قهوې دوکان کې يې کار کاوه، هغه د صحنې شاهدي ويله. هغه چې کله د جورج ويلسن دفتر ته راغلی و نو هغه ناروغ پروت و. مايکل ورته ويلي ول چې لاړ شي او ارام وکړي يا ځان ډاکټر ته وښايي خو ويلسن نه منله ويل يې چې کار به يې خراب شي.

- ما خپله ښځه بره کوټه کې بندې کړې ده. هغه به سبا نه بله ورځ پورې هملته وي، ترڅو مونږ له دې ځايه لاړ شو. ويلسن خپل ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایکل ته ویلي ول. مایکل حیران و ، هغوی د څلورو کلونو راهیسې ګاونډیان ول.

په عمومي توګه ویلسن د هغه کسانو د ډلې نه و چې ټوله ورځ به په چوکۍ ناست و ، خلکو او موټرو ته به یې کتل. کله چې به ورته چا کوم نصیحت کوه نو بې خونده خندا به یې ورته کوله. هغه د خپلې ښځې سړی و ، د خپل ځان سړی نه و.

په طبیعي ډول مایکل ترې پوښتلي ول چې څه شوي خو د ویلسن په هغې هم شک راغلی و چې ولې یې ورنه داسې پوښتنه کړې ده. یو څو نور مزدوران چې دننه راغلل نو مایکل هم د موقع نه ګټه اخیستې وه او تللی و. یو څو شیبې وروسته د اووه بجو نه تیرې وې، د خلکو دخولې خبر شو چې ښځې سره یې شور راخستی و. د ښځې غږونه یې بهر راتلل.

- ما ووهه، له دې ځای مې لاندې وغورځوه، ما ووهه، ته مردارخور بې غیرته انسان...یوه شیبه وروسته آغلی ویلسن تیارې ته راوتلې وه، یو موټر یې لرې لیدلی او پیژندلی یې و ، هغې ته یې لاسونه رپول تر څو ودریږي او خبرې ورسره وکړي. خو وړاندې تر دې چې خاوند یې دروازې ته راووځي میرمن یې د موټر لاندې شوې وه.

مایکل ویل د موټر رنګ یې سم نه دی لیدلی، خو لومړي جینایي پولیس ته یې وویل چې شاید شین رنګ یې درلود. او یو بل موټر چې نیویارک ته روان و ، خپل موټر یې غاړې ته کړ او د مارټل ویلسن خواته راغی، د هغې ژوند په بې رحمۍ له مینځه تللی و. مخ او نور ټول بدن یې په وینو او خاورو کې ورک شوی و. مایکل او موټر چلونکی لومړي کسان ول چې د پیښې ځای ته رسیدلي وو ، دهغې خوله وازه پاتې وه.

***

هغه لږ وروو شو ، لاره هم بنده نه وه خو موټر ورنږدې شو. د خلکو بې سده او مړاوې څیرو لیدلو سره ټام مجبوره شو چې له موټره ورښکته شي.

- راځئ چې وګورو ، یواځې ګورو یې.

موټر د ویلسن ګراج په لور روان شو ، ډیر خلک ولاړ ول، دننه نه ؛ اوه زما خدایه... غږونه راتلل.

- لکه چې څه پیښه رامنځته شوې ده."ټام هیجاني وپوښتل. هغه د ډله خلکو منځ کې ځانته لاره جوړه کړه، زه او جورډن ورپسې دننه ورغلو ، دننه یو زیړ څراغ تته رڼا جوړه کړې وه.

آغلی ویلسن کمپله کې او بیا یو څادر کې تاوه شوې دیوال سره خواکې په میز پرته وه. ټام چې موټر ته یې شاه وه، ورکوږ شو. خواکې پولیس سره یوه کتابچه وه چې شاید یادابښتونه یې اخستل. ویلسن لرې ولاړ او ژړل یې، یو څو کسان ترې چاپیره ولاړ په اوږه ورته لاسونه ږدي او ډاډ ورکوي، خو ویلسن نه څه لیدل او نه څه اوریدل، هغه بس هم دا چغې وهلې؛ اوه...زما...خدایه.ټام سر راپورته کړ او ګراج کې یې شاوخوا کتل.

- ته څه غواړې ملګریه؟ پولیس، ټام نه وپوښتل.

- څه شوي؟ زه غواړم پوه شم.

- یو موټر ووهله او مړه شوه.

- په هماغه ساعت مړه شوه؟ټام یې خبره تکرار کړه.

- ښځې سرک ته منډه کړه، د سپي زوی موټر هم ونه دراه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هلته دوه موټرې وې، یو موټر راروان او بل روان و. مایکل پولیس ته وویل.

- چیرته روان و؟ پولیس وپوښتل.

- هر یو په خپله لاره روان و. هغه سړي د مړي په لور اشاره کوله خو لاسونه یې بیرته نیمایي کې راستانه کړل؟ هغې رامنډه کړه او هغه موټر چې نیویارک نه راروان و، د هغه موټر مخې ته ورغله، زما په خیال د موټر سرعت ۷۰،۶۰ کې و.

- ددې ځای نوم څه شی دی؟ پولیس وپوښتل.

- نوم یې راته نه راځې.

یو باسلیقه تور سړی خواکې ودرید.

- هغه موټر زیړ رنګ و، غټ زیړ موټر و او نوی هم و.

- ټکر دې خپله ولید ؟پولیس ترې وپوښتل.

- نه...خو هغه موټر زما مخې ته راغی، هلته یې سرعت زیات شوی و. اتیا نوي کې روان و.

- دلته راشه او نوم دې راته ووایه.

یو څه خبرې د ننه ویلسن هم واوریدې.

- تاسو مانه پوښتنه وکړئ چې کوم ډول موټر و، زه پوهیږم چې کوم ډول موټر و. هغه ټام ته وکتل، هغه زر د ویلسن خواته راغی او د هغه مخې ته ودرید او د مټه یې ونیو.

- لږ ځان قابو که... ویلسن، ټام ته په ځیر ځیر کتل.

- واوره ! ټام ورته ویل، هغه یې لږ ولړزاوه؛ زه همدا اوس نیویارک نه راغلم، ما درته هماغه موټر راوسته، ما چې درسره خبره کړې وه. هغه زیړ موټر، کوم چې ماسره ماسپښین و، هغه زما نه و، پوی شوې؟ ما

هغه موټر ماسپښین نه دیخوا نه دی کتلی.

یواځې زه او توری دومره نږدې وو چې د هغه خبرې مو واوریدې، خو د پولیس هم لږ شک راغی.

- څه خبره ده؟ پولیس وپوښتل

- ملګری مې دی.ټام، پولیس ته سر وروواړوه خو ویلسن یې لا لاسونو کې نیولی و. دا وایي چې هغه موټر پیژني...غټ زیړ موټر و. پولیس په شکي سترګه ټام ته وکتل.

- او ستا موټر کوم قسم رنګ لري؟

- زما خو آبي دوه کسي موټر دی.

- مونږ همدا اوس نیویارک نه راغلو. ماورته وویل، یو کس چې مونږ پسې راروان و، زما خبره تایید کړه. ویلسن یې لکه د ماشوم راپورته کړ ټام هغه دفتر ته ننویست، په څوکۍ یې کیناوه او بیرته راووت

- یو کس ورشئ او ورسره کینئ. دوه کسه مجبوره او په نه زړه کوټې ته ورغلل. ټام هغوی پسې دروازه بنده کړه او زما خواته راغی او راته یې وویل؛ راځه چې ځو.

ټام له صحنې ځای نه په ورو راووت، خو د پیښې ځای پناه کیدو وروسته په سرعت روان شو. شیبه کې سترګې ډکې شوې او سترګې یې موښلې،

- څه بیغیرته انسان، لږ خو به دې موټر ودرولی و.

❋❋❋

ټام موټر کور کې ګراج مخې ته ودراوه او دوهم منزل ته یې وکتل، دوه کړکۍ له ورایه ښکاریدې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډیزي کورته راغلې ده. هغه وویل. کله چې مونږ کورته راورسیدو ، هغه وویل؛ ما باید تر کوره رسولی وی، نیک ! نن شپه مونږ هیڅ نه شو کولای. د هغه خبرو کې بدلون ښکاریده، هغه جدي و. زه به چاته ووایم چې تاته یوه ټیکسي راوغواړي او تا تر کوره ورسوي او دلته انتظار نه ښه ده، ته او جورډن لاړ شئ که اشپزخانه کې مو څه لګیدل، هغه د کور دروازه خلاصه کړه

- راځه دننه.

- نه خیر ویسې. خو زه به ډېر خوښ شم که د ټیکسي غم دې راته وخوره. زه بهر انتظار کوم. جورډن خپل لاسونه زما لاسونو کې راکړل

- راځه دننه ځو ، نیک !

- نه، مننه..

زه لږ ناروغ غوندې وم، ما غوښتل یوائې واوسم، خو جورډن یوه شیبه نوره هم تم شوه،

- تر اوسه خو لا نهه نیمې بجې دي. هغې وویل.

په ما دې لعنت وي چې زه دې بیا دننه لاړ شم، ما په یوه ورځ کې ډېر څه ولیدل او ناڅاپه په دې دریځ کې جورډن هم شامله شوه. ما یوه شیبه خپل سر لاسونو کې نیولی ګنګس ناست وم، بیا مې واوریدل چې د کارکونکو مشر یو چاته د ټیکسي لپاره زنګ وهي. جورډن هم تریو تندی دننه لاړه، زه د دروازې په لور روان شوم، هملته به ټیکسي ته انتظار وباسم.

زه شل متره هم لرې نه وم تللی چې خپل نوم مې واوریده او ورسره ګیټس بي د بوټو د منځ نه راووت، زه باید هغه وخت ډېر حیران شوی وم. خو د سپوږمۍ په رڼا کې مې یوائې د هغه ګلابي دریشي ته پام شو.

- ته څه کوې دلته؟ ما وپوښتل.

- بس هم دلته ولاړ وم زوړ یاره !

په یو نظر خو دا ډېر سپک کار دی. ما باید فکر کړی وای چې هغه به دا کور ولوټي خو زه د ګناهګارو څیرو په لیدلو عادي وم، لکه د وولف شیم څیره

- په لاره کې خو څه ستونزه نه وه پیښه شوې؟ شیبه وروسته یې وپوښتل.

- هو...هغه زړه نا زړه کیده.

- څوک خو پکې مړ شوی نه و ؟

- هو...

- ما همدا فکر کاوه، ما ډیزي ته ویلي و. ما همدا فکر کاوه. او دا ښه وي چې ټکان یو دمې راشي. هغه دا سې لګیا و لکه یوائې چې د ډیزي خبرې فرق کوي.

- زه غربي جزیري ته په بل سرک تللی وم او خپل موټر مې ګراج کې پریښود. زه فکر نه کوم که مونږ چا لیدلي یو. خو زه ډاډمن یم چې مونږ چا نه یو لیدلي.

په دې وخت کې مې تري زړه ډېر بد شو او ډېره غوسه مې هم ورته راغله، د ډېرې غوسې نه ورته غلی ولاړ وم.

- هغه ښځه څوک وه؟ هغه وپوښتل.

- د هغې نوم مارټل ویلسن و ، خاوند یې هملته ګراج درلود ، دا شیطاني پیښه څنګه رامنځته شوه؟

- ما غوښتل چې هغې نه اشترنګ... ما غوښتل اشترنګ تاو کړم. خبره یې منځ کې پرې شوه او ما ته حقیقت را څرګند شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- موټر ډيزي چلوه...؟

- هممم... هو. يوه شيبه وروسته يې وويل؛ خو زه به وايم چې موټر ما چلاوه، ته خو خبر يې چې مونږ نيويارک نه راتلو نو هغه ډېره هيجاني وه او هغې فکر کاوه چې موټر چلولو سره به يې ماغزه لږ په ارامه شي، خو هغه ښځه يو ناڅاپه زمونږ مخې ته راغله، دا هرڅه يوه شيبه کې رامنځته شول، ماته داسې ښکاريده لکه هغې چې مونږ ته اشاره کوله او هغې مونږ سره خبرې کول غوښتل. لومړى ډيزي موټر د ښځې نه بچ او د مخامخ راروان موټر په لور تاو کړ او بيا يې د وارخطاى نه بيرته د هغې په لور اشترنګ ووهه. تر څو چې زما لاس اشترنګ ته رسيده نو ښځه مې په هوا وليده، زما په فکر هماغه شيبه کې وژل شوې وه.

- هغه په مينځ دوه شوې وه.

- ماته يې مه يادوه، زوړ ياره! هغه ټکان وخوړ؛ ما غوښتل د ټکر مخه ونيسم، نو لاسي بريک مې راکش کړ، خو ګټه يې نه وه، له هغې وروسته زه خپله موټر ته کيناستم، هغه به سبا پورې ښه شي، بس زه همدلته انتظار کوم او ګورم که چيرې ورته ټام د نن ماسپښين بحث باره کې څه کم عقلي کوي نو زه به يې مخه ونيسم. هغې خپل ځان کوټه کې بند کړى دى. که چيرى ټام څه حماقت کوي نو ما هغې ته ويلي چې څراغ روښانه او بيا مړ کړه.

- هغه به ورته هيڅ هم ونه وايي. ما ورته وويل.

- زه په هغې باور نه لرم، زوړ ياره!

- ته به تر کومه انتظار کوې؟

- ټوله شپه که ضرورت وي، تر هغه مهال به هغوى ويده شوي هم وي.

يوه نوي خبره مې ذهن ته راغله، که چيرې ټام خبر شي چې موټر ډيزي

چلوه، هغه به فکر کوي چې دواړه خبرې څه تړاو لري، هغه د هرڅه باره کې فکر کولاى شي. ما د ډيزي کور ته ور وکتل، يوائې دوه خونو کې څراغونه بل ول.

- ته صبر وکه زه ګورم چې څه خو شته نه... ما د کړکيو نه غلي وکتل، برنډه کې هماغسې څراغونه لګيدلي وو لکه درې مياشتې وړاندې چې زه ډوډۍ لپاره رابلل شوى وم... اشپز خانه کې ډيزي او ټام يو بل ته مخامخ ناست وو، تر منځ ميز باندې يخ سورکړې چرګ او دوه بوتله شراب ايښي وو. يو ځل به ورته ډيزي بره وکتل، ټام ورته خبرې کولې او هغې ورته سر خوځاوه.

هغوى خوشاله نه ښکاريدل، هغوى د چرګ او يا د شرابو نه هيڅ نه و خوړلي او دواړه خفه هم نه ښکاريدل. کله چې برنډې نه رابښکته شوم، بهر نه مې د ټکسي غږ واوريده او ګيټس بې همله ولاړ انتظار کاوه.

- هر څه خو سم دي؟ هغه بې کراره وپوښتل.

- هو... هر څه سم دي. ما زړه نا زړه وويل؛ ښه ده چې لاړ شې او لږ خوب وکړې.

هغه سر خوځاوه.

- زه همدلته انتظار کوم تر څو ډيزي په ارامه خوب وکړي... ښه شپه زوړ ياره!

هغې خپل لاسونه کورتۍ جيب کې ننباسل او يو ځل بيا د بوټو ترمنځ پټ ودريد او په ځير ځير يې کوټې ته کتل. زه مجبوره شوم، هغه مې هملته د سپوږمۍ په سپينه رڼا کې پريښود، هغه د څه انتظار کاوه او څه شي ته يې کتل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتم څپرکی

ماټوله شپه خوب ونه شو کړای. زه لږ ناروغ هم وم، که سترګه به مې پټه شوه نو وحشي او ویرونکي خوبونه به مې لیدل. سهار سپیده داغ مهال د موټر غږ اوریدو سره له ځایه پورته شوم، کالي مې بدل کړل او د ګیټس بې کور ته روان شوم، زه پوه شوم چې همغه دی. ما غوښتل د سهار کیدو نه وړاندې ورسره وګورم او د یو څه باره کې خبرداری ورکړم ځکه د سهار رارسیدو پورې به ډېر ناوخته شي.

د هغه کورته ورننوتم، باندینۍ دروازه خلاصه وه. دننه لاړم، دهلیز کې الماری ته ډډه وهلی ځوړند ولاړ و، لکه ټوله شپه چې یې خوب نه وي کړی.

- هیڅ ونه شول. هغه په مړاوي غږ وویل.... زه تر څلورو بجو هملته ولاړ وم، بیا هغه کړکۍ ته راغله، یوه شیبه ولاړه وه او بیا یې څراغ مړ کړ.

د هغې کور ماته هیڅکله دومره ستر نه وښکاره شوی، په هماغه

سهار چې مونږ سګرټ څکولو لپاره یوې کوټې ته لاړو. خو اوس هر ځای ګردونه پراته ول او کوټه ګردجنه وه لکه د څو ورځو راهیسې چې صفایي نه وي شوې.

- ته باید دا ځای پریږدې. ما ورته وویل.... دا ښکاره خبره ده چې هغوي به ستا موټر تعقیب کړي وي.

- اوس دا ځای پریږدم؟ زوړ یاره !

- یوې اونۍ لپاره اټلانټیک یا مونټیریل ته لاړ شه.

هغه زما خبرې باره کې هیڅ فکر ونه کړ، هغه ډېزي نه شوه پریښودی، تر څو هغه پوه شي چې ډېزي به څه پریکړه وکړي. هغه یوه اخیري هیله راټینګه کړې وه او ما هغه یواځې نه شو پریښودی. دا هغه سهار و چې هغه ماته د خپلې ځوانۍ او د ډان کوډي سره د یو ځای کیدو کیسه کړې وه. دا کیسه یې راته ځکه کوله چې هغه د ټام پر وړاندې دښمنۍ کې ماتې خوړلې وه. زما په فکر هغه اوس په هر څه اعتراف کړی و، پرته د څه پټ ساتلو خو هغه ډېزي سره خبرې کول غوښتل.

ډېزي د هغه په ژوند کې لومړنۍ ښایسته جینۍ وه، په مختلفو ناڅرګندو استعدادونو درلودلو سره هغه د هر چا سره اړیکې نه درلودې. د هغه د زړه یواځینۍ غوښتونکي انجلۍ وه. هغه د ډېزي کورته په لومړي ځل د څه نورو افسرانو سره د ټایلر کیمپ نه تللی و او بیا وروسته به یواځې ورتلو. هغه ډېر خوښ بریښېده، هغه لا تر اوسه په داسې کور کې نه و پاتې شوی. هلته یو پوخ راز پروت و، یو څو کوټې بره د اوسیدو لپاره ښایسته او یخې وې او یو څه په زړه پورې کړنې به د همغې کوټو مخې دهلیزونو کې تر سره کیدې، کله چې به ډېزې او ګیټس بې کور کې یواځې پاتې شول، هغې ته یې هم ډېر خوند ورکاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډېرو نورو سړيو هم ډيزي خوښيده، نو ځکه د همدې افسر په زړه کې د ډيزي لپاره ارزښت نور هم زيات شوی و.

خو هغه پوهيده چې د ډيزي په کور کې د هغه شتون تصادفي و، خو بيا هم جی ګيټس بي لپاره د آينده زمانت چا ورکاوه، هغه دا مهال يو تش لاسی ځوان و چې د هغه په دريشي لګيدلي ستوري او نښې هر مهال ترې اخيستل کيدای شوې. ګيټس بې د هماغه مهال نه دوخت نه ګټه اخستل پيل کړي ول، هغه څه يې چې کولای شول تر لاسه يې کړه. په بې مسلکۍ او په نه تجربې...

هغه ځانته په ټيټه سترګه ونه کتل. اګر چې د هغه شاته يې د کورنۍ يو غړی هم نه و ولاړ، هغه پوهيده چې ډيزي ډېره فوق العاده جينۍ ده خو هغه په دې نه پوهېده چې يوه فوق العاده جينۍ څه ته وايي؟ ډيزي خپله شتمنه کور کې ورکه وه. ګيټس بې يې هېر کړی و، خو ګيټس بې ورسره په خپلو خيالونو کې واده هم کړی و.

کله چې دوه ورځې وړاندې هغوی يو بل سره وکتل، ګيټس بې بې ساه و، لکه دا جفا چې همغې کړې وي.

-زه تاته هيڅ نشم ښوولای چې زه څومره حيران وم کله چې زه په ځان پوه شوم چې ورسره مينه لرم. ما به کله کله دا فکر کاوه چې شايد هغه مې پرېږدي خو هغې هغه مهال دا سې ونکړل، ځکه هغې ما سره مينه لرله. هغې دا فکر کاوه چې زه به په ډېر څه پوهيږم خو خبره يوائې دلته وه چې زه په مختلفو شيانو پوهيدم...نو بيا... خبره تر دې راورسيده، حرص مې کم شو او د هغې په مينه کې شيبه په شيبه ورډننه کيدم او بيا مې د هيڅ شي پروا نه درلوده. د لويو کارونو کولو څه ګټه وه؟ که ما هغه وخت کې هغې ته د راتلونکې باره کې خبرو کولو نه خوند اخسته.

په اخري ما سپښين يې چې کله ډيزي نه خدای پاماني اخسته، هغې سره خوا کې ناست و، لاسونه يې پرې اچولي و، د مني يخه ورځ وه. په کوټه کې اور بل و، د هغې اننګې سره شوي ول. ډېره شيبه وروسته هغه لږه وخوځيده او د ګيټس بې مړوند دمه وليده او بيا توره تياره کې خوله په خوله شول. هغه ما سپښين دواړه خوبوړي شول، هغوی په مياشت کې هم دومره سره نه و يوځای شوي او نه يې هم يو د بل سره دومره خبرې کړې وې. او بيا يې د هغې په اوږه سر ايښی و او د هغې نرمو ګوتو سره يې لوبې کولې او بيا هغه ويده شوی و.

***

هغه په جګړه کې ډېر په ميړانه وجنګيد، د اوربند نه وروسته يې غوښتل چې کورته لاړ شي خو د څه غلط فهمۍ له وجې هغه اکسفورډ ته وليږل شو. هغه خفه و، ځکه د ډيزي د خطونو نه د نا اميدۍ او مايوسۍ بوی راتلو. ډيزي به ترې پوښتل چې ولې نه شي کولای کور ته راشي، ډيزي باندې هم بهرني فشارونه پراته ول. هغې ورسره ليدل غوښتل او د ګيټس بې شتون ته يې اړتيا درلوده.

دا سې وخت هم شو چې ډيزي به ډېرو سړيو سره کتل ځکه د هغې د يوائې والي ترخې شيبې اخري حد ته رسيدلې وې، چې هماغه پسرلي کې ټام بکنن راورسيده. ټام د يو ښاغلي په څېر و. ګيټس بې ته خط هملته په اکسفورډ کې ورسيد.

ما ورنه وپوښتل، چې هغه خط کې څه ول چې ډيزي ته د واده په شپه رسيدلی و.

-د جګړې ختميدو نه وروسته نشم کولای درشم، ماته لږ صبر وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځان نه څه جوړ کړم.

رڼا لږه خپره شوې وه، مونږ لاندینۍ کړکۍ هم پرانستې وې، مرغیو ونو کې چغې شروع کړې وې. نرې شمال سهار وختې لږ یخ غوندې و او د ګرمۍ د ختمیدو زیری یې راکاوه.

- زه فکر نه کوم چې هغې به ټام سره مینه کړې وي.

ګیټس بي د کړکۍ نه سر راوګرځاوه او ماته یې داسې راکتل لکه چیلینج راکوي چې ته ترې هم انکار نه شې کولای.

- تاته یاد شي زوړیاره ! پرون ماسپښین ډېره وارخطا وه، هغې ځکه داسې خبرې وکړې چې ټام ویرولې وه. او بیا هغه هیڅ نه پوهیده چې څه وایي.

هغه غمجن کیناست.

- هغې کیدای شي هماغه دقیقه ورسره مینه کړې وي چې کله یې واده و او هغې نه ډېره مینه ماسره لري، ته خو پوهیږې؟

سهار نهه نیمې بجې وې، مونږ چای څښلې وې، بهر برنډه کې ناست وو. تېره شپه لکه موسم بدلیدونکې شپه وه او نن سهار یې ښښې ښکاریدې، باغوان چې د ګیټس بي پخوانیو کارکونکو نه و، رانږدې شو.

- ښاغلې ګیټس بي ! نن به حوض اوبو نه ډک کړم، پاڼې نور په رژیدو دي او بیا پیپونه بندیږي.

- لږ وروسته یې ډک کړه.

ګیټس بي ماته مخ راواړوه: ته پوهیږې زوړیاره ! ما په دې حوض کې ټول اوړی نه دي لمبلي.

ما خپل لاسي ساعت ته وکتل او په نه زړه پاڅیدو کې شوم.

- زما ریل ته دولس دقیقې پاتې دي... ما نه غوښتل چې ښار ته لاړشم او نه مې هم کار ته زړه کیده. یو څه چې زما زړه یې غوښتل چې ګیټس بي یوائځې پرینږدم. ما نه ریل پاتې شو او بیا ورپسې بل هم، ترڅو مې ځان تلو ته برابروه.

- زه درته بیا زنګ وهم. ما ورته وویل.

- سمه ده، زوړ یاره !

- غرمه شاوخوا دې احوال اخلم. هغه هم ماسره په زینو کې راښکته شو.

- زه فکر کوم ډیزي به هم ترغرمې راته زنګ ووهي. هغه ماته د اندیښنې نه په ډک نظر وکتل لکه چې زه یې خبره تایید کړم.

- زه هم ګمان کوم...

- ښه، خدای پامان.

مونږ سره لاسونه ورکړل او زه ترې روان شوم. لږ وړاندې لاړم، یوڅه مې رایاد شول.

- هغوی ټول بې کاره پرزې دي، هیڅوک پکې ستا ارزښت نه لري. ما د لرې نه په چغه ورته وویل.

زه تل ډېر خوشالیږم چې ما ورته داسې ویلي و، ځکه دا زما هغه سره یوائینۍ خواخوږي وه، د اول نه تر اخره پورې مې د هغه هره خبره رد کړې او یا مې پکې خو راویستې ده. لومړی یې په درنښت سر وخوځاوه او بیا د هغه په مخ کې ځلانده او پوهیدونکې موسکا خپره شوه لکه دا ټول وخت چې مونږ دواړه په یوه ستره ماجرا کې ښکیل وو، هغه اوس هم هماغسې ښایسته لباس پر تن و، لکه ما چې نن نه درې میاشتې وړاندې د همدې کور په محفل کې لیدلی و، زینو کې ولاړ او خلکو ته یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پاماني لپاره لاسونه رپول.

ما د هغې میلمه پالنې نه مننه وکړه، مونږ ټولو باید د هغې میلمه پالنې نه مننه کړې وای، هغه هملته ولاړو.

- خدای پامان. ماورچغه کړه،... سهار چای ډېر خوند وکړ، ګیټس بي !

❋❋❋

کار ځای ته تللی وم، کار ته مې زړه هم نه کیده، په همدې کې پریشانۍ وړی وم. غرمې نه لږ مخکې د ټیلیفون غږ سره راپورته شوم، تندي نه مې خوله وچه کړه. جورډن بیکر ټیلیفون کړی و. هغې به زیاتره وخت ماته په دې مهال زنګ وهه. په هره حال د هغې غږ اوریدو سره به لږ تازه شوم، لکه په ګرمه ګرمۍ کې خدایي یخ شمال د کړکۍ خلاصولو سره راننوځي، خو دا ځل د هغې غږ وچ او زیږ معلومیده.

- ما د ډیزي کور پریښود، زه هیمپ سټیډ کې یم او نن ماسپښین سوت المپټن ته روان یم. دا خو اصولي خبره وه چې هغې د ډیزي کور پرېښی و خو دې خبرې زه وځورولم او ورپسې خبرې لا پسې غمجن کړم.

- تېره شپه دې راسره سلوک سم نه و.

- دا نو بیا څه فرق کوي؟

- په هر حال غواړم وګورم درسره...

- زه هم غواړم درسره وګورم.

- فرض که زه نن سوت المپټن ته لاړه نه شم او نن ماسپښین ښار ته درشم.

- نا ، زه فکر نه کوم چې نن ماسپښین به سم وي.

- ښه، نو...

- نن ماسپښین امکان نه لري..."مونږ یوه شیبه په همدې خبرې وکړې او بیا زمونږ خبرې ختمې شوې، زه پوه نشوم چې مونږ دواړو کې چا غوږی مخکې کیښود. خو زه یې کیسه کې نه وم.

څو دقیقې وروسته مې د ګیټس بي کور ته زنګ ووهه، خو ټیلیفون بوخت راته. ما درې څلور ځله هڅه وکړه. خپل مهال ویش مې وکوت او درې نیمو بجو ریل کې مې د تلو اراده وکړه. بیا په خپله سپرنګي څوکۍ اوږد وغزیدم، ما غوښتل فکر وکړم، دا مهال غرمه وه.

❋❋❋

جورج ویلسن خو ټوله شپه د ښځې د بیلتون په ویر تېره کړې وه.ملګري تر سهار درې بجو پورې ورسره وو، تر هغه مهال لږ غلی شوی و او د زیړ موټر باره کې یې خبرې کولې. هغه همدا پوښتل چې زیړ موټر د چا و؟. هغه د خبرو په منځ کې بیا په ژړا شو: اوه... زما خدایه...او زما خدایه... مایکل یې د فکر بدلولو لپاره ورته وویل:

- څومره وخت مو د واده کیده؟راشه دلته، یوه شیبه کینه ! زما پوښتنې ته ځواب راکه، د واده دې څومره وخت کیده؟

- دولس کاله...

- ماشومان دې درلودل؟ جورج ! سم کینه، ما درنه پوښتنه کړې ده، بچې دې شته که نا ؟

خو هغه یې په خبرو سر نه خلاصوه. جسد لا تر اوسه هملته پروت و. مایکل مجبوره شو ، خواته ورغی، ورسره کیناست.

- تر اوسه کومې کلیسا ته تللی یې؟ جورج ! یا ډېر وخت کیږي نه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللی؟ که کومې کلیسا ته زنګ ووهم او تا لپاره یو پادري راوغواړم تر څو تاته لږې خبرې وکړي، سمه ده؟

په دې کې د هیڅا کارنشته؟

- ته باید کلیسا ته لاړ شې جورج ! او بیا داسې وختونو کې تلل اړین وي، ولې تا کلیسا کې واده نه وکړی؟ جورج، زما خبرې ته غوږ شه، تا کلیسا کې واده نه وکړی؟

- هغه ډېر پخوا و...

د هغه خبرو پرې کوم مثبت اثر نه کاوه. بیا یې سر راجیګ کړ، سربداله غوندې ښکاریده.

- هغه روک وګوره. ویلسن وویل او میز ته یې اشاره وکړه،

- کوم روک؟ مایکل ځنې وپوښتل.

- هغه برنی، هغه یو. مایکل روک خلاص کړ. روک کې دننه یو شی ټوټه کې تاو و.

- دا شی؟ مایکل هغه شی لاس کې نیولی و، هغه ته یې اشاره وکړه، ویلسن ورته د سر په خوځولو هو وویل.

- ما پرون ماسپښین پیدا کړه، زما ښځې سره وه. هغې ماته ددې باره کې ویل خو ما یې خبرې ته غوږ ونه نیو.

- ستا ښځې راوړی و ؟

- هغې خپله الماری کې ایښی و. مایکل پرته د څه ویلو هغه شی ویلسن ته ورکړ، د مایکل په وینا هغه شی درونده غوندې ښکاریده. ویلسن ځان سره لګیا و: یارانه یې ورسره وه او بیا همدې ووژله..

- چا ووژله؟

- ماته پته ولګیده.

- ته ناروغ شوی یې، جورج ! ته د فشار لاندې یې او ته نه پوهیږې چې څه وایې. ته سهار پورې صبر وکړه...

- هغې ووژله...

- دا خو یو ټکر وو کنه.

ویلسن د نا په ویلو سر خوځاوه، هغه سترګې بندې کړې او خوله یې خلاصه وه: هممم...

- زه پوهیږم چې هیڅاته بد نه رسوم، خو چې کله زه پوه شم بیا پوهیږم چې څه باید وکړم. په موټر کې هماغه سړی و، زما ښځې ورسره خبرې غوښتې او هغه ونه درید، زما د ښځې یار او قاتل...

- ستا ښځه څنګه داسې کولای شي؟

- هغه ډېره ژوره وه... ویلس وویل.

❋❋❋

سهار شپږو پورې مایکل هم خپل کور ته تللی و. ویلسن هغه وخت کې غلی و، خو کله چې مایکل څلور ساعته وروسته راپاڅیده او د ویلسن ګراج ته راغی نو جورج ویلسن تللی و.

درې ساعتونه کیدل چې ویلسن نا درکه و. پولیسو چې د مایکل له خولې یې اوریدلي و، چې ویلسن ویلي و کس به پیدا کوم. هغه وتلی و او د زیړ موټر باره کې یې پوښتنې کولې، بیا ماسپښین دوه نیمو بجو پورې غربي جزیرې پورې رسیدلی و او هلته یې د چا نه د ګیټس بي د کور پوښتنه کړې وه. او بیا له هغې وروسته یې د ګیټس بي نوم وپیژنده.

❋❋❋

ماسپښین دوه بجې وې، ګیټس بي خپل د لمبلو لباس پر تن کړ او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړي ځل لپاره یې غوښتل چې حوض کې ولامبي. د کارکونکو مشر ته یې ویلي و که چا ټیلیفون وکړ نو حوض ته دې یې راوړي. لږه شیبه یې حوض ته کتل او بیا یې پکې ځان ور وغورځاوه، د کارکونکو مشر ورته ویل تر څو ورسره کومک شي ځکه د هغه طبیعت سم نه ښکاریده، خو هغه د نا په ویلو سر وخوځاوه. نن ورځ ټیلیفون ته ځواب ویل او ګیټسبي ته خبر ورکول د کارکونکو د مشر لومړیتوب و.

زما په خیال ګیټسبي خپله هم باوري نه و چې ډیزي به ورته ټیلیفون وکړي او کیدای شي نور یې کیسه کې هم نه وي. که چیرته دا صحي وي نو هغې باید دا احساس کړی وی چې د ژوند خوږې شیبې یې له لاسه ورکړي او د ستر قیمت په بدله کې یې د یو نیمګړي خوب پوره کولو باندې برباد کړ.

د کارکونکو مشر د ډزغږ واورید، هغه وروسته ویل چې د داسې پیښې مخنیوي لپاره یې څه چمتو والی نه درلود او یا دا یې فکر کی هم نه راتلل چې داسې څه به پیښیږي. زه د ښار نه نیغ د ګیټسبي کور ته لاړم. خو هغوی پوه شوي ول او زه هم باوري وم، مونږ څلور واړه، زه، موټروان، د کارکونکو مشر او زوړ باغوان حوض سره ولاړ وو.

هلته هر څه پرکاله وو، یواځې د اوبو خوځښت و چې د یوې خوا تازه اوبه حوض ته ننوځي او بل سوري کې تری ووځي، هلته اوبو کې بې سکه پروت و، د هغې سیوری د اوبو په تل کې ښکاریده، د حوض اوبو خپل رنګ بدل کړی و، که څه هم تازه اوبو د زړو اوبو ځای نیوه خو لا پکې سور رنګ له ورایه ښکاریده، د حوض بل سره ته په شنو وښو کې د ویلسن جسد هم پروت و او پیښه په هماغه شیبه کې سر ته رسیدلې وه.

هماغه شیبه مې ورته دفتر نه ټیلیفون کړی و، هماغه شیبه ویلسن

تمانچه په لاس ګیټسبي ته د حوض سر ته ولاړ و، هماغه شیبه ګیټسبي د حوض نه د راوتو په حال کې و تر څو د هغه په خیال د ډیزي ټیلیفون ته ځواب ووایي، هماغه شیبه ویلسن هغه د شا له لوري په چپه اوږه وویشت او هماغه شیبه ویلسن تمانچه په خپل سر ږدي او ځان وژني.

ما ټیلیفون کې د دوه ډزو غږ هم واورید، خو بیا ټیلیفون ته څوک رانغی، د کارکونکو مشر وړاندې تر دې چې ویلسن ته ځان ورسوي، هغه خپل کار ویستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهم څپرکی

دوه کاله وروسته مې هماغه ورځ او هاغه شپه بلکې ورپسې څو ورځې مې ډېرې ښې يادې دي. پوليس، عکاسان او اخبارونو والا سړي د ګيټس بي کور مخې ته ډله ولاړ وو. د ډېرو رسنيو راپورونه اکثره د پيښو پورې اړوند او ناسم وي. کله چې مايکل شاهدي ورکوله هغې ويلي و چې ويلسن خپله ميرمنه باندې شکمن شوی و، خو کيټيرين چې د ويلسن خينه وه، د هغې په وينا چې خپله خور يې هيڅکله ګيټس بي سره نه وه ليدلې. هغې خپلې اوښکې د سمال باندې وچولې. د همدې څېړنو پر بنسټ دا ثابته شوې وه چې ويلسن د ډېر خفګان له کبله مغزي توازن له لاسه ورکړی و او د سم او غلط توپير يې نه شو کولای ځکه داسې يوه کړنه يې ترسره کړه.

ما خپل ځان د ګيټس بي په خوا کې ډېر يواځې وموند، ما سره نور هيڅوک نه و ولاړ. کله چې ما غربي جزيرې کې رسنيو ته د ګيټس بي د مرګ باره کې خبر ورکړ، نو د ګيټس بي په اړوند هره پوښتنه ما ته راجع

شوه. اوله کې زه حيران او کشمکش کې وم، خو کله چې مې هغه خپل کور کې بې ساه او بې سده پروت وليد، نو شيبه په شيبه به مې ځان مسول ګڼه، ځکه نور هيچا پکې دلچسپي نه اخسته...

د هغه د مرګ نه يو ساعت وروسته مې ښه په ډاډه زړه ډيزي ته زنګ ووهه، خو هغې او ټام په هماغه ماسپښين خپل سامان سره د کوره وتي وو او يا کيدای شي د ګيټس بي مرګ نه هم خبر شوي او بيا تللي وي.

- هيڅ کومه پته يې نه ده پريښې؟

- نا...

- څه يې ويلي کله به بيرته راستنيږي؟

- نا...

- څه معلومات درته شته چيرته به وي؟ څنګه هغوی سره اړيکه نيولی شم؟

- زه نه يم خبر، نشم ويلای.

د ډيزي له لورې ناهيلی شوم. ما غوښتل ګيټس بي لپاره څوک نزدې راپيدا کړم. ما غوښتل چې د هغه کوټې ته لاړ شم چيرته چې هغه پروت دی او هغه ته ډاډ ورکړم: يو څوک درته پيدا کوم، ګيټس بي! ته غم مه کوه، بس په ما باور ولره زه به درته څوک پيدا کړم...

د ښاغلي وولف شيم نوم کتابچه کې نه و. د کارکونکو مشر د هغې دفتر شميره راکړې وه خو کله مې چې دفتر ته زنګ ورووهه، پنځه بجو نه تيرې وې، ټيليفون ځوابولو لپاره يو څوک پيدا شو،

- ته بيا ټيليفون کوې؟

- ما درې ځله وړاندې هم زنګ وهلی، ډېره ضروري ده...

- وبښئ اوس هيڅوک نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بیا لاړم کوټې ته، د یوې شیبې لپاره مې فکر کاوه چې بل څوک به داسې پیدا کړم، ګیټس بې یو اځې پروت دی او خبرې یې زما مغزو کې تاویږي،

- ما ته وګوره، زوړیاره ! یو څوک خو راته پیدا کړه، ته خپله پوره هڅه وکړه، زه یو اځې دا هرڅه نشم زغملای.

یو څو کسانو ما نه پوښتنې کولې، خو زه په مات زړه بره لاړم، ګیټس بې ماته د خپل مور او پلار باره کې هم نه و ویلي چې ژوندي به وي که څنګه؟ خو هلته د هغه په کور کې هیڅوک نه وو، پرته د ډان کوډي د انځور نه.

راتلونکې سهار مې د ګیټس بې ناظر ته یو خط ورکړ او نیویارک ته مې ولیږه تر څو وولف شیم ته خبر ورکړي، هغه نه مې وغوښتل تر څو د هغه کورنیو غړو باره کې راته وو ایي او پرته د ځنډه نه راشي. زه ډاډه وم چې هغه به اخبار کې د خبر لیدو سره راشي، هغسې ډاډه چې ډیزي به غرمې نه وړاندې زنګ ووهي، خو نه هم زنګ راغی او نه هم وولف شیم رامعلوم شو.

...ښاغلې کیرووي، دا زما د ژوند تر ټولو غټه غمیزه او غټ ټکان و او په حقیقت کې پرې باور هم نشم کولای. داسې احمقانه کار چې هغه سړي کړی دی باید مونږ ټول ورته په فکر کې شو. زه اوس نشم راتلای، ځکه دلته ډېر ضروري کار ونه لرم او ځان ترې خلاصولي نشم. که زما په اړوند هر څه خدمت وي بیا وروسته ویلی شې. زه نه پوهیږم چیرته یم خو چې کله داسې خبر واورم بیا ډېر خفه کیږم.

په درنښت

مئیر وولف شیم

کله چې ما سپښین زنګ راغی، سړي وویل چې شیکاګو نه څوک خبرې کوي. ما بیا هم فکر کاوه چې ډیزي به وي، خو په غوږي کې مې د یو سړي اواز واوریده.

- سلیګل خبرې کوم...

- ښه..."غږ نا اشنا ښکاریده.

- عجیبه خبر و کنه؟ زما زنګ درغلی و؟

- کوم زنګ نه دی راغلی.

- ځوان پارکز ستونزه کې دی، هغه زر زر لګیا و، هغوی هغه د خرڅلاو میز خوا کې نیولی و. هغوی ته چا د نیویارک نه خبر ورکړی و، ته ترې څه احوال لرې...

- هیلو... ما یې خبره ورپرې کړه: غوږ ونیسه، زه ښاغلی ګیټس بې نه یم، ښاغلی ګیټس بې مړ شوی دی.

یوې شیبې لپاره هغه چپ و، بیا یې لکه چې تیلیفون بند کړی و.

***

زما په خیال نن دریمه ورځ وه. د مینیسوټا نه د هینري ګیټز په نوم یو تیلي ګرام راورسید، هغې کې یو اځې دومره لیکل شوي و چې همدا اوس درروان شوم او جنازه یې تر راتګ وځنډول شي.

هغه د ګیټس بې پلار و، یو جدي زوړ سړی و، هغه ډېر بې وسه او تشویش کې ښکاریده، د سپټمبر په معتدله موسم کې یې غټه چپنه اغوستې وه. ما د هغې نه بیګ او چترۍ واخستل، هغه ډېر ستړی ښکاریده. ما د موسیقۍ خونه کې کیناوه او ترې ووتم تر څو ورته خوراک لپاره څه راوړم. خو هغه هیڅ ونه خوړل، خو یو ګیلاس شودې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په رپیدلي لاس واخستې.

- ما د شیکاګو اخبار کې ولیدل. هغه وویل: د شیکاګو هر اخبار سر خط همدا و، ما چې وکتل بس راروان شوم.

- زه نه پوهیدم چې تاسو سره څنګه اړیکه ونیسم.د هغه سترګې لکه هیڅ چې نه ګوري او په پرله پسې توګه یې کوټې ته کتل.

- هغه سړی لیونی؟ هغه سم لیونی و... هغه وویل.

- قهوه درته راوړم؟ ما وړاندیز ورته وکړ.

- هیڅ شی نه غواړم، زه بیخي ښه یم، ښآغلی...

- کیرو وي.

- ښه ښآغلی کیرووي زه ښه یم، زه غواړم خپل جیمي سره وګورم...هغه به ورته د مینې نه جیمي ویل، هغه مې کوټې ته ورننویست، زه ترې راووتم. شیبه وروسته ښاغلی ګیټز کوټې نه راووت. دهغه سترګو کې اوښکې ځلیدې. او کله یې چې لوی دهلیز او لویو کوټو ته کتل نو د خفګان سره سره یې یو ویاړ هم سترګو کې ښکاریده. ما تر خوب خونې پورې بوته، هغه خپله چپنه وویسته، ما هغې ته دا هم وویل چې ستاسو راتګ ته مو هر څه ځنډولي.

- زه نه پوهیږم چې تاسو څرنګه غواړئ؟ ښآغلې ګیټس بې

- ښآغلې ګیټز، زما نوم دی.

- ښآغلې ګیټز، ما فکر کاوه چې تاسو به جسد غربي خواته وړئ؟ هغه خپل سر خوځاوه.

- د جیمي همدا ختیځ سیمه خوښه وه. هغه په خپل زړه همدلته اوسیدلی دی، ته زما د ځوی ملګری وې، ښآغلی...

- هو، زما کلک ملګری و.

- هغه به ډېر غټ راتلونکی درلودلای، ته خو پوهیږې. هغه خو لا ځوان و، خو د ډېر غښتلي مغز څښتن و. هغه خپلو سترګو کې ګوتې وهلې.

-که هغه ژوندي پاتې و، نو یو ستر شخصیت به ترې جوړ شوی و. هغه د وطن جوړولو کې مهم رول لوبولای شو.

- بالکل همداسې ده.ما ورته وویل. هغه خامکین روجایي باندې سترې پریوت.

په دې شپه یو بل سړي ټیلیفون وکړ، لومړی یې رانه د نوم پوښتنه وکړه.

- زه کیرووي یم.

- اوه... هغه لږ په ارام شو.. زه کلپ سپرنګر یم

زه هم لږ په کراره شوم، ما ویل چې د ګیټس بې یو بل ملګری خو هم پیدا شو، ما نه غوښتل چې دهغه د جنازې مراسم رسنیو سره شریک کړم او بیرو بار رامنځته کړم، خو یو څو کسانو ته مې خپله زنګ ووهه.

- جنازه سبا درې بجې ده، همدلته په کور کې، هغه چاته ووایه چې د راتلو علاقه لري... ما کلپ سپرنګر ته وویل.

- اوه... سمه ده، زه خو دومره څوک نه پیژنم خو بیا هم. هغه زړه نا زړه کیده، د هغه خبرې زه یو دوه کې حیران کړم.

- که نور څوک نه وي ته خو هرومرو راشه.

- ښه، زه به خپل کوشش وکړم. ما چې د کوم شي باره کې زنګ وهلی و...

- یوه دقیقه... ما یې خبره ورپرې کړه: تا څه وویل ته راتلای شې که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خبره داسې ده، اصل کې رینښتیا داسې دي چې زه دلته ګرینوېچ کې خلکو ته پاتې کېږم او هغوی غواړي زه ورسره سبا ته اووسم. اصل کې که چیرته هغوی د مېلې هوډ درلود، نو بیا به زه خپله هڅه وکړم چې درشم. ما په زوره آه... وکړل او د هغه خبرې مې ورنیمايي کړې.

- ما چې د څه لپاره زنګ وهلی و، هلته زما یوه جوړه بوټان پاتې شوي او که یو چاته يې ورکړې او ما ته يې راولیږې، ته خو پوهېږې هغه د ټینس لوبې بوټان دي او زه د هغې پرته ګوزاره نه شم کولای، زما د کور پته ده، بي ایف...

ما يې نوره خبره وانه وريده او ټیلیفون مې پرې بند کړ.

زه ګیټس بي لپاره ډېر شرمنده وم، یو کس ته خو چې مې زنګ ووهه، نو هغه ویل چې همداسې ورسره کول پکار و. او دا هم ما خپله سهوه ګڼله چې داسې خلکو سره مې باید اړیکه نه وی نیولی، ځکه کیدای شي د ګیټس بي ښو ملګرو نه نه ول او ما باید پیژندلي وای.

د جنازې په سهار وختې نیویارک ته لاړم تر څو وولف شیم پیدا کړم، خو هغه مې ونه موند. دروازه مې خلاصه کړه خو هیڅوک دننه نه ول، بیا مې په تیز غږ وویل چې څوک شته؟

- هیڅوک هم نشته، ښاغلې وولف شیم شیکاګو ته تللی. ښځې وویل، د ښځې لومړۍ خبره خو ځکه ناسمه وه چې دننه د بل سړي غږ هم اوریدل کیده.

- مهرباني وکړئ ورته ووایې، چې ښاغلې کیرووې راغلی، ورسره لیدل غواړي.

- زه يې شیکاګو نه نه شم راغوښتلی. په دې وخت کې په غلطۍ سره د وولف شیم غږ: ستیلا !!!" د هغه بلې دروازې نه واوریدل شو.

- خپل نوم دې ولیکه او په میز يې کېږده. ښځې زر وویل: کله چې راغی زه به يې ورکړم

- زه پوهېږم چې هغه دننه دی. هغه زما مخې ته رانږدې شوه، خپل لاسونه يې په کوناټو تېرول،

- غوږ ونیسه ځوانه! ته فکر کوې دلته په زور راغلی يې، مونږ نور سترې شوي یو، چې درته مې وویل چې شیکاګو ته تللی نو بیا شیکاګو ته تللی.

ما د ګیټس بي نوم واخست.

- اوه...هغې یو ځل بیا ماته وکتل: لږ صبر وکړه، ستا نوم څه دی؟

هغه لاړه، یوه شیبه وروسته ښاغلی مایر وولف شیم په جدي ډول دروازه کې راښکاره شو. خپل دفتر ته يې بوتلم، هغه خپله خواخوږي څرګنده کړه، ما ته يې د سیګار څښلو وړاندیز وکړ.

- زما ذهن هماغه وختونو ته ځي چې کله مې په لومړي ځل ولید، یو ځوان جګړن چې د جګړې په موده کې يې څو مډالونه هم ترلاسه کړي وو، هغه به تل یونیفورم کې ګرځیده ځکه هغه د عام لباس اخستلو لپاره کالي نه درلودل. په لومړي ځل مې واین برینر کې ولید چې دندې تر لاسه کولو لپاره راغلی و. هغه د څو ورځو راهیسې هیڅ نه وو خوړلي. ما ورته د ډوډۍ وړاندېز وکړ. هغه تر نیم ساعت پورې لګیا و، د څلورو ډالرو نه يې هم ډېر خوراک وکړ

- تاسره تجارت کې شریک شوی و؟

- تجارت کې شریک شوم؟ هغه ما جوړ کړی.

- ښه.

- هغه ما د نشت نه راوچت کړی، د ویالې نه مې راپورته کړی. ما هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولید چې یو ښه ځوان دی او کله یې چې وویل اکسفورډ کې یې درس ویلی نو ما فکر وکړ چې ښه ځای یې استعمالولی شم. هغه مې امیریکن لیجن کې ورننباسه، او بیا یې البانی کې زما یو ګاک لپاره کار کاوه... خو اوس هغه مړ دی. هغه یوه شیبه چپ و.

- ته د هغه ډېر نږدې ملګری وې نو زه پوهیږم نن ماسپښین به د هغه جنازې ته راځې.

- زه غواړم چې درشم.

- ښه، نو بیا راشه

د هغه د پوزې ویښتان د غشو غوندې بهر راوتلي وو، هغه خپل سر خوځاوه. سترګې یې ډکې شوې،

- زه نشم کولای، زه په دې کې ځان نشم ورګډولای. هغه وویل.

- هیڅ شي کې ځان مه ورګډوه، هر څه ختم شول.

- کله چې یو څوک ووژل شي، زه ترې ځان لرې ساتم. کله چې ځوان وم، هغه مهال داسې نه وو. که زما کوم ملګرې به مړ شو، که هر څنګه به وو زه به ورسره تر اخره ولاړ وم.

زه پوه شوم چې هغه د خپلو شخصي وجوهاتو له کبله نشي کولای چې جنازه کې ګډون وکړي، نو پاڅیدم.

- تا کالج لوستلی؟

د یوې شیبې لپاره مې فکر کوه چې څه وړاندیز کوي خو بیا یې سر وخوځاوه او ماته یې لاس راکړ

- پریږده چې مونږ دا زده کړو تر څو چې یو کس ژوندی وي د هغه لپاره خپل ملګرتوب وښایو، نه د هغه د مړینې وروسته... هغه وویل: او لدې وروسته زما قانون داسې وي چې هر څه همداسې پریږده.

کله چې د هغه دفتر نه راستون شوم، آسمان تورو وریځو نیولی و، غربي جزیرې ته رارسیدو سره نرۍ نرۍ باران وریده، د کالو بدلولو وروسته د ګیتس بي کور ته ورغلم، ښاغلی ګیتز د هلیز کې هاخوا دیخوا هیجاني ګرځیده. هغه خپل ځوی کې یو ویاړ لیده او د هغه د ځوی لاسته راوړنې پرله پسې توګه زیاتیدې. هغه غوښتل ماته څه وښایي.

- جیمي ماته دا انځور رالیږلی و. هغه په لړزیدا لاسونو خپلې بټوې نه تصویر راوباسه.

- راشه وګوره.

دا د کور یو انځور و، انځور په کونجونو کې درزونه او په لاسونو ښه خیرن شوی و. هغه ماته انځور ډېر په لیوالتیا تشریح کاوه: دلته وګوره او بیا به مې هماغه ځای ته کتل، هغه ته دا انځور د حقیقي کور نه هم ډېر حقیقي ښکاریده.

- جیمي ماته رالیږلی و، زما په خیال ډېرښایسته انځور دی، ډېر ښه ښکاري.

- ډېر ښه ښکاري، ډېر وخت کیږي نه دې وو لیدلی؟

- هغه دوه کاله مخکې زما خواته راغلی و او ماته یې یو کور اخستی و، زه پکې اوس هم اوسیږم. د کله نه چې د کوره تښتیدلی و نو مونږ سره بیل شوي وو خو اوس مې ولیدل چې د هغه تر شا یو دلیل پروت و. هغه پوهیده چې یو روښانه راتلونکی لري. هغه ماته ډېر سخي و.

هغه د څو نورو شیبو لپاره هم تصویر زما مخې ته نیولی و او بیا یې د بټوې په زور ځای کې کیښود، ورپسې یې یوه زړه کتابچه راوویسته.

- دا وګوره، دا یې د ماشومتوب کتابچه وه. د کتابچې په مخ پاڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې *مهال ویش* لیکل شوی و، لاندې ترې نیټه، د سپټمبر ۱۲، ۱۹۰۶ کال. او لاندې،

خوب نه پاڅېدل....۶ بجې

ورزش....۶:۱۵-۶:۳۰

برق درس او نور....۷:۱۵-۸:۱۵

کار....۸:۳۰-۴:۳۰ (مازیګر)

بیس بال او لوبې....۴:۳۰-۵:۰۰

د بلاغت او انډول تمرین او څنګه ترلاسه کول....۵:۰۰-۶:۰۰

درسي اختراع....۷:۰۰-۹:۰۰

عمومي تحلیل او ځان سمونه

- وخت نه ضایع کول

- سګرټ څکول بند

- هره بله ورځ لامبل

- اونۍ کې یو کتاب یا مجله لوستل

- اونۍ کې درې ډالره سپما کول

- پلار او مور سره ښه چلند کول

- دا کتابچه مې هسې ګوتو ته راغله. دا مونږ ته هرڅه ښایي کنه؟

- بالکل هر څه ښایي.

هغه د جیمي باره کې لګیا و او د کتابچې بندول یې زړه نه غوښتل او همداسې ی اړوله رااړوله، د کتابچې هره جمله به یې په زوره ویله او ماته به یې په لیواله نظر راکتل. زما په فکر هغه دا توقع درلوده چې زه د خپلې ګټې لپاره ترې یو څه ولیکم.

درې بجو نه مخکې لیتران وزیر هم راورسیدلی و او ما ورته د کړکۍ

نه په نه زړه کتل. شیبه وروسته یو څو کارکونکي او نور خلک د هلیز کې ودریدل. وزیر څو ځله خپل لاسي ساعت ته وکتل، هغه د باران باره کې وارخطا و، بیا مې یوې غاړې ته بوت او د نیم ساعت نور انتظار مې ورته وویل. خو هیڅ ګټه یې نه درلوده، هیڅوک رانغلل.

تقریبا مازیګر پنځه بجې تیز نرۍ نرۍ باران ورېده. درې موټرې پرله پسې د کور دروازې نه د هدیرې په لور روان شوو. اول تور غټ موټر کې تابوت، ورپسې موټر کې د ګیټس بي پلار او ورپسې لیمو موټر کې زه او وزیر ناست وو. وروسته څلور پنځه مزدوران او د غربي جزیرې پوسته رسان چې باران ښه لامده کړي وو، راڅرګند شووو. هدیرې ته رسیدو سره بل موټر هم راغی، ومې لیدل چې هماغه د ګیټس بي د کتابخانې ګونګي په څېر سترګو والا سړی و، چې درې میاشتې مې د ګیټس بي د کور په کتابخانه کې لیدلی و. د هغې نه وروسته مې دا سړی نه و لیدلی. نه پوهیږم چې څنګه جنازې نه خبر شو، باران د هغه پلنې عینکې لمدې کړې وې، عینکې یې له سترګو لرې کړې په یوه ټوټه یې پاکې کړې تر څو د ګیټس بي قبر سم وګوري.

ما هڅه کوله د یوې شیبې لپاره د ګیټس بي باره کې فکر وکړم، خو هغه ډېر لرې تللی و او ما صرف یادولی شو، پرته د خفګان نه چې ډېزي یو پیغام او نه هم یو ګل راولیږه.

ما واوریدل چې یو سړی لګیا و، "هغه سړی خوشبخته وي چې د ښخولو په مهال یې باران وي. او بیا د ګونګي په څېر سترګو والا په زوره آمین وویل. د باران له کبله مونږ بیرته موټرو کې کیناستو. ګونګي سترګو والا راته دروازه کې وویل،

- زه کور ته نشم ننوتلای. هغه وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هیڅوک نشي کولای ننوځي.

- ولې خدایه ! هغه خو باید سلګونو سره هلته تللی وای. هغه خپلې عینکې له سترګو ښکته کړې او بیا یې په خپل جیبي دسمال وچې کړې.

***

د ګیټس بی مرګ نه وروسته راته شرق ویرونکی ښکاره شو. کله چې د ونو نه پاڼې غورځیدل پیل شول او نري شمال هم د شپې له خوا پرخه غورځوله، نو ما پریکړه وکړه چې کورته لاړ شم.

یو شی اړین و چې باید ددې ځای تلو نه دمخه مې کړی وای، یو بې خونده او خواشینونکی کار و. خو ما غوښتل چې هرڅه یو ترتیب کې پریږدم. ما جورډن بیکر هم ولیده. مونږ د هرې خبرې سره وکړې. چې ما ته څه راپیښ شوي وو او د ګیټس باره کې مې هر څه ورته وویل. هغه څوکۍ کې ناسته او زما خبرو ته یې غوږ نیولی و.

هغې د ګولف لوبې لباس پر تن و، زما یاد دي چې هغه مې د یو ښه انځور په شکل ذهن کې ساتلې ده. د هغې زنه یو څه راپورته شوې وه، د هغې ویښته د خزان د ونو پاڼو په څېر ول.

کله چې ما خپلې خبرې پای ته ورسولې، نو هغې پکې پرته د څه ویلو وویل چې هغې یو بل سړي سره کوژدن کړې ده. خو زه شکي وم، ځکه د سر په خوځولو هغې د هرچا سره چې زړه وغواړي واده کولای شول، یوی شیبې لپاره مې همدا فکر کاوه چې شاید زه سهوه شوی یم، خو وروسته پوه شوم، د خپل ځایه راپاڅیدم تر څو خدای پاماني ترې واخلم

- سره له دې تا زه پریښې وم. جورډن زر وویل: تا ماسره په ټیلیفون ښنګه خبرې کړې وې، زه اوس ستا په کیسه کې نه یم، خو دا زما لپاره

یوه نوې تجربه شوه او ما یو څه ګنګس کوي هم.

- اوه... تاته یاد دي؟ هغې ورزیاته کړه: مونږ چې موټر کې ناست وو د موټر چلولو باره کې مو بحث کړی و.

- ولې، فکر نه کوم...

- تا ویلي ول چې یو موټر چلونکی هغه وخت خراب وي چې یو بل خراب موټر چلونکي سره مخ شي ! ښه، نو ما یو بل خراب موټرچلونکي سره ولیدل، همدا سې نده؟ ما فکر کړی چې ته یو ایمانداره او ساده سړی یې او زه فکر کوم دا ستا یو پټ ویاړ دی.

- زه دیرش کلن یم، ما وویل: زه دروغو ویلو نه پنځه کاله مشر یم. هغې ځواب رانکړ. غوسه مې هم راتله او لږ پرې مئین هم وم. زه ترې لاړم.

***

د اکتوبر میاشت اخري ورځې وې، یو ماسپښین مې ټام ولید. هغه د پنځمې جادې په لور په ټهرجنه توګه، خپل لاسونه چاک نیولي لکه چا سره جنګ کولو لپاره روان وي، هغه یوې بلې خوا کتل. زه لږ په ورو شوم چې هغه تېر شي، هغه د سرو زرو دوکان مخې شیشې ته ودرید، تندی یې تریو نیولی و، چې زه یې شیشیه کې ولیدم او بیرته په شا راغی، لاس یې راته ونیو.

- څه خبرې دي نیک ! ولې لاس ورکولو باندې هم اعتراض لرې؟

- هو... ته پوهیږې زه ستا باره کې څه فکر کوم.

- ته لیونی شوی یې نیک ! ته بیخي لیونی یې. زه نه پوهیږم چې په تاڅه شوي؟ هغه زر وویل او لاسونه یې کورتۍ کې ننباسل.

- ټام ! هغه ماسپښین تا ویلسن ته څه ویلي و؟ ما په ترخه لهجه ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوښتل. هغه ماته همداسې کتل، او زه پوهېدم چې زما فکر د هغه وخت باره کې سم دی، زه ترې بېرته روانېدم خو هغه راوړاندې شو او زه یې مټ نه ونیولم

- ماهغه ته رېښتیا ویلي و، مونږ هماغه مهال کور پرېښودو او سامانونه مې تړلي وو چې هغه راننوت. ما ځوک ورولېږه چې ورته ووایي چې ټام کور کې نشته، خو هغه بره راوخوت. هغه به زه هم ویشتلی وم که ما ورته نه وو ویلي چې هغه زېږ موټر د چا و. هغه جیب کې د تمانچې په ماشه ګوته اېښې وه. هغه بې پروا لګیا و، لږ تم شو. نو څه وشو که ما ورته ویلي؟ ګیټس بې ستا او د ډېزي په سترګو کې خاورې شیندلې وې، خو هغه یو کلک سړی و، هغه په مارټل موټر داسې وروخیژوه لکه یو سپی او بیا یې موټر هم ونه دراوه.

ما سره د ویلو لپاره هیڅ نه و، پرته د یو نا مکمل حقیقته چې هغه رېښتیا و.

ما هغه یا د هغې په څېر هیڅوک نه شو ښښلی یا د ښښلو وړ وو. ټام او ډېزي بې پروا خلک وو، دوی شیان او ژوندي راټولوي او بیا وروسته خپلو پیسو او بې پروایۍ ته په شا تګ کوي یا کوم څه چې هغوی دواړه سره یوځای ساتي او د نورو خلکو په واسطه خپله ګندګي صفا کړي...

ما هغه ته لاس ورکړ، ډېره بده راته ښکارېده، دا ځل مې ورته ځکه لاس ورکړی و چې زما دې خبرې ته پام شوی و چې زه یو ماشوم سره خبرې کوم. بیا هغه د سرو زرو دوکان ته ننوت ترڅو د ملغلرو یوه غاړه کۍ واخلي یا کیدای شي بل څه اخلي خو زما یې پرې څه...

***

کله چې زه راوتم، د ګیټس بې کور هماغسې تش و، د هغې وابښه هم زما د کور په څېر ببر شوي وو. د همغې کلي یو ټکسي چلونکی چې کله هم د ګیټس بې کور سره تېرېږي نو یو ځل هرو مرو د کور مخکینۍ دروازې سره په ورو کېږي او د دننه لور ته اشاره کوي، کیدای شي دا هغه ټیکسي والا وي چې د ټکر په شپه یې ګیټس بې او ډېزي له دې ځای نه شرقي جزیرې پورې رسولي وي او یا کیدای شي دا کیسه یې ځان نه جوړه کړې وي. ما نه غوښتل چې نوره دا کیسه واورم، نو ځکه ما منع کړ او ریل نه ښکته شوم.

د شنبې شپه مې نیویارک کې تېره کړه، ځکه د هغه د رڼا نه ډک او بریښېدونکي محفلونه ما سره ملګري وو چې په اسانۍ سره مې د هغه د کورنه د سندرو، خنداګانو، پرکالتوب چې د هغه د بڼ نه اورېدل کېده او خلک موټرو کې تګ راتګ اوس هم زما ذهن کې هماغسې تازه دي.

په اخرنۍ شپه چې ډاله مې د سامان نه ډکه کړې وه، زه لاړم او یو ځل بیا مې د هغه ستر ناکامه شوي کور ته وکتل. سپینو زینو کې یو کرغېړن څه لغت لیکل شوی و، لکه یو ماشوم چې په خښته لیکلی وي. د سپوږمۍ په رڼا کې صفا ښکارېده، هغه لیکل مې وران کړل. بیا لاړم ساحل خواته او په شګو کې یوه شېبه کیناستم.

زه هلته ناست او ددې زړې او نااشنا دنیا باره کې مې چرت وهه، ما د ګیټس بې خیالاتو باره کې فکر کاوه چې په لومړي ځل به یې د ډېزي کور مخې ته شین رنګه څراغ لیدلی وي، هغه د ډېر لرې ځای نه دلته راغلی و او د هغه خوبونه رېښتیا هم دومره نږدې شوي و خو هغه ډېر په مشکله په دې ونه توانید چې هغه راخپل او یا درک کړي.

ګیټس بې په شین څراغ باور درلود، یو ژوندی راتلونکی چې کال په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کال زمونږ د مخې نه په شا روان دی. بیا هغه مونږ تېر باسي خو بیا ځکه فرق نه کوي چې سبا ته مونږ په تیزۍ منډه وهو ، زمونږ لاسونه لا پسې پراخوي...او بیا به یو روڼ سهار...

خو مونږ روان یو ، د اوبو په مخالف جهت لامبو وهو ، او مونږ پرله پسې توګه په شا تمبوي.

پای

د جولای ۱۱، ۲۰۱۵ کال
کابل، افغانستان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library